

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Temmuz-Ağustos 2014 Sayı: 33

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Ülkemizin gündeminde bir kez daha seçim var. Bu kez cumhurbaşkanı için sandığa gidilecek. Ve ilk kez cumhurbaşkanı seçimle belirlenecek...

Bu durum "halkın cumhurbaşkanı" demagojisini artırıyor. Oysa aday belirlemek için bile 20 milletvekilinin imzası gerekiyor. Ortaya çıkan üç aday da meclisteki partiler tarafından belirlendi. Seçim sistemindeki anti-demokratik yönler bir yana, seçim hilelerindeki pervasızlık düşünülürse, bir kez daha seçim oyunu ile karşı karşıya kaldığımız anlaşılır.

Bu oyuna ortak olmayalım! Erdoğan'ın kabarık suç dosyalarından sıyrılma çabalarına zemin sunmayalım! Bir muhtar adayı bile devlet memuru ise istifa etmek zorundayken, Erdoğan'ın başbakanlıkta kalmaya devam etmesine; CHP-MHP "çatı adayı" İhsanoğlu'nun dayatılmasına prim vermeyelim!

Bu yönleriyle meşruiyeti şimdiden tartışmalı olan bir seçimin parçası olunmamalıdır. Ama daha da önemlisi, egemenlerin rejim krizini çözmek için değil; onu daha da derinleştirmek, devrimci bir krize dönüştürmek için mücadele edilmelidir. Çözümün sandıkta değil, devrim ve sosyalizmde olduğu sürekli vurgulanmalı ve seçimler BOYKOT edilmelidir. Doğru devrimci tavır budur.

Başlangıçta oldukça yüksek olan sandığa gitmeme eğilimi, bir yandan CHP, diğer yanda HDP'nin basıncıyla değiştirilmeye çalışılıyor. Yerel seçimde olduğu gibi "Erdoğan gitsin de" denilerek, kitleler sandığa çağrılıyor. Oy kullanmak istemeyenler şimdiden "suçlu" ilan ediliyor.

Sayfa 2'de sürüyor

Seçim çözüm değil

Kendi Devamımız İçin Dövüşelim!

Çözüm sandıkta değil SOKAKTA!

Arka arkaya gelen seçimler ve tüm düzen partilerinin, reformistlerin oy kullanma yönündeki çağrıları, Haziran direnişiyle birlikte çözümü sokakta arayan kitleleri yeniden sandığa döndürmek içindir. Kendi gücünün farkına varan ve mücadeleyi yükselten işçi ve emekçileri, düzeni içi çözümlere çekmek içindir. Ancak hak arama bilinci artan kitleler, giderek daha militan eylemleriyle sokakları doldurmaya devam ediyor...

Yatağan, Grief ve Soma'dan sonra Paşabahçe işçileri de sokağa çıktı. Binlerce Paşabahçe işçisinin grevi, "milli güvenlik" gerekçesiyle Bakanlar Kurulu tarafından ertelendi. Tam da cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesi, hükümet işçi eylemleriyle sıkışmak istemiyor. Başta kendisinin ve hizmet ettiği sınıfların "güvenliği" için grev yasaklıyor, direnişlere saldırıyor, sokağa çıkanlara gaz ve ölüm kusuyor. Fakat direnişler bitmek bilmiyor...

Özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya karşı yükselen tepkiler, işçilerin bu yönde sendikaları zorlamaları, hatta işgal etmeleri, işbirlikçi sendikaları bile harekete geçirdi. Soma'da olduğu gibi, özelleştirilen madenlerin kamulaştırılması Türk-İş tarafından bile talep ediliyor. Elbette maden katliamının ardından verilen vaatlerin birçoğu yerine getirilmedi. Hatta madenciler için hazırlanan "torba pakete" patronların vergilerini düşürmek dahil, işçi-emekçi aleyhine pek çok maddeler konuldu. Keza madenciler için en önemli sorun olan "yaşam odası", "maliyeti yüksek" bulunarak torbadan çıkarıldı. Ancak yine de madencilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirecek kimi düzenlemeler yapıldı. Bir kez daha görüldü ki, hak verilmiyor, alınıyordu ve zafer ancak mücadele ile kazanılıyordu.

Önümüzdeki aylarda "sıcak para ekonomisi"nin çıkmaza gireceği ve krizin derinleşeceği ne dair emareler artmış bulunmaktadır. Kriz, işsizlik ve açlık demektir. Böylesi koşullarda işçi ve emekçilerin direnişlerini büyütmekten, daha militan biçimleri kullanmaktan başka çaresi yoktur.

Türkiye seçimlere kilitlenmişken, etrafımız yine ateş altında. Irak, IŞİD'in saldırılarıyla fiilen üçe bölündü. Irak'ın ortası IŞİD'in hakimiyeti altında. Bu bölgede şeriat düzenini kuran IŞİD, ardından Rojava'ya saldırıya geçti. Kürt halkının özerklik ilan ettiği Kobani'ye saldırısı sürüyor.

IŞİD sadece Irak ve Suriye halklarını değil, Türkiye'deki halkları da tehdit ediyor. IŞİD militanları Türkiye'de kol geziyor. Zaten son iki yıldır Suriye'ye karşı Türk devleti tarafından silahlandırıldıkları, her tür maddi desteğin verildiği biliniyor. Ama bir bumerang gibi bu silah, dönüp

Türkiye'yi de vuruyor.

Irak'ın Musul Konsolosluğu IŞİD tarafından basıldı, Türk bayrağı indirildi ve 49 konsolos mensubu rehin alındı. Yaklaşık bir aydır bu 49 kişinin nerede ve ne koşullarda bulunduğu dair haber yok!

Provokatif bir şekilde Kürt çocuklarının bayrak indirmelerini büyük bir şoven saldırıya dönüştürenler, IŞİD karşısında hala büyük bir sessizlik içindeler. Hatta IŞİD gibi kafa kesen kanlı bir örgütü "terörist" görmeyen, rehinelerle ilgili haber vermeyi mahkeme kararıyla yasaklayan bir hükümet var.

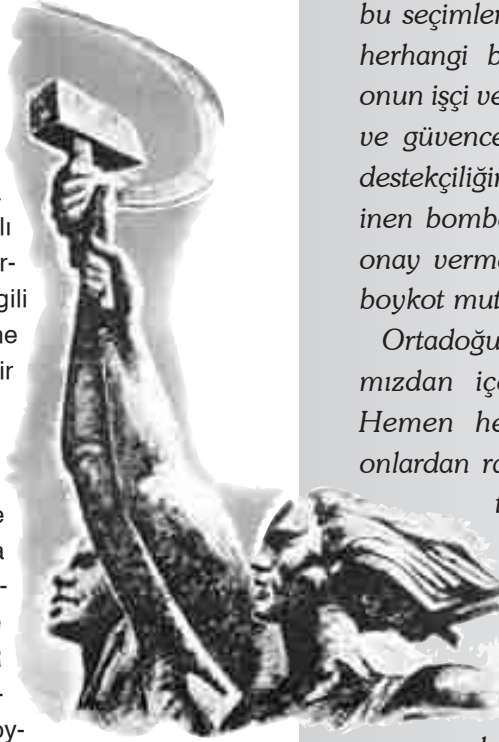
Erdoğan'ın bu rehineleri cumhurbaşkanı seçimlerinden önce ülkeye getirerek, oya havale edeceği söyleniyor. Geçtiğimiz günlerde IŞİD'in rehin tuttuğu TIR şoförleri serbest bırakıldı, fakat TIR'larına el koyduklarını söylediler.

Irak ve Suriye'de süren savaş yüzünden oraya ihraç için üretilen mallar da elde kalmış durumda. Sınır ticareti yapılamıyor. Bütün bunlar, zaten eli kulağında olan krizi daha da derinleştiren faktörler. Ama savaşın ekonomiden öte, doğrudan insan hayatını tehdit eden yönü var. İstanbul-Esenyurt'ta Caferi'lere ait cami, iki kez arka arkaya saldırıya uğradı. Bu saldırıların arkasında IŞİD'in olduğu sır değil. Türkiye'de ilk kez Caferiler böyle bir saldırı ile karşı karşıya kaldılar.

Emperyalistler ve işbirlikçileri, Ortadoğu üzerinde hakimiyet kurabilmek için ulusal, mezhepsel ayrımları kışkırttılar ve gerici iç savaşları körüklediler. Ve IŞİD gibi ortaçağ kalıntısı terör örgütlerini doğurdular. Şimdi bunun sonuçlarıyla karşı karşıyayız.

Ülkemizdeki ve bölgedeki gelişmeler, insanlığın tek kurtuluşunun devrim ve sosyalizmde olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Sadece işçi ve emekçilerin değil, ezilen halkların ve mezheplerin kurtuluşu da devrimden geçmektedir.

Egemen sınıfların klik çekişmelerine, sistem tartışmalarına değil, savaşa ve krize karşı mücadeleye kilitlenmeliyiz!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Ortadoğu'daki savaşın damgasını vurduğu, cumhurbaşkanlığı seçimlerinin çok tartışıldığı bir dönemde çıkıyor dergimiz.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ilkesel olarak boykot çağrısını yapıyoruz. Ancak bu seçimler öylesine anti-demokratik koşullarda, öylesine büyük seçim hilelerinin gölgesinde yapılıyorki, bu seçimlerde pratik olarak da, boykot dışında herhangi bir tutum, Erdoğan'a kan taşımak; onun işçi ve halk düşmanı politikalarına, taşeron ve güvencesiz çalışma saldırısına, onun savaş destekçiliğine, IŞİD'in lojistiği olmaya, Gazze'ye inen bombalara, Rojava'da yürütülen katliama onay vermek anlamına gelecektir; bu nedenle boykot mutlak bir zorunluluğa dönüşmüştür.

Ortadoğu'da yaşanan savaş ise bizim kapılarımızdan içeriye çoktan girmiş durumdadır. Hemen her gün, ülkemizdeki Suriyelilerle onlardan rahatsız olan yerli halkın çatışmasına

tanıklık ediyoruz. Ortaçağ karanlığından fırlamış katliamcı bir çete olan IŞİD'in, Türkiye ve ABD'nin desteğiyle ilerleyişi, artık Ortadoğu halkları için en büyük tehdit anlamını taşıyor. Rojava buna karşı güçlü bir direniş sergiliyor.

Bugün, Rojava için yapılan destek ve dayanışma eylemlerine katılmak, çok daha büyük bir önem taşıyor.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

33. sayıda

3	Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot edelim!
5	Şişecam grevi yasaklandı
6	Grev yasağına karşı tek yol grev
7	Yatağan işçisi Türk-İş'i zorluyor
8	Soma izlenimleri-2
9	Şirnak'ta ölüm kuyuları
10	Adana'da mobilya işçileri
11	Kürdistan'da çiftçi eylemi
12	Adana ve Tarsus'ta Kürt gençleri katledildi
13	Haziran şehitlerinin duruşmaları
14	Ortadoğu'da halklar direniyor
16	"Yeni HDP", "Türkiye Partisi" hedefi
18	Hasta tutsaklar serbest bırakılsın
19	Uyuşturucu öldürür
20	Dünya kupası eylemlerle sona erdi
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Fatih'ten Osman'a uzanan gelenek
23	Ortadoğu'da yeni denklem; IŞİD ve Irak

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı: 33, Temmuz-Ağustos 2014, 2 TL(KDV Dahil)

Cumhurbaşkanı seçimlerine yaklaşıp bir ay kadar bir zaman kaldı. Adaylar belli oldu, nasıl bir cumhurbaşkanı olacaklarına dair “vizyonlarını” sundular...

Ayrışma; cumhurbaşkanının görev ve yetkilerini daha da geliştirme ile varolan durumu sürdürme arasındaymış gibi gösterildi. Ya da “parlamenter sistem”le “başkanlık sistemi”ni isteyenlerin kapışması gibi...

Elbette işin böyle bir yönü var. **Fakat aslolan, “sistem” arayışlarının altında yatan nedenler... Cumhurbaşkanının halk tarafından seçiliyor olması, işin sadece biçimsel yanı. Daha çok da demogojisi... Amaç; kitlelerin devlet yönetimini**

genişlettiler, hem de Kenan Evren’i 7 yıllığına cumhurbaşkanı seçtiler. Fakat bu, rejime kısa süreli nefes aldırmanın ötesine geçemedi. Evren’den sonraki tüm cumhurbaşkanları; Özal’dan Demirel’e, A. Necdet Sezer’den Abdullah Gül’e kadar hepsi büyük bir çekişme içinde belirlendi.

En son 2007’de Gül’ün cumhurbaşkanlığı dönemi hatırlardadır. Görünürde “laik-ulusalcı” kesimle, “dinci-gerici” kesimlerin (gerçekte farklı emperyalist bloklar ve işbirlikçilerinin) arasında kıyasıya bir mücadele yaşanmıştı. Askeri darbe girişimlerinden, hukuk savaşlarına kadar her yolu denediler. Ve Gül’ün seçilip seçilemeyeceği son ana kadar belirsizliğini

onarmaya çalışsa da, ortadan kalkmış değildir. Zaten **Ortadoğu’nun emperyalistler tarafından “yeniden paylaşımı”nın olanca şiddeti ile sürdüğü bir ortamda, klik çekişmelerinin yumuşaması da düşünülemez.** Aksine bu kapışma daha sert biçimlerle sürüyor, sürecektir de. Cumhurbaşkanlığı seçimleri, işte bu kapışmanın en somut biçimde yaşandığı anlardan biridir.

Bütün bu faktörlere, bir de kapıda bekleyen ekonomik krizin şiddetlenmesi emareleri ekleniyor.

Özcesi, hemen yanıbaşımızda süren savaş, önümüzdeki günlerde şiddetlenen ekonomik kriz, klikler arasında keskinleşen çelişkiler, hepsinin üstünde kitlelerin artan eylemleri, egemenlerin “yönetememe krizi”ni derinleştirmekte, bu da cumhurbaşkanlığı seçimleri ile birlikte yeniden “rejim-sistem” tartışmalarını getirmektedir.

Bugün tek fark, cumhurbaşkanının seçimle belirlenecek olmasıdır. Yani AKP’nin en iyi bildiği şeyin, “sandık demokrasisi”nin devreye girmesidir. Ama bu biçimsel fark, kendi içinde açmazları da beraberinde taşımaktadır.

“Halkın Cumhurbaşkanı” aldatmacadır! SEÇİMLERİ BOYKOT EDELİM!

belirliymiş gibi bir yanılsama ile düzen-içine çekilmesi...

Rejim krizi

Bir kez daha cumhurbaşkanlığı seçimi, “sistem” tartışmaları ile atbaşı gidiyor.

Esasında TC’nin kuruluşundan bu yana cumhurbaşkanlığı seçimi, hep bir krize neden olmuştur. Başka bir ifade ile, rejim krizi kendini en somut olarak cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ortaya koymuştur.

’80 öncesi bunun en bariz yaşandığı dönemdir. Mecliste defalarca seçim turu yapılmasına rağmen bir cumhurbaşkanı seçilememiştir mesela. Hatta bu durum, 12 Eylül şeflerinin darbeyi meşrulaştırmak için kullandığı malzemelerden olmuştur.

Kuşkusuz “yönetememe krizi”nin başlıca göstergelerinden biridir cumhurbaşkanını seçememek... Ama aslolan o dönem yükselen halk hareketidir ve egemenleri son çare olarak “askeri darbe”ye götüren de budur.

Egemen sınıflar, ’80 öncesi “yönetememe krizini” 12 Eylül askeri faşist cuntası ile çözdü. ’82 Anayasası ile hem cumhurbaşkanının yetkilerini

korudu. Esasında Erdoğan’ın daha o zamandan aday olmak istediği, fakat olası gelişmelerden çekinerek Gül’ü aday göstermek zorunda kaldığı sonrasında ortaya çıktı.

Şimdi rejim, bir kez daha cumhurbaşkanı seçimi ile karşı karşıya. Ve yine yaşadıkları “yönetememe krizi”ne çare arıyorlar. **Aradan geçen sürede, klik çekişmelerine eklenen unsurlar bir yana, aslolarak kitlelerin artan eylemlerinden korkuyorlar.**

Geçtiğimiz yıl Türkiye tarihinin en büyük, en kitlesel Haziran ayaklanması yaşandı. O günden bu yana kitlelerin hak arama bilinci ve eylemlerinde gözle görülür bir artış oldu. Son aylarda işçi direnişleri de artmaya ve giderek daha militan biçimler almaya başladı. İşçi ve emekçiler, “eskisi gibi yönetilmek istemediklerini” sıkça hatırlatıyorlar. Bu durum egemenlerin “yönetememe krizi”ni derinleştiren en önemli faktördür.

Diğer yandan kendi aralarındaki klik çekişmeleri de bitmiş değildir. Hatta buna AKP-Cemaat çekişmesi de eklendi. Her ne kadar AKP, “düşmanın düşmanı benim dostumdur” pragmatizmi ile “Ergenekon”dan tutuklanları tahliye ederek, diğer çatlakları

12 Eylül’ün cumhurbaşkanı yasası korunuyor

AKP hükümetleri dönemi, belki de sandığa en fazla gidilen dönem oldu. Neredeyse her yıl kitleler sandığa çağrılıyor. Ve bu, “ileri demokrasi”nin bir kanıtı olarak sunuluyor. **AKP, hem kendine rakip klikleri etkisizleştirmek, hem de kitleleri düzen-içine çekmek, kendi politikalarına yedeklemek için, “sandık demokrasisi”ni başarıyla hayata geçirdi. Seçim hilelerinde de ustalaşarak, son 12 yıldır bütün seçimlerden galip çıkmasını bildi.**

Cumhurbaşkanının seçimle işbaşına gelmesi atraksiyonu da, AKP’nin bu savaş yöntemini iyi bir şekilde kullanmasındandır. Geçen cumhurbaşkanlığı seçimlerinde “meclis aritmetiği” ve hukuk savaşlarıyla yaşadıkları sorunları bir daha yaşamamak içindir. Bir diğer yönü ise, “başkanlık” ya da “yarı-başkanlık” sistemine geçişin zeminini oluşturmaktır.

Yukarıda özetlediğimiz gibi, egemen kesimlerin sistem arayışları yeni değildir. Demirel’den bu yana tartışılan, fakat **sonuçlanmayan bir konudur “başkanlık sistemi.” Ama Türkiye gibi farklı emperyalistlerin**

Hemen yanıbaşımızda süren savaş, önümüzdeki günlerde şiddetlenen ekonomik kriz, klikler arasında keskinleşen çelişkiler, hepsinin üstünde kitlelerin artan eylemleri, egemenlerin “yönetememe krizi”ni derinleştirmekte, bu da cumhurbaşkanlığı seçimleri ile birlikte yeniden “rejim-sistem” tartışmalarını getirmektedir.

etkisi ve klik çekişmelerinin keskin olduğu bir ülkede, buna geçmek kolay da değildir. Çünkü “başkanlık sistemi”nde bir emperyalist gücün ve klingen kesin bir üstünlüğü sağlaması gerekmektedir. “Parlamentar sistem”de ise, güçler dağılabilen, bazı kurumlar üzerinde etkinliklerini sürdürebilmekte, birbirini dengeleyebilmektedirler.

İçinde bulunduğumuz iç ve dış koşullar düşünüldüğünde, “başkanlık sistemi”ne geçişin zemini olmadığı anlaşılır. Zaten AKP cephesinden de sistem değişikliği, söylemden öteye gidememiştir. Bu açıdan cumhurbaşkanının halk tarafından seçiliyor olması, ne “deve” ne “kuş” misali, ne idüğü belirsiz bir durum ortaya çıkarmıştır.

Sözde demokrasinin bir göstergesi olarak “cumhur”un başını halk seçecektir! Ama halkın cumhurbaşkanı adayı önerme hakkı bile yoktur. Adaylar, en az 20 milletvekilinin imzasıyla önerilebilmektedir. Yani yine parlamento devrededir. Parlamentoda 20 milletvekiline sahip değilseniz, ya da onları bir biçimde satın almayı başaramazsanız, aday bile olamazsınız!

Sadece adaylık yönüyle değil, cumhurbaşkanı kurumunun niteliği ve görevleri yönüyle de değişen bir şey yoktur. 12 Eylül cuntasının yasaları, aynen geçerlidir. Kenan Evren’in cumhurbaşkanlığı dönemindeki olağanüstü yetkiler devam etmektedir. Meclis seçimlerinin yenilenmesine karar vermek, Anayasa değişikliklerine ilişkin yasaları gerekli gördüğü takdirde halkoyuna sunmak, TSK’nın Başkomutanlığını temsil etmek ve TSK’nın kullanılmasına karar vermek, Başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu kararıyla sıkıyönetim ya da olağanüstü hal ilan etmek ve kanun hükmünde kararname çıkarmak vb... Ayrıca YÖK, Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu gibi devletin en temel kurumlarının üyelerinin ya tamamını ya da bir kısmını seçmek gibi çok geniş yetkileri bulunmaktadır.

Bu açılardan ’80 öncesinin “sembolik” cumhurbaşkanından farklıdır. Esasında “parlamentar sistem”le de uyumlayan bir yetki alanına sahiptir. Bu da 12 Eylül’ün miraslarından biridir. Ve sözde 12 Eylül’ü yargılayan bir hükümet tarafından aynen korunmakta, hatta daha fazla yetki istenmektedir. Bugüne kadar 12 Eylül’den bu yana kurulan onlarca hükümet de -pek çok alanda olduğu gibi- cumhurbaşkanlığı yetkileri konusunda da 12 Eylül’ü devam ettirmişlerdir.

Bu durum, egemenlerin manevra alanlarının ne kadar sınırlı olduğunu, aradan geçen 34 yıla rağmen 12 Eylül’ün yasaları ile yönetmeyi sürdürdüklerini göstermektedir.

“Halkın Cumhurbaşkanı” demagojisi

Hal böyleyken, cumhurbaşkanının halk tarafından seçilecek olması, “halkın cumhurbaşkanı” demagojini güçlendiriyor. Bu demagoji ile kitleler sandığa çağrılıyor. Demokrasinin yegane biçimi olarak sandık bir kez daha kutsanıyor ve bu seçimlerde oy kullanmak “demokrat” olmanın kıstası haline getiriliyor.

Üstelik bunu sadece AKP de yapmıyor. Seçimlere girecek üç aday da bu demagojiyi kullanıyor. Hiç şüphesiz en etkili olanı, HDP’nin tutumudur. **HDP, Selahattin Demirtaş’ı cumhurbaşkanı adayı göstererek, “halkın cumhurbaşkanı” aldatmacasına kan**

taşımıştır.

Oysa CHP, MHP ile birlikte “çatı adayı” olarak E k m e l e t t i n İhsanoğlu’nu gösterince, CHP içinde de büyük bir tepki ortaya çıkmış ve sandığa gitmeme eğilimi artmıştı. CHP’nin hiçbir yet-

kili organına danışılmadan aday gösterilen İhsanoğlu’na CHP tabanının yüzde 65’i karşı çıkmıştı.

Geçmişte MHP lideri Türkeş’in Ortadoğu danışmanlığını yapmış, İslam Ülkeleri Örgütü’nün başkanlığını üstlenmiş gerici bir adaya ilk başta Alevi kurumlar tepki gösterdi. İhsanoğlu’nun “ABD-Suud adayı” olduğunu söyleyen “ulusalci” kesim de CHP’yi ve İhsanoğlu’nu yaylın ateşine tuttu. Zaten CHP içinde 21 milletvekili İhsanoğlu’nun adaylığına imza vermedi. Bu milletvekillerinin farklı bir aday gösterme girişimleri ise CHP yönetimince engellendi. Emine Ülker Tarhan’ın adaylığı gündeme geldiyse de, gerekli olan 20 milletvekilinin imzası toplanamadı.

Kısacası, Erdoğan-İhsanoğlu gibi iki gerici-faşist arasında seçime zorlanan kitleler, buna büyük bir tepki içindeydiler. Fakat HDP, bir kez daha “üçüncü yol” olarak ortaya çıktı. CHP’ye tepkili Aleviler başta olmak üzere devrimci-demokrat kesimleri, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine çekmede, en önemli unsur oldu. Kitlelerin uzaklaştığı ve meşruiyeti tartışılan bir seçime, hem meşruiyet kazandırmaya çalışan, hem de “halkın cumhurbaşkanı” demagojisine ortak olan bir rol üstlendi.

Haziran direnişiyle birlikte hak aramanın mücadeleden, sokaktan geçtiğini öğrenen kitleleri, yeniden düzen-içine çekmenin, çareyi sandıkta aratmanın gayretleridir bunlar. Yerel seçimlerde “AKP gitsin de, kim gelirse gelsin” diyerek Mustafa Sarıgül, Mansur Yavaş gibi isimleri aday gösterenler, şimdi de Erdoğan’a duyulan tepkiyi kullanarak İhsanoğlu’nu öne çıkardılar. “Ölümü gösterip sıtmaya razı etme”yi bir yöntem haline getirdiler. Ve adım adım yükselen tepkileri

eritmeyi başardılar.

CHP içinde-dışında İhsanoğlu’na tepki gösteren ve seçimleri boykot edeceklerini söyleyen “ulusalcılar” da, Erdoğan’ın seçilme ihtimaline karşı “ehveni şer” olarak İhsanoğlu’na yöneldi. Devletin en has savunucuları olarak, kitlelerin sandıktan uzaklaşmasına vesile olmak istemediler.

Alevilerden ve devrimci-demokrat kesimlerden yükselen tepkileri ise, Demirtaş ile erittiler. HDP’den başka bir adayın değil de (kadın aday olacağı söyleniyordu mesela) Demirtaş’ın çıkarılması, kitlelerde Demirtaş’a duyulan sempatinin kullanılarak, daha geniş kesimleri sandığa çekebilmenin hamlesiydi. Nitekim sadece HDP değil, HDK ve onun dışında yeralan birçok devrimci-demokrat kurum, Demirtaş’ı destekleyeceklerini duyurdu.

Böylece adaylara duyulan tepkiler nötralize edildi ve cumhurbaşkanlığa seçimlerine kitlelerin olabildiğince yüksek katılımı sağlanmaya çalışıldı, çalışılıyor... Şu sıralar en yoğun propaganda kitleleri sandığa çekmek için yapılıyor. Sessiz-sakin hatta sinik bir yapıya sahip Kılıçdaroğlu bile, elini masaya vurarak “herkes gelip oyunu kullanacak” diye bağırıyor. Yazlıkçılar uyarılıyor, yurtdışındaki seçmenlerden oy isteniyor vb...

Doğru devrimci tutum BOYKOT

Ülkemizde reformizmin güçlenmesiyle birlikte, başta parlamenterizm olmak üzere düzen-içi çözümler daha fazla tutmaya başladı. Geçmişte devrimci tarzda kopulan hastalıklar, yeniden ve daha güçlü bir şekilde hortladı.

Her ne olursa olsun seçimlere katılmak bunların başında geliyor. Oysa devrimciler genel ve yerel seçimlere bile, içinde bulunan nesnel ve öznel durumu değerlendirerek katılırlar. Dolayısıyla her seçimde izleyecekleri taktikleri de değişir.

Kaldı ki, buralarda sözkonusu olan, parlamento ve yerel seçimlerdir. Yani cumhurbaşkanlığı gibi devletin başına birini seçmek değildir.

Komünistlerin parlamento seçimlerine katılma nedenleri, kitlelere oranın “burjuvazinin ahır” olduğunu, asıl kararların farklı yerlerde alındığını göstermek, teşhir etmek ve bir “kürsü” olarak kullanmaktır. Yerel seçimler ise, muhtarlardan belediyelere kadar, kitlelere daha yakın olan bu “mevzi”leri değerlendirmektir. Ama her ikisinde de gerçek kurtuluşun devrim ve sosyalizmde olduğunu geniş kitlelere propaganda ederler. **Düzen içinde elde edilen hiçbir kazanımın kalıcı olmaya-çağını, burjuvazi alaşağı etmeden sömürü ve soygun düzenine son verilmeyeceğini anlatarak, bu gerçeğin kitlelerin kendi deneyimleriyle bilince çıkarılmasına çalışırlar.**

Peki bugün yapılan nedir? Cumhurbaşkanı seçimlerine neden katılmaktadırlar? **Sistemin en tepe noktasına “demokrat” birini seçerek, sistemin demokratikleşmesi mümkün müdür?** Demirtaş ya da bir başkası (en keskin devrimci bile olsa) devletin başına geçtiği zaman, “halkın iktidarı” mı kurulacaktır?

Bu, aday olan kişilerin niteliklerinden bağımsız olarak ele alınması gereken ilkesel bir sorundur. Komünist ve devrimcilerin, sistemin tepe noktasına oturacak bir kişiyi belirlemek için yapılan seçimlere katılması düşünülemez. Parlamento veya yerel seçimlerde olduğu gibi bir "kürsü" olarak kullanma, kitlelerin yaşamalarına girme ve kolaylaştırma gibi yararlanabilecek bir yönü de yoktur çünkü. Aksine bir kişiyi devletin başına getirerek düzenin değişebileceği yanılsamasına güç vermek, kitleleri düzen-içi arayışlara yöneltmek ve onları aldatmaktır.

Zaten HDP ve Demirtaş da hedeflerinin devleti yıkmak değil, "ele geçirmek" olduğunu ifade ediyorlar. Demirtaş, bu seçimlerde kişi olarak kendisinin değil, halkın kazanacağını, halkın iktidara geleceğini söylüyor. Yani bir kişi ya da parti seçimleri kazanınca, devlet "ele geçirilmiş" ve "halk iktidarı" kurulmuş oluyor!

Bunlar reformizmin en bayat, en bildik argümanlarıdır! Yıllarca denenmiş ve her defasında hüsrana uğramış yöntemlerle kitleri bir kez daha kandırmanın kime ne faydası vardır? Düzen güçlerinden başka...

Cumhurbaşkanı seçimleri boykot etmek, komünist ve devrimciler açısından ilkesel bir tutum olmalıdır. Somut duruma gelince; Haziran direnişinden bu yana hakları için sokaklara dökülen kitleleri yenisinden sandığa çağırmak yanlıştır. Seçim sisteminde adayların belirlenmesine kadar her yanı anti-demokratik olan bir seçimi teşhir etmek yerine, onu meşrulaştırmaya çalışmak yanlıştır.

Erdoğan ve İhsanoğlu gibi iki gerici-faşist adayın yukarıdan belirlenip kitlelere dayatıldığı bir seçime girmek, bu dayatmaya ortak olmaktır. Hem katil, hem de hırsız olduğu kanıtlarıyla ortada dökülmüş Erdoğan'ın kendini aklama çabasına objektif olarak güç vermektir. Başbakanlıktan istifa etmesi, hatta yargılanması gerekirken, cumhurbaşkanlığına aday olduğu bir seçimi teşhir etmek yerine, onu meşrulaştırmaktır. "Halkın cumhurbaşkanı seçiyoruz" yalanına katılmak, bu oyununun bir parçası olmaktır. Ve nihayetinde **rejimin kendi bekasını sağlama çabalarına destek vermektir.**

Her kim cumhurbaşkanı olursa olsun, yukarıda sıraladığımız görev ve yetkileri kullanacak, 12 Eylül faşist rejimi tarafından belirlenmiş yasalarla devleti yönetecektir. Böyle bir seçime katılmak, ne devrimciliğe, ne demokratlığa sığar!

Gerek ilkesel yaklaşım, gerekse somut durum, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde en doğru devrimci tutumun BOYKOT olduğunu ortaya koymaktadır.

Reformizmin ve tasfiyeciliğin batağına karşı, devrimin ve sosyalizmin sesini yükseltelim! **Devletin bekası, düzenin devamı için değil; tepeden tırnağa yıkılması, işçi ve emekçilerin iktidarının kurulması için mücadele edelim!**

Şişecam grevi yasaklandı

Şişecam fabrikasında çalışan işçiler, 20 Haziran'da greve çıktı. İstanbul, Bursa, Mersin, Tekirdağ, Eskişehir, Kocaeli, Kırklareli'ndeki fabrikalarda çalışan 6 bin işçi, TİS'te anlaşma sağlanamayınca greve başladı.

Kristal-İş sendikasına üye işçiler 10 yıl sonra tekrar grev kararı aldı. Ancak grev henüz birinci haftasını geride bırakırken, Bakanlar Kurulu, 28 Haziran'da "genel sağlığı ve milli güvenliği" gerekçe göstererek grevi ertelediğini açıkladı. Aynı gerekçeyle daha önceki yıllarda Harb-İş, Petrol-İş ve Kristal-İş'in grevleri de yasaklanmıştı.

Greve çıkış nedeni, işçilerin ücret talepleri, iş güvenliği ve güvencesi taleplerinin kabul edilmemesi. Şişecam patronları işçilere enflasyon oranında zam önerirken, Kristal-İş'in önerisi de yüzde 23 oldu. Patronlar, bu ücret artışını kabul edilemez bulduğunu açıkladı. Kristal-İş sendikası bir açıklama yaparak, ücret taleplerinin enflasyon karşısında işçilerin eriyen ücretlerini ancak karşıladığını belirtti. Yoksulluk sınırının 2000 lira civarında olduğu bir ülkede, cam işçilerinin ortalama 1500 liraya çalıştığını bildirdi. Ayrıca birçok işçinin asgari ücretle çalıştırılmaya devam ettiğini belirterek, eşit işe eşit ücret talebini yükselteceklerini vurguladılar. TÜİK'in enflasyon oranlarının gerçeği yansıtmadığını belirten açıklamada, kazanılmış hakları korumaya çalıştıkları söylendi.

Grevci işçiler bulundukları illerde basın açıklamaları ve yürüyüşler gerçekleştirdiler. İstanbul'da Taksim, Eskişehir, Mersin'deki eylemlere yüzlerce işçi katıldı. Mersin'de AKP binasına yürümek isteyen işçilere polis saldırdı. Bu saldırı karşısında yılmayan işçiler, polis barikatını yararak AKP önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Taksim'deki eylemi Sendikal Güç Birliği Platformu gerçekleştirdi. Taksim Meydanı'na toplanan işçilere polis saldırmak istedi. İşçiler sloganlarla İstiklal Caddesi üzerindeki Şişecam mağazasının önüne yürüdüler. Burada yaptıkları açıklamayla taleplerinin kabul edilmesini istediler.

1 Temmuz'da Çalışma Bakanlığı önünde

Eskişehir, Trakya, Gebze'den gelen cam işçileri toplandı. Eylemde öfke doruktaydı, fakat sendika bürokratları polisle çatışma çıkmaması için eylemi erken bitirdiler. Yapılan açıklamada; grev ertelemesinin 12 Eylül'ün kalıntılarından olduğu söylendi ve dev-

letin bir an önce grev önündeki engelleri kaldırması istendi.

Şişecam fabrikaları, bugüne dek işçilerin birçok direnişine sahne oldu. Son olarak 2012'nin sonunda İstanbul Davutpaşa'daki fabrikanın özelleştirilerek kapatılmasına karşı işgal eylemi yapmışlardı. Direnişin ardından işten atılacağı söylenen işçiler, diğer illerdeki fabrikalara gönderildi. Ancak gittikleri fabrikalardaki ücret ortalamasıyla çalıştırıldıklarından ücretlerde düşüşler meydana geldi.

Şişecam fabrikalarında birçok işçinin asgari ücret seviyesinde çalıştırılmasında, sendikanın aldığı tutumun da payı büyük. Şişecam fabrikaları özelleştirme kapsamına alındığı andan itibaren, işçilerin direniş talepleri bir şekilde bastırılmış, önüne geçilemediği koşulda ise, bir an önce sönümlenmesi için birçok yöntem kullanılmıştır. TİS'lerde alınan geri tutumlardan dolayı kazanılmış haklar bir bir gasp edildi. Sendikanın son TİS'te "kazanılmış hakların korunması" şeklinde hareket edildiğini belirtmesi, çok da güven verici değil.

Şişecam işçilerinin mücadele deneyimleri ve birikimleri oldukça fazla. Bu yüzden de sendikayı zorlayarak bir takım eylemleri yaptırmayı başarabiliyorlar. Grev ertelemesine karşı da meşru mücadele hattını geliştirilerek, bazı eylemler yaptılar. Fakat bunların yeterli olmadığı ortada.

1966'da Türkiye'nin militan grevlerinden birini gerçekleştiren, 1990'larda özelleştirme saldırılarına karşı günlerce eylemler yapan bir tarihe sahip işçilerin, sendikayı da zorlayarak grev yasaklarına karşı eylemleri yükseltmesi gerekiyor. Aksi halde sendika, her zaman yaptığı gibi hukuki yolu zorlayacağını, ILO'ya şikayet edeceklerini belirten bir açıklamalarla yetinecektir.

Grev yasağına karşı tek yol GREV!

Şişecam'a ait 10 işyerinde 5800 işçinin başlattığı grev 9. gününde Bakanlar Kurulu kararıyla ertelendi. Gerekçe "milli güvenliği ve genel sağlığı bozduğu" olarak gösterildi. İşçiler kararı tepkiyle karşıladılar, hemen işbaşı yapmadılar, eylemlerle karşılık verdiler, polisle çatışmalara girdiler...

Bu erteleme, aslında yasaklama yeni değil. 12 Eylül yasalarıyla birlikte çok grev ertelendi. En çok da Şişecam işçilerinin grevi ertelendi. **Sadece AKP hükümeti döneminde üçü cam sektöründe, biri lastik diğeri madencilik sektöründe olmak üzere 5 grev "milli güvenlik genel sağlık" gerekçesiyle yasaklandı.**

Erteleme değil yasaklama

Şimdi de Bakanlar Kurulu Şişecam grevini "60 gün ertelediğini" söylüyor. Bu aslında yasaklamadan başka bir şey değildir.

Yasaklama diyoruz; çünkü başta cam sektörünün 'milli güvenlik genel sağlık'la ne ilgisi var? Diğer yandan, **anayasada "grev, sendikalaşma ve TİS hakkı" kabul edilmiş olmasına rağmen, 'ama'larla başlayan maddelerle örülmüş! Bakanlar Kurulu'na verilen yetkilerle, grev boşa çıkarılmış!**

12 Eylül döneminde çıkarılan 2822 sayılı grev erteleme yasası, AKP döneminde yapılan 6356 sayılı yeni sendikalar ve toplu iş sözleşmesi yasa düzenlemesiyle olduğu gibi korundu. **Yasaya göre 60 günlük erteleme sonucu greve yeniden başlama olanağı bulunmamaktadır. Grevin yeniden başlaması için idari yargıdan yürütmeyi durdurma veya iptal kararının alınması şarttır. Bunları yapsanız bile, Bakanlar Kurulu'nun ikinci kez grevi erteleme yetkisi vardır. Nihai karar Yüksek Hakem Kurulu'na bırakılmaktadır. Bu yüzden erteleme fiili yasaklama anlamına gelmektedir.**

Bunu en iyi Şişecam işçileri bilir. En son 2003 yılında da Şişecam işçilerinin grev kararını AKP hükümeti yasaklamıştı. Sendikanın Danıştay'a yaptığı başvuru sonucu, Danıştay yürütmeyi durdurma kararı vermişti. Hükümet bu yargı kararına rağmen grevi ikinci kez ertelemişti.

Başta AKP hükümeti olmak üzere **hükümetler, grev ertelemelerini -yasaklamalarını- kullanarak, grev gibi etkili bir silahı kullanmaz hale getirmek, işçi sınıfının gündeminden çıkarmak hedefler.** 2000'li yıllardan sonra grevin ismi alınmaz oldu. Grevler ya ertelendi, yada etkisizleştirildi. Sendikacılar, grev bir hak ve etkili bir mücadele aracı değil de sanki uzak durulması gereken bir öcüyümüş gibi davrandılar, işçilere bu şekilde lanse ettiler.

Böylece grev, sınıfın gündeminden büyük oranda çıkarıldı. Son yıllarda greve çıkan işçi sayısına baktığımızda, bunu net biçimde görebiliriz. 2010'da 808, 2011'de 557, 2012'de ise 768 işçi greve katıldı.

Hükümetler, grev gibi etkili bir silahı kullanmaz hale getirmek, işçi sınıfının gündeminden çıkarmak hedefler. 2000'li yıllardan sonra grevler ya ertelendi, yada etkisizleştirildi. Sendikacılar, grev bir hak ve etkili bir mücadele aracı değil de sanki uzak durulması gereken bir öcüyümüş gibi davrandılar. Böylece grev, sınıfın gündeminden büyük oranda çıkarıldı.

'Milli güvenlik' yalanı

'Milli güvenlik genel sağlık' gerekçesi düpedüz yalandır! Cam sektörünün 'milli güvenlik'le alakası olmadığını kendi yargı kurumu Danıştay bile söylemiştir. 2003-2004 yıllarında verilen iki erteleme kararı na Danıştay 'cam sektörü ile milli güvenlik arasında bir bağlantı yoktur' şeklinde hüküm vermiştir.

Hükümet bunu bilmez mi? Açıktan "patronların karını koruyoruz" diyemiyorlar, bu yalanları sürdürüyorlar! Amaç, patronların kar kaybını önlemektir. Tamamen sermayenin istekleri ve çıkarlarını korumaktır. Çünkü **ortada bir "güvenlik" sorunu varsa, bu sermayenin "kar güvenliği" ve bir bütün olarak "kapitalist sistemin güvenliği"dir.**

Bakanlar Kurulu'nun "grev erteleme" kararı, sadece Şişecam patronlarının karını korumaya dönük alınan bir karar da değildir. Onunla birlikte, genel ekonominin korunması güvenliğinin alınmasıdır. **Cam sektörü, inşaat otomotiv sektörüne kadar birçok sektörü ilgilendirmektedir çünkü. Cam'daki bir kırılma, birçok sektörü, oradan bütün ekonomiyi etkileyecektir.** Söz konusu cam sektörü gibi kilit sektörler olunca, Bakanlar Kurulu hemen devreye giriyor, erteleme adı altında grevi yasaklıyor. Bu yüzden Şişecam işçilerinin bütün grevleri yasaklanıyor. Eylül ayında metal grup TİS'leri başlıyor. Metal işçileri de aynı yasaklamayla karşılaşabilirler.

Grev, işçi sınıfının en etkili mücadele silahlarından biridir. İşçiler grevle üretimden gelen gücünü kullanırlar, işgüçlerini bir mücadele aracı olarak değerlendirirler. Üreten, yaratan işgücü, bu sefer üretimin durması yönünde kullanılır. Duran üretim elbette ekonomiye zarar verir, patronların karını düşürür.

Grevin etki gücü, sadece patronlara ekonomik zarar vermekle kalmaz; çeşitli yöntemlerle baskılarla böl-dükleri işçilerin birlikte hareket etmesini sağlar. Bu birliktelik burjuvaziyi daha da korkutmaktadır. Nitekim

Şişecam işçilerinin grevinin ertelenmesinde, bu çok önemli bir faktör olmuştur.

Özellikle Haziran ayaklanmasından sonra işçi ve emekçilerde hak arama bilinci daha da arttı. Gasp edilen haklarına karşı sadece homurdanmıyorlar, sokağa çıkıyorlar. Soma'da madencilerin katliamına, Yatağan'da özelleştirmeye karşı, eylemlerini yüksetmiş, AKP hükümetine karşı öfke sokaklara taşmıştı. Soma'nın sıcaklığı soğumadan, cam işçile-

rinin grevi devreye girdi. Şişecam patronları ve işbirlikçi Kristal-iş yöneticileri greve gitmeden TİS'i bağtılamaya çok çalıştılar. Fakat işçilerin imzalanacak geri bir TİS'e karşı öfkeleri çok büyük olunca, grev kaçınılmaz hale geldi.

Elbette grevin tabiatında patronlara ekonomik zarar vermek vardır. Bazı dönemlerde burjuvazi ekonomik kayıpları istemeden kabul etmek zorunda kalabilir. Bazı dönemlerde stoklarla idare etmeye

çalışır. Ama ekonomik kaybın yanında işçi sınıfının mücadelesinin büyümesine tahmül edemezler. Bu onların en korktukları şeydir. O açıdan Cam işçilerinin grevinin ertelenmesini, sadece burjuvazinin ekonomik kaybı olarak değerlendirmek eksik olur. Büyüyen işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesmektir asıl amaç. Hatta belirleyici olan budur.

Cam işçileri daha önceki yıllarda ertelenen grevlerinde bu denli yüksek bir tepkiyi ortaya koymamışlardı. **Bu kez erteleme kararını eylemlerle karşıladılar, bazı illerde AKP binalarına yürüdüler. Bu bile işçi sınıfının mücadelesinin daha yükseleceğini gösteriyor.** Keza uzun yıllar sonra grev kararı uygulandı, hayata geçti. Hatta madenci katliamına karşı genel grev yapıldı. Dalga yükseliyor. Bu dalga daha büyümeden erteleyerek-yasaklayarak erimek istiyorlar.

Grev hakkı grevle kazanılır!

İşçiler eylem halindeler, fakat hala yasaları aşacak örgütlü duruşa sahip değiller. Buna sendikacıların pasif duruşu, işbirliğine, uzlaşmaya hazır oluşları da eklenince, burjuvazinin cesareti artıyor. Grevi yasaklayarak sistemlerinin güvenliğini almaya ve öfkemizi, tepkiyi eriterek bitirmeye çalışıyorlar.

Bu fırsat onlara verilmemeli! **Yapılması gereken, yasaklamayı yok sayıp grevi devam ettirmektir! Hatta bunu işgalle birleştirmektir!**

Şimdiye kadar ertelenen grevler kazanımsız bitti. Bu kez de öyle olmamalı! Bugün bunun koşulları mevcuttur. Ayrıca cam işçilerinin güçlü mücadele deneyimleri vardır. Kendi deneyimlerinden de dersler çıkararak yola koyulmalıdırlar.

Sendikacılar 'Danıştay'a başvurduk, sonucunu bekleyelim' diyerek, pasifleştirmeye, geriye çekmeye çalışacaktır. Buna izin verilmemeli! Danıştay kararını beklemeden, yeniden greve gitme hazırlıkları yapılmalıdır. **En başta grev hakkının önündeki Bakanlar Kurulu'nun erteleme yetkisinin kaldırılması istenmelidir. Çünkü bu, grev hakkının gaspedilmesidir. Hatta sadece grev hakkının değil, sendika ve toplu sözleşme hakkının da ortadan kaldırılmasıdır.** Grev hakkının olmadığı bir yerde, sendikadan ve toplu sözleşmeden bahsedilemez çünkü.

Ayrıca Danıştay'ın yürütmeyi durdurması durumunda, AKP hükümeti tekrardan erteleme kararı alabilir. Geçmişte bunun birçok örneğini gördük. Şimdiden yapılacak hazırlık, ikinci ertelemeyi önden karşılama anlamına gelecektir. İkinci ertelemeye, grevle işgalle karşılık verilmelidir!

Unutulmamalıdır ki, grev hakkı grevle kazanılmıştır. **Bakanlar Kurulu'nun erteleme-yasaklama kararına karşı en etkili silah, yine grevdir.**

Yatağan işçisi Türk-İş'i zorluyor

Yatağan maden ve enerji işçileri özelleştirmeye karşı verdikleri militan mücadele ile gündeme geldiler. Üstelik bu mücadelede, işbirlikçi Türk-İş Genel Merkezi'ni de işgal ederek bir eylem takvimi çıkartmak zorunda bıraktı.

Yatağan, Kemerköy ve Yeniköy Termik Santralleri, AKP hükümetinin özelleştirme programı içerisindeydi. Defalarca ihale-

ye çıkarıldı. Her defasında işçiler eylemlerle karşılık verdiler. İşletmeyi görmeye gelen şirket yöneticilerini içeri sokmadılar. Tes-İş ve T. Maden-İş üyesi işçilerin bu kararlı eylemleri üzerine Yatağan termik santralleri ihaleleri defalarca kez ertelendi.

Ama AKP hükümeti Yatağan özelleştirmesini programına koymuştu, burjuvazinin bu isteğini yerine getirmek zorundaydı. Yeniden ihaleye çıkardı. İşçiler fabrikalarda nöbet tutma, şehir merkezlerinde yürüyüş, Ankara'ya yürüyüş vb. eylemlere başladılar. Eylem hattının bir kolunu Ankara'ya taşıyan işçiler, Ankara'da Özelleştirme İdaresi binasının, Meclis binasının önünde eylemler yaptılar. Kurtuluş Parkı'nda çadır kurdular. Hem Ankara'da hem Yatağan'da defalarca polisin gazlı, tazikli sulu saldırısına uğradılar. Yılmazdılar. 10 Haziran günü Türk-İş Genel Merkezi'ni işgal ederek "artık elinizi taşın altına koyun" dediler.

Bunun üzerine Türk-İş eylem kararı almak zorunda kaldı. "16 Haziran günü Tes-İş ve T. Maden-İş, tam gün iş bırakacak, ama işletme çalışmaya devam edecek, üretim durmayacak. 17 Haziran günü Türk-İş'e bağlı bütün sendikalar 2 saat iş bırakacak ve 81 ilde AKP il başkanlıkları önünde basın açıklamaları yapılacaktır." Ayrıca Soma'da merkezi miting yapılacağını duyurdular.

Oysa Yatağan işçileri bir genel grev kararı bekliyorlardı. Fakat Türk-İş almak zorunda kaldığı bu kararı da örgütlemeyi. Bırakalım örgütlemeyi işçilere duyurusunu bile yapmadılar. Örneğin Gebze'de sadece Petrol-İş'in örgütlü olduğu yerlerde 2 saat iş bırakıldı. İşçilerin işgali ve basıncı olmasa, kılını kıpırdatmayacakları açıktı.

Bütün bu eylemlere rağmen Yatağan termik santrallerinin ihalesi yapıldı. İhaleyi Ersan Elektrik AŞ firması aldı. 12 Haziran günü, ihalenin yapıldığı saatlerde işçiler karayolunu trafiğe kestiler, kendilerini santralin girişine zincirlediler. Bölge yoğun bir jandarma ablukasına alındı.

İşçiler AKP hükümetinin özelleştirme peşkeşini tanımadıklarını "sakın ola biz buraların ihalesini aldık diye teslim almaya gelmeyin" diyerek ifade ettiler ve ihaleyi alan şirketi uyardılar. İşçiler başından beri Türk-İş merkez yöneticilerini özeleştirme-ye çanak tutukları yönünde eleştirmiş, pasif kalmamaları yönünde uyarmışlardı.

Türk-İş'in sendika ağlarının, burjuvaziye hizmet ve işbirlikçilik o kadar ruhlarına işlemiştir ki, özelleştirmelerde pay alan, şirket kurup özelleştirme ihalesi alan genel merkez yöneticileri vardır. Kendi üyeleri Soma maden ocaklarında katledilmişken, Erdoğan'a yapılan tepkileri yumuşatmak için 9 işçiye yanına yollayarak fotoğraf çektiler.

Yatağan işçileri hem özelleştirmeye karşı eylemlerini, hem de bürokratik işbirlikçi sendikacılara karşı eylemlerini sürdürüyorlar. Çıkardıkları eylem takvimi ile Türk-İş Genel Merkezi'ne giden Yatağan işçileri, Türk-İş'ten destek bulamadılar. Türk-İş yönetimi işçilerin bu mücadele takvimini 'önce kendi sendikanıza gidin' diyerek geri çevirdi. Tes-İş ve T. Maden-İş merkezleri ise, işçilerin önerilerini henüz gündemlerine dahi almadılar.

Soma'da yapılan mitingin ardından hükümetin özelleştirmeden vazgeçmemesi üzerine T. Maden-İş ve Tes-İş, Yatağan şubelerinin ortak belirledikleri eylem takvimini açıkladı. İlk hafta bir gün, ikinci hafta 2 gün ve her hafta kademeli olarak artan iş bırakma, ülke çapında genel grev ve Yatağan'da tüm konfederasyonların katılacağı büyük miting...

4 Temmuz'da Muğla'da AKP önüne yürüyen işçiler, ampül patlattılar. Tes-İş ve Maden-İş adına sendika şube yöneticileri konuşmalar yaptılar. Başbakan'ın "değerinde fiyat vermezlerse ihaleyi iptal ederim" dediğini hatırlatan konuşmacılar, Yatağan'ın peşkeş çekildiğini belittiler. 8 Temmuz'da ise ihaleyi alan Ersan Elektrik'in Denizli'deki merkezi önünde eylem yapmak isteyen işçilerin önüne polis barikat kurdu. Erdoğan'ın mitingi olduğu gerekçesiyle işçileri şehre almadılar. İşçiler bu durumu protesto etmek için oturma eylemi yaptı ve sloganlarını haykırdılar.

İhaleyi kazanan Elsan Elektrik Bereket Enerji'ye bağlı. Bereket Enerji daha önce de Aydın, Denizli ve Muğla'nın elektrik dağıtım ihalesini kazanmıştı. 18 yıllık şirket yenilenebilir enerji kaynaklarına yatırımları ile de dikkat çekiyor. ABD'li yatırım bankası Goldman Sachs'ın enerji şirketi Cogentix Energy'den de 2'si faaliyette olan 5 HES projesini satın almıştı.

SÜTAŞ'ta direniş sürüyor TÜSİAD başkanı istifa etti

TÜSİAD Genel Başkanı Muharrem Yılmaz'ın sahibi olduğu SÜTAŞ'ın Bursa Karacabey'deki fabrikasında Tek Gıda-İş sendikası-na üye olan 56 işçi işten atıldı. 13 Nisan'dan itibaren işten atılan işçiler, fabrika önünde direnişe geçti.

TÜSİAD Başkanlığı sırasında "demokrasi", "insan hakları" gibi konuları dilinden düşürmeyen Yılmaz, kendi fabrikasından çalışan işçilerin en temel insani haklarını gaspediyor, örgütlenme haklarını ise işten atma gerekçesi olarak görüyor.

AKP hükümeti, işçilerin direnişini Yılmaz'ın konumunu sarsmak için kullandı. Elbette AKP bugüne kadar işçiler üzerinde baskı uygulayan en ağır yasaları çıkarmış, işçilerin örgütlenme haklarını gaspeden pekçok adım atmıştı. Ancak kendi klik çatışmaları sözkonusu olduğunda, SÜTAŞ direnişini, patrona karşı kullandılar. Artan baskı üzerine Yılmaz, TÜSİAD başkanlığından istifa etmek zorunda kaldı. Bu istifa, TÜSİAD tarihinde bir ilk oldu.

İstifa sonrasında işçiler üzerinde baskısını artıran Yılmaz, işçilerin fabrika önünde direniş çadırı kurduğu alana tonlarca gübre döktü. Bu pervasız saldırı işçileri yıldırmadı. Dahası, gübrenin etkisiyle fabrikanın içine ve çevre köylere sinekler yığılmaya başlayınca, SÜTAŞ yönetimi tüm köyleri ilaçlamak zorunda kaldı. İşçiler direnişlerine fabrika önünde devam ediyorlar.

23 Haziran'da atılan işçilerle birlikte Tek Gıda-İş sendikası, İstanbul Ataşehir'deki SÜTAŞ Genel Merkezi önünde basın açıklaması yaparak, işçilerin geri alınmasını ve sendikal örgütlülüğün tanınmasını istedi. Eyleme işçiler halaylar çekerek ve sloganlar atarak başladılar. Açıklamayı Tek Gıda İş Örgütlenme Sekreteri Suat Karlıkaya okudu. Karlıkaya, Aksaray'daki fabrikada 12, Bursa Karacabey'deki fabrikada 14 işçinin sendikaya üye oldukları için işten atıldığını belirterek, fabrika önlerinde direnişlerin devam ettiğini, patronların ve yönetimin direnişi kırmak için her türlü yöntemle başvurduğunu açıkladı. Karlıkaya taleplerin dikkate alınmadığı koşulda, tüm Türkiye'de eylemleri yaygınlaştıracaklarını ve SÜTAŞ ürünlerini boykota çağıracaklarını söyledi.

SÜTAŞ'ta 2012 yılında da sendikaya üye oldukları gerekçesiyle 30 işçi işten atılmıştı. İşçiler, açtıkları davayı kazanmış ve mahkeme işe dönmeleri yönünde karar vermişti. Buna rağmen işçiler geri alınmadığı gibi, işten atma saldırıları devam ediyor. SÜTAŞ yönetimi hangi işçilerin sendikaya üye olduğunu öğrenmek için zorla e-devlet şifrelerini istemiş, verilmediği koşulda işten atmakla tehdit etmişti. SÜTAŞ'ta 850 sendikalı işçi bulunuyor; bu sayının bine çıkması halinde sendika TİS yetkisi alabilecek.

SÜTAŞ işçilerine polis ve jandarma baskısı da artmış durumda. 8 Temmuz'da fabrika önünde bekleyen işçilere jandarma ve polisler saldırdı. Fabrikanın önünde beklemenin "yasaklanmak" istenmesine karşın işçiler yılmazdılar ve oturma eylemine geçtiler. Jandarma işçileri sürükleyerek gözaltına aldı. Fabrika önündeki pankartlar ve flamalar da jandarma tarafından söküldü.

Soma izlenimleri - 2... Soma izlenimleri - 2... Soma izlenimleri - 2...

Soma'da madencinin kritik seçimi: OLMAK ya da OLMAMAK

Soma'da yaşanan katliamın ardından yaklaşık iki ay geçti. Geride kalanların ilk hissettiği acı ve öfke duygusu azalmış değil; aksine hesap sorma güdüsünü ve mücadele azmini perçinliyor. Biz de yaşananların ardından, geride kalanlarla bundan sonra ne yapacakları konusunu konuşmak üzere tekrar Soma'ya gittik.

Soma'da hala yaşanan acının ağır havası hakim; ancak işçilerle temasa geçtiğinde arka planda sıkı bir çalışmanın olduğunu görüyoruz. Soma'da hareket bitmiyor. Madenciler ve yakınları, gerek sokağa çıkıp eylem yaparak, gerekse bundan sonra ne yapacakları konusunda toplantılar düzenleyerek mücadeleye devam ediyor.

Diğer yandan, sendikalaşma konusunda önemli bir hareketlenme var. **İşçilerin bir kısmı Maden-İş'te kalırken, bir kısmı, DİSK'e bağlı Dev Maden-Sen'e geçmeye başlamış.** Patronun değil de işçinin yanında olan bir sendika istediklerini, yerin altına inip işçinin derdini dinleyen ve anlayan bir sendikacı istediklerini anlatıyorlar. Özellikle Dev Maden-Sen'e geçen işçilerin büyük çoğunluğu bunu ifade ediyor.

Ortaya çıkan bu tabloya yeniden döneceğiz. Ama öncelikle Türkiye'de maden işçilerinin durumuna bakmak gerekiyor.

İşgücü maliyetleri nasıl düşer

Türkiye'de 1980 öncesi dönemde, madencilik sektörü kamu ağırlıklı bir yapıdaydı. Ancak 1980 sonrası uygulanan neoliberal politikalar neticesinde, kamu işletmeleri birer ikiye özelleştirilmeye başlandı.

Bu doğrultuda özelleştirilmesi düşünülen kurumların başında Türkiye Taş Kömürü (TTK) ve Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) vardı. Madencilik oldukça karlı bir sektördü ve özel şirketler hızla bu alana el attılar. Bu dönemde, devlet de TTK ve TKİ'nin karını düşürmek için yatırımları azaltmaya, "zarar ediyorum" demogojisini yükseltmeye ve en verimli maden ocaklarını özel sektörün hizmetine sunmaya yöneldi. Üretim "rödovans" denilen bir tür kiralama yoluyla özel sektöre devredildi.

1990'larda hız kazanan özelleştirmeler, 2000'lere geldiğimizde özel-kamu oranları tersine döndü. Maden sektöründe 1980 yılında yüzde 91 kamu ve yüzde 9 özel sektör şeklindeki dağılım; 2002 yılında yüzde 82 özel sektör, yüzde 18 kamu şeklini aldı. Madende özelleştirmeye gidilmesinde savunulan gerekçeler, diğer kamu kuruluşlarında olduğu gibi, maliyeti düşürmede ve kaliteyi arttırmada özendirici unsurların olmaması ve bundan dolayı kamu sektörünün verimsiz olmasıydı. Maliyetleri düşürmek derken kastedilen şey, elbette işgücü ve işgücünü koruyucu maliyetleri oluyordu!

Taşkömürü rezervlerinin tamamı, TTK'ya ruhsatlı

olmasına rağmen üretimin büyük bir kısmı özel sektöre yapılıyor. TTK sahalarındaki madencilikle ilgili her türlü sorumluluğu rödovansçılara yüklemiş durumda. TTK'nın denetimi sadece faaliyet raporlarının ve üretimin kontrolü biçiminde kalıyor. Bu durum, TTK'yı en büyük "işveren", özel maden işletme sahiplerini ise kamuya bağlı taşeron haline getiriyor.

Zonguldak Kömür Havzası'nda özel sektör ve taşeronların günümüzde en az 5 bin maden işçisi çalıştırdığı tahmin ediliyor ve rödovansçı şirketlerin taşeron sayısının 200'ü aştığı düşünülüyor. Bu şirketlerin çoğu madencilik ile doğrudan ilgisi bulunmayan alanlarda faaliyet göstermekte ve en az 500'e yakın sayıda ocaktan kömür çıkarılmakta. Asıl ruhsatın TTK'ya ait olmasına rağmen işletmesini özel bir şirketin yaptığı uygulama Soma'da da vardı. **Ruhsat TTK'ya aitken madenin işletilmesi Soma Holding tarafından yapılıyordu. Yani Soma Holding'in kendisi kamuya bağlı bir taşerondur.**

TKİ yeraltı maden işletmeciliğinin neredeyse tamamını rödovans ve hizmet alımı yoluyla özel sektöre devretmiş durumda. 2012 verilerine göre satılabilir 6.4 milyon ton kömürün 4 milyon tonu rödovans ve 2.1 milyon tonu hizmet alımı yoluyla üretildi. Rödovansın payı yüzde 56'ya, hizmet alımının payı yüzde 41'e ulaşmış, TKİ'nin kendi imkanları ile çıkardığı yeraltı kömürü sadece yüzde 3'tür.

Soma özelinde baktığımızda da değişen bir şey yok. Yeraltı madenlerinin hepsi özel, kamu sadece açık ocaklarda var. Açık ocak madenciliği dediğimiz şey, madenin yeraltında bulunduğu saptanmasıyla ya da herhangi bir kazı yapmadan ve yeraltına inmeden, yüzeyde gözlenebilen kısmının (mostra) üzerindeki örtü tabakasının kaldırılarak maden çıkarılması işlemini anlatan yöntemdir.

Daha çok işçi denetimden uzak

Aynı şekilde istihdam açısından baktığımızda da 1990'da 27 bin 800 işçinin çalıştığı TKİ'de 2012 itibarıyla sadece 4 bin 500 işçi çalışmakta. TKİ kendi bünyesinde çalışan işçi sayısını hızlı bir biçimde düşürdü. Buna karşılık TKİ'nin kömür üretiminde bir düşüş söz konusu değil.

Türkiye'de son 15 yıllık süre zarfında kömür madenciliği sektöründeki istihdamda kamunun payı gerilerken, özel sektörün payı arttı. 1995 yılında özel sektör madenlerinde çalışan işçi sayısı 10 bin 367 iken, bu rakam 2008 yılına gelindiğinde 38 bin 492'ye çıktı. Yani özel sektör işçilerinin sektördeki payı yüzde 40.5'ten yüzde 69.6'ya çıkmış oldu.

Bu rakamlar, yalnızca sigortalı işçileri kapsamakta; özel sektör madenlerinde kayıt dışı işçi çalıştırmanın yaygın bir uygulama olduğunu düşünürsek, oranlar daha yüksek olacaktır. Kömür madenciliğinde istihdamın özel sektöre kayması, daha çok işçinin denetimden uzak, işçi sağlığı ve iş

güvenliği önlemlerinden yoksun biçimde, düşük ücretlerle, ağır çalışma koşulları altında çalışmasına neden oluyor. Özel sektör tarafından işletilen kömür madenlerinde istihdam edilen işçi sayısı, son 15 yılda yaklaşık 4 katına çıkmış, ancak işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri aynı hızda artmamış; bu nedenle daha çok iş kazasına yol açmıştır.

Sendikalı madenci sayılarına baktığımızda, 2004'te 81 bin 748 olan madenlerde örgütlü işçi sayısı 2014 itibarıyla 38 bin 492'ye gerilerken, Soma'daki katliamın yaşandığı madende de örgütlü olan Maden-İş'in üye sayısı 10 yılda 49 binden 30 bine düşmüştü. ÇSGB'nin 2014 Ocak istatistiklerine göre; madenlerde örgütlü işçilerden 27 bin 251'i Maden-İş'e, 10 bin 992'si Genel Maden-İş'e, 74'ü Öz Maden-İş'e, 174'ü Dev Maden Sen'e üye olduğu görülüyor.

Soma özelinde baktığımızda ise, 13 bin civarında maden işçisi sendikalı. Bunun 1500'ü kamuda, 6 bine yakını Soma Kömürleri'nde, 5 bin kadarı da İmbat Madencilik'te bulunuyor. Hepsi Maden-İş üyesi. Ancak son yaşananlardan sonra durum değişti. Maden-İş'te kalmak istemeyen birçok işçi, Dev Maden-Sen'e geçmiş durumda. Yaşanan katliamdan sendikanın da sorumlu olmasına duyulan tepki, Dev Maden-Sen'e geçişin nedenini oluşturuyor.

Ülkemizde sarı sendikacılık elbette sadece Maden-İş'le sınırlı değil, ancak burada işin rengi değişiyor. Maden-İş göz göre göre gelen bu katliamı durdurmamış, asli görevi olan işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini aldırmaştır, katliamın doğrudan ortağı haline gelmiştir.

"Kaybettiklerimizi geri getiremezler"

Konuştığımız işçiler daha birçok sebepten ötürü Maden-İş'ten şikayetçi. Bunlardan biri de sendika içinde uygulanan seçim sistemi. Maden-İş'e üye bir işçi, 11 Mart'ta yapılan sendika seçimi anlatıyor. "Bütün işçilere sorun" diyor, "siz gönül rızasıyla oyunuzu atabildiniz mi?" diye. Ve ekliyor; "ben atamadım!" Kendisinin de hak etmeden delege olduğunu, seçime bir gün kala patronun gelip açıkladığını anlatıyor. İşçilerin önlerine patronun belirlediği

“yönetim listesi” veriliyor, ilk altıyı yazıyorlar, bu kişilere 167 delegenin bir tane bile zayıf vermeden oy atması isteniyor. Atmazlarsa kapı gösteriliyor. İşçiler katliamdan önceki son yönetimin bu şekilde geldiğini söylüyorlar.

Peki katliamdan sonra değişen ne?

Maden-İş'te kalmak isteyen işçiler delegasyonun değişmesinden, seçimlerin tekrar yapılmasından yana. Evet yaşanan katliamın ardından Maden-İş Ege Şube yönetimi görevden alındı, seçimler tekrar yapıldı. Fakat bu seçim de çok aceleyle getiriliyor, birçok işçinin haberi olmadan ya da birçok işçi yetişmeden seçim tamamlanıyor. Görüldüğü gibi böyle bir katliamdan sonra dahi, işçilerin en temel hakkı olan özgürce seçim ortamı sağlanamıyor. İşçilerin tepkisini yatıştırabilmek için yöneticiler değiştirilmiş olsa bile, sendikanın düzeni, sendikanın gerçek kimliği değişmiyor.

İşçilerin önemli bir bölümü, sendika değiştirdiği koşulda yarın madende çalıştırılmayacağını, hiçbir yerde iş bulamayacağını düşünüyor, bu nedenle Maden-İş'te kalmaya devam ediyor. Zaten Maden-İş, işçileri sendika değiştirirlerse “başlarına gelecekleri” anlatmaya, açıkça tehdit etmeye başlamış bile. Hatta işçilerin e-devlet şifrelerini toplamaya başlamışlar. Daha önce başka işyerlerinde patronun işçilerden e-devlet şifresini alarak değiştirdiğini, böylece işçilerin başka sendikaya üye olmasını fiilen engellediğini görmüştük zaten. Soma'da da patronun çıkarını sendika gözetiyor, sendika değiştirmeyi baştan durdurmaya çalışıyor.

İşçilerin yaşadığı memnuniyetsizlik kolay kolay gidecek gibi durmuyor. Nitekim birçok işçiye, Ege Şube yönetiminin görevden alınması yetmemiş, işçiler “Genel Merkez'den tut, hepsi istifa etse de bir işe yaramayacağını” söylüyorlar ve “bundan sonra o sarı sendikaya oy vermeyeceğiz” diyorlar. Bir başka konuştuğumuz işçi ise, “Maden-İş gerekirse baştan sona bütün kadrosunu değiştirsin, kaybettiklerimizi geri getiremez” diyor.

Elbette tek sorumlu Maden-İş değil, o sadece bir parçasını oluşturuyor. Bu katliama sebep olan kapitalist sistemin sömürü mekanizması, patronların kar hırsı, devletin sermayeye hizmet için var olması ve bunun ortağı olan, işçinin değil patronun çıkarlarını savunan sendikalar...

Yaşam hakkımız için daha fazla mücadele

İşçiler bugün Maden-İş'e duydukları büyük tepkiyle Dev Maden-Sen'e geçiyorlar. Dev-Maden-Sen'in ÇSGB Ocak 2014 istatistiklerine göre 174 üyesi var. Ancak son zamanlarda Soma'da yapılan üyeliklerle sayının 3 bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Zaten “sendika değiştirenler üç-beş kişi” denmesine rağmen Maden-İş sendikasının görünür telaşı da, sendika geçişinin hiç de küçümsenmeyecek düzeyde olduğunu gösteriyor. Keza Türk-İş, Soma'da miting örgütleyerek Maden-İş'i güçlendirmeye, yokolan prestijini yeniden kurmaya çalışıyor.

Dev Maden-Sen'in, bu haliyle yetki alıp alamayacağı meçhul, fakat DİSK'e geçen işçilerle konuştuğumuzda onların asıl amacının yetki olmadığını

anlıyoruz. Yetkiyi almasalar da sendika değiştirerek hem Maden-İş'i cezalandırmış oluyorlar, hem de kendilerinin yönetebileceği bir sendikayı umuyorlar.

Çünkü ortada basit bir kaza yok, göz göre göre izin verilmiş bir katliam söz konusu. İşçilerin sendikaya güveni kalmamış. Bir çoğu, sarı sendika denen sendikayı istemediklerini, işveren sendikasını tamamiyle ortadan kaldıracaklarını ve sonuna kadar mücadele edeceklerini söylüyor.

Genel olarak sendika değişikliği, işçiler için bir tercih olmaktan çok, yaşanan sorunların ulaştığı bir eşiği ve bu eşikte ortaya çıkan bir bilinç dönüşümünü ifade eder. Mesela Yatağan işçileri, bütün olumsuzluklarına rağmen Tes-İş sendikasıyla ayrılmadan, sendikayı eylemleriyle daha fazla zorlayarak mücadelelerini sürdürüyorlar. 2010 yılında 78 gün boyunca Türk-İş'in önünde çadır kuran Tekel işçileri için de benzer bir durum geçerliydi. Ancak sendikadan umudu kestikleri koşulda, işçiler sendika değişikliği gerçekleştiriyorlar. **Soma işçileri için bu eşik, katliamın kendisidir, sendikanın katliama ortak olmasıdır. Ancak sendika değiştirmekle işçiler, yaşadıkları bütün sorunları çözemez, sınıf sendikacılığını bir anda kuramazlar. Çünkü sendikanın “devrimci”leşmesi, yine işçi sınıfının-öncü işçilerin mücadelesi ile gerçekleşecek bir durumdur.**

Bugün Soma'da işçilere pek çok sözler verildi. Ölen işçilerin ailelerine maaş bağlanması ve tazminat verilmesi, hayatta kalan işçilere 6 ay madene inmemeye hakkı, bu sürede maaşların, hatta çift maaşın ödenmesi, çeşitli sosyal haklar vb. Ancak hem devletin hem de patronların bu sözleri tutmayacakları çok açıktı. Çünkü işçilere verilen her bir hak, işçilerin çalışmadıkları her bir gün, patronun karını azaltan bir unsurdur. Keza başka alanlarda başka işçilere örnek olmakta, yarın başka katliamların arkasından da benzer taleplerin yükselmesinin önünü açmaktadır.

Bu yüzden devletin ve patronların tutumu, işçilerin direnişini kırmak ve onları biran önce madene sokmak, Maden-İş'in güç ve inisiyatifini artırmak, aykırı bütün sesleri susturmaktır.

Maaşların söz verilen tarihte ödenmemesinden, cep telefonlarına gelen “yarın işbaşı yapacaksınız” mesajlarına, Türk-İş'in gerçekleştirdiği mitingden işçilerin e-devlet şifresini toplamaya kadar atılan her adım, bu doğrultudadır.

İşçiler bu saldırıların herbirini direnişle karşılamaktadır. En son, maaşların yatırılması üzerine yapılan oturma eylemi, bir gün içinde sonuç vermiş, maaşlar yatırılmıştır. Verilen her bir sözün tutulması için bile, işçilerin tekrar tekrar direnişe geçmesi gerekmektedir.

Sendikanın durumu da bu mücadele-

nin seyrine bağlı olacaktır. Yarın madene yeniden inilmesi gündeme geldiğinde, işçilerin Dev Maden-Sen'e geçişi hız kazanacaktır. Ancak Dev Maden-Sen'in üzerindeki devlet ve patron baskısı da aynı hızla artacaktır. Dev Maden-Sen'in militan ve sınıftan yana bir sendikacılık yürütmesinin tek koşulu, devrimci-öncü işçilerin kararlı bir mücadele ile yönetime gelmeleri ve taban örgütlerini oluşturmalarıdır. Öncü işçiler oldukça yaygın ve iyi bir örgütlenme gerçekleştirilmeli, bölgedeki her işçiye ulaşmalı, bütün köyleri gezmelidir. Soma madenlerinde çalışan işçiler Maden-İş gibi “katliam ortağı” bir sendikaya mahkum olmadıkları öğrenmelidirler.

Bugün Soma'da işçilerin seçimi sadece sendika değiştirmekle sınırlı değildir. **Başka herhangi bir işkolunda, işgüvenliği böylesine “yaşamsal” değildir. Hayatta olmak ya da olmamanın anlık olduğu madencilik sektöründe, “var olmanın yolu”nu seçmek zorundadır işçiler.** Bu da, asıl olarak kendi üretimden gelen gücüne dayanarak, sendikasına yaslanarak ama sendikayı da ileriye çekerek, sınıf bilinciyle yürüteceği yaşam mücadelesidir.

Şırnak'ta ölüm kuyuları

Soma'daki katliamın ardından, madencilik sektöründe yaşanan vahşi kapitalizm, bütün çarpıcılığıyla gözler önüne serildi. İşçilerin nasıl ağır koşullarda çalıştıkları, can güvenliğinin nasıl hiçe sayıldığı, ekmek parası için nasıl insanlıkdışı koşullara katlanılabildiği...

Devletin Soma'daki maden için “örnek bir maden” dediğini duyduğumuzda, “daha beteri” nasıl olabilir, kafamızda canlandırmakta zorlanmıştık. Meğer Şırnak madenlerinin günyüzüne çıkması gerekiyormuş bunu anlayabilmemiz için. Meğer gerçekten de çok daha korkunç koşullarda çalışabiliyormuş insanlar. Asansörle değil tek kişilik bir kuyudan işçilerin iple yeraltına sarkıtıldığı, açılan galerilerde çökmeye karşı güçlendirme çalışması yapılmayan, gaz ölçüm aletinin ne olduğunun bilinmediği, kaza olduğunda bırakalım yaşam odasını, tek bir işçinin bile dışarıya kaçma ihtimali olmayan mezarlar bunlar.

İşçilerin bir kısmı değil, neredeyse tümü kayıtdışı çalışıyor burada. Öylesine “dünya dışı” bir yer ki burası, sadece çalışan işçilerin değil, ölümlerin bile kaydı tutulmuyor. Denetim mi? İhtimal dahilinde değil! Çoğu maden “kapalı” görünüyor zaten. Ne sendika, ne sosyal hak, ne insana dair en küçük bir işaret...

Ve gerçek bir kere daha bütün çarpıcılığıyla vuruyor yüzümüze: Kapitalizmin kar hırsı öylesine sınırsız, gözü-doymaz ve insanlıkışı ki; yaşayabilmek için bile tek yol mücadele etmek!

Adana mobilyacı işçileri:

Sigortasız, sendikasız, güvencesiz...

İşçilerin, işsizlerin ve yoksulların yoğun olarak yaşadığı Obalar/Adana bölgesindeki Mobilya işçilerinin sorunlarını dinlemek, çalışma koşulları öğrenmek için yanlarına gittik. Ziyaret ettiğimiz atölyelerde işçiler, bizleri oldukça sıcak karşıladılar. Bu işçilerle yaptığımız röportajları yayınlıyoruz.

“İŞİD ve Suriyeliler bizi çok etkiledi”

DSB: Ne zamandan beri çalışıyorsunuz?

KM: 1978'den beri çalışıyorum. Şu an emekliyim ama emekli maaşım 850 TL olduğu için geçinemiyoruz.

Sigortanız var mı?

Benim sigortam yok, zaten burada-ki işçilerin çoğu sigortasız. Bir işyerinde 5 işçi çalışıyorsa 2'si mutlaka sigortasızdır.

Ortadoğu'daki gelişmeler sizi nasıl etkiliyor?

İşlerimiz kötü. Çoğu mobilyacı Irak'a mobilya ihraç ediyorduk. İŞİD olayı yüzünden sipariş alamıyoruz. Bir de Suriyelilerin gelmesiyle ucuz işgücü piyasayı çok etkiledi ve sigortasız işçi sayısı arttı.

Sistem hakkında neler düşünüyorsunuz?

Tepedekilerin sürekli zenginleştiği bir sistem. Biz sürekli çalışıyoruz aynı fiyatı alıyoruz. Onların karı hep daha çok oluyor. Son on yıl kadar kötü seneler yaşamadım. Zaten 8-10 yıl da bir kriz oluyor. Kazandıklarımızda o krizle birlikte kayıp gidiyor.

Bir derneğiniz var mı?

Var; yılda 2-3 kez toplanıyorlar. Destek alama-

dıkları için hiçbir şekilde etkili olmuyorlar, sorunlarımızla ilgilenmiyorlar.

“Birlik olmalıyız!”

Yaptığınız iş hakkında neler düşünüyorsunuz?

İkinci atölyeden bir işçi: Yaptığımız işin geleceği yok. Biz çalışıyoruz onlar kazanıyor.

Sigortalı mısınız?

Hayır. Küçük işletmelerde sigortalı olmak çok zor, vergi düşse herkes sigortalı olur. Devlet işletmelerden aldığı vergilerle bizim sigortalarımızı ödemeli.

İşiniz sebebiyle sağlık sorunu yaşıyor musunuz?

Evet; Varis, astım, bronşit, yüksek tansiyon... Bunlar olmasına rağmen çalışmak zorundayız. MDF'lerde (tahta çeşidi) kimyasal içerdiği için MDF ile uğraşanlar daha zorlanıyor.

Sorunlarınızı diğer işçilerle konuşuyor musunuz?

Evet ama pek etkili olmuyor; şikayet etmeyi düşündük ama sırf sigortamız olmadığı için şikayet edemedik. Çoğu bir şey yapmadan önce ailesini düşünüyor.

Sendika ile ilgili neler düşünüyorsunuz?

Sendikanın iyi bir şey olduğunu, en azından işçinin arkasında durduğunu düşünüyorum. Güvencemiz yok, o yüzden iyi olur. İşçiler birçok haksızlığa maruz kalıyor. Devlet bunları görmezlik-

ten geliyor.

İşçilere mesajınız nedir?

Tek başımıza bir şey yapamayız, birlik olmalıyız. Birlik olursak bizi önemserler.

“Gönül ister ki herkes sendikalı olsun”

Kaç yıldır çalışıyorsunuz? Çalışma koşullarınız nasıl?

Üçüncü atölyede çalışan işçiler: Çocukluktan beridir (6,7,8 yıl) bu meslekteyiz. Bunca yıldır çalışıyoruz. Birimizin sadece sigortası var. O da 7 aydır. Vergi belirleyici rol oynuyor. Küçük işletme olduğu için vergi yükümlülüğü ağır geliyor. Küçük işletmeler üzerindeki ağır vergiler kaldırılırsa sorunlar azalır.

Aldığınız maaş geçiminize yetiyor mu?

Bazen yetiyor, bazen yetmiyor. İleriye doğru bir birikim sağlayamıyoruz. Çoğumuzun çocuğu var. Haftalık 270 lira alıyoruz.

Ortadoğu'daki bu gelişmeler sizi nasıl etkiliyor?

Suriyeliler daha ucuza çalıştığı için yerli işçilerin ücret artışı vb. konularda talepleri eskisi gibi olamıyor. İşçilere kapı gösteriliyor. “Senin çalıştığın paraya üç Suriyeli çalışır” gibi tehditler var. Bize yapılan yardımlar da kesintiye uğruyor. Dış politikayı pek bilmem ama mobilyalar genelde Irak'a gittiği için kesiliyor. Gidenlerin parası gelmedi. Dış ticaret eskisi gibi değil. Şimdilerde bir durgunluk var. Ortadoğu'da yaşananlar ihracatı kesti.

İşçilerle biraraya gelip, tartışıyor musunuz?

Hayır, herkes kendi yağında kavruluyor.

İşçi hareketi ve sendikalar hakkında ne düşünüyorsunuz?

İşçi sorunlarını ele alan araçlar elimize geçmiyor. İşçileri bilgilendirmek açısından düzenli bildiri dağıtılabilir. Gönül ister ki herkes sendikalı olsun.

Ama biraraya gelip uzlaşma yoluna gidilmedi.

Hepimizin istediği çalışma saatlerinin düzenlenmesi.(8 saat talep ediliyor)

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Sizlerin gelip işçi sorunlarına dönük konuşma yapmanız bizi çok sevindirdi.

Adana'da işçi paneli

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıl dönümünde Adana'da “Greif işçileriyle Dayanışma Platformu”nu oluşturan kurumlar (PDD, BDSP, Kaldıraç, DHF, TÖP G, Çağrı) “Taşeron köleliğine hayır” etkinliği düzenlendi. Etkinlik öncesinde işçi havzalarına gidilerek bildiri dağıtıldı.

Etkinlik,15-16 Haziran üzerine yapılan saygı duruşu ve konuşma ile başladı. Konuşmada, Haziran'dan bu yana gelişen sürece değinilerek işçi sınıfının tarih sahnesine çıkmasının belirleyici olacağı vurgulandı. Konuşmanın ardından 15-16 Haziran'ı anlatan sinevizyon gösterimi yapıldı.

Daha sonra Feniş ve Greif işçilerinin deneyimlerini aktardığı panel gerçekleşti. Greif işçilerini temsilen katılan konuşmacı, taşeron sisteminin kaldırılması ve taleplerinin karşılanması için başlatılan işgal eylemine sendikanın destek vermediğini, buna rağmen örgütlü bir biçimde direnişi sürdürdüklerini ve işçi sınıfının militan mücadele geleneğine bir yenisini daha eklediklerini belirtti. Feniş işçilerini temsilen katılan konuşmacı ise, sendikal faaliyetten dolayı işten atıldıklarını ve ardından işgal eylemi gerçekleştirdiklerini söyledi. En son Çelik-İş Ankara Genel Merkezi'nde bir işgal gerçekleştirdiklerini ve sendikanın direnişe destek olmasını beklediklerini belirtti.

İşçiler adına yapılan konuşmalardan sonra serbest kürsü yapılarak katılanlar söz aldılar. Salona 15-16 Haziran Direnişi ve işçi sınıfının taleplerini içeren ozalitler asıldı.

Kürdistan'da çiftçi eylemi

Mardin ve Amed'de (Diyarbakır) çiftçiler, DEDAŞ'ın elektrik borcu çıkarmasını ve buna dayanarak Bakanlar Kurulu kararı ile tarım destekleme primlerine el konulmasını protesto etmek için eylemler yaptılar. Çiftçiler, Mardin-Amed ve Amed-Batman karayolunu trafiğe kapattılar. Eyleme polis gaz bombaları ve tazyikli suyla saldırdı.

DEDAŞ İl Müdürlüğü önünde biraya gelen ve DEDAŞ yetkilileriyle görüşmek isteyen işçiler, yolu ulaşıma kapattılar. Saatlerce süren bekleyişin ardından oturma eylemi yaptılar. Yolu trafiğe kapatılması üzerine polis saldırıya geçti. Çiftçiler de polisi ve DEDAŞ binasını taş yağmuruna tuttular.

Ayrıca Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde Batman karayolunu traktörlerle trafiğe kapatan çiftçiler, talepleri karşılanana dek eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Çiftçiler yapılan uygulamanın yanlışlığına dikkat çektiler ve AKP hükümetinin Kürdistan çiftçisinin yoksullaştırmayı amaçladığını söylediler. Diyarbakır'ın Çınar ilçesinde de çiftçiler haksız yere tarım destekleme primlerine el konulmasını protesto ettiler.

Tarımda özelleştirme çiftçiliği bitiriyor

Geçtiğimiz ay yüzlerce madencinin ölümüyle adını duyuran Soma'da, işçilerin ölümü göze alarak madende çalıştığı, çünkü bölgede tarımın yok edildiği ortaya çıkmıştı. Bir madenci "ormanları katlettiler, çiftçilik yapamıyoruz, hayvancılık yapamıyoruz, yine mecbur madene girip çalışacağız" demişti. Çünkü bölgede çalışabileceği başka bir iş yok!

Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı İbrahim Yetkin, "bu işçilerin kaderi 34 yıl önce belirlendi" diyor. 80'li yıllarda yabancı bütün ekimine izin verilmesiyle bölge tarımının bittiğini söyleyen Yetkin, TEKEL'in özelleştirilmesiyle işlerin daha da kötüleştiğini belirtiyor.

"Çiftçiler tütününü bırakmaya başladılar, çünkü artık para kazanamaz hale geldiler. Son çare olarak zeytin bahçeleri kurmaya başladılar, ancak zeytin ekimi çoğalınca fiyatlar düşmeye başladı. Para yetmeyince çiftçiler de yeni oluşmaya başlayan madencilğe yöneldiler" dedi.

Soma madenlerinde hayatını kaybeden işçilerin çoğunun ailesinin çiftçi olduğu, yanlış tarım politikaları sonucu bu duruma geldiği söyleniyor.

Mezuniyet törenlerinde protestolar

Üniversitelerin mezuniyet törenlerine bu yıl Soma'da yaşanan katliama tepkiler damga vurdu. İstanbul, Hacettepe, ODTÜ, Eskişehir Anadolu, Galatasaray, Beykent, Mersin, Mimar Sinan vb. birçok üniversitede öğrenciler açtıkları pankartlar ve dövizlerle katliamı unutmadıklarını ve hesap sorulması gerektiğini belirttiler. Geçen yılki mezuniyet törenlerine Haziran direnişi damga vurmuş, devlet, yeni dönem için güvenlik önlemlerini arttırmıştı, buna rağmen eylemlerin önünü alamadılar.

Ama bu yıl sadece üniversitelerde değil, liselerin mezuniyet törenlerinde de Soma ve Haziran şehitleri için eylemler yapıldı. Özellikle Berkin Elvan'a vurgu yapıldı ve hesap sorulması istendi.

Kocaeli Gazi Lisesi'ni birincilikle bitiren Işıtan Önder, konuşmasında "Berkin Elvan'ı ve Ali İsmail Korkmaz'ı andığı için" hakkında soruşturma açıldı ve birinciliği "elinden alındı". Işıtan Önder ise daha sonra katıldığı programlarda, yaptığı konuşmanın arkasında olduğunu ve konuşmasının birincilikten daha önemli olduğunu söyledi. Ailesinin yanı sıra sendikalar da yaptıkları açıklamalarla Işıtan Önder'e destek verdiler.

Samsun'da protokol camisi yapılmak istenen Tarım Lisesi'nde direniş sürüyor. Samsunlular bu durumu engellemek için eylemler düzenliyorlar.

Soma'daki madenci katliamı, işçi ve emekçilerin toplu ölümünün bir örneği

sadece. Her gün bir ya da birkaç işçi, iş cinayetlerinde ölüyor. Ölüm toplu olunca ancak, ölenlerin feryadı duyuluyor. Bilirkişi raporları hatırlanıyor, işçi yanlısı yasalardan bahsediliyor vb... Ancak işçinin payına her zaman ölüm düşüyor, hem de en karasından...

Biz de "Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi" olarak, Soma katliamına sessiz kalamazdık, kalmadık da. Çürüyen etlerin, yanan bedenlerin acısını Ali İsmail'in ölümünden biliyorduk zaten. Antakya'nın merkezinde yapılan eylemlerden sonra, Ali'nin büyüdüğü topraklarda dayanışmayı örerek, Ekinci esnafını kepenk kapatmaya davet ettik. Konuştuğumuz esnaflar olumlu tepkiler verdiyse de, katılım konusunda kuşkularımız vardı. Ancak ertesi gün neredeyse bütün Ekinci'de esnaf kepenk kapattı.

Bir yandan da Ekinci halkını akşam saatlerinde Soma'daki katliamı protesto etmek üzere tencere-tava çalmaya, ışık açıp kapatmaya, Soma'ya ses ve ışık olmaya çağırdık.

Akşam saatlerinde Ekinci'de sesler yankılanmaya başladı. Ardından forumları yaptığımız alanda toplandık. Daha

"Soma'nın katilleri Ali İsmail'in katilleridir!"

önce de Ekinci'de yürüyüşler yapmış ve forum yaptığımız alanda yürüyüşümü-

zünü sonlandırmıştık. Bu defa yarım saat sonra aynı noktaya vardığımızda, bizi bekleyen bir kalabalıkla karşılaştık. Bunun üzerine Aşağı Ekinci'yi dolaşmaya karar verdik. Yürüyüşümüz bir buçuk saat sürdü.

Yürüyüş boyunca "Kaza Değil Cinayet, Kader Değil Katliam" "Soma Halkı Yalnız Değildir" "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" vb. sloganlarımız Ekinci sokaklarında yankılandı. Geçtiğimiz

sokaklarda tencere-tava sesleri daha bir hırslı çalınıyordu; yola yakın olmayan evler, bize olan desteklerini fark edebil-memiz için ışıklarını yakıp söndürürken görebileceğimiz şekilde zafer işareti yapıyordu.

Yürüyüşün sonunda bir arkadaşımız kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında; Ali İsmail'in katillerinin Soma'daki katillerle aynı olduğunu söyledi. Ali İsmail'in onurlu bir insan olarak yaşama isteğinin ölümle sonuçlandığını, Soma'daki işçilerin de emekçi oldukları için katledildiğini ve Reyhanlı dahil bu katliamların hesabının mutlak sorulacağını, Komite olarak bundan sonra da sessiz kalmayacağımızı belirtti.

Ekinci Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi

Tarsus ve Adana'da Kürt gençleri katledildi

Diyarbakır'ın Lice ilçesinde kalekol yapımlarına engel olmak için yapılan proteto eylemlerinde polisin katlettiği gençler için yapılan gösterilerde Çukurova'da da kan döküldü.

Kürt gençleri ve çocukları, göz göre göre hem de hunharca katlediliyor. Dünya halkları IŞİD'in dehşet verici cinayetleriyle çalkalanırken, burada çocuklarımızın beyinleri parçalanıyor, nehirlerden cesetler çıkıyor.

Devlet her zamanki pervasızlığı ile suçunu gizlemek için medya aracılığı ile yalan makinesini işletti. Tarsus'ta eylem sonrası kaybolan gencin cesedi bir hafta sonra ırmaktan çıkarıldı. Ama cesetten anlaşıldığı üzere bir haftadır suda kaldığına dair izlerden eser yoktu. Belli ki, önce öldürülüp sonra ırmağa atılmıştı!

Çukurova halkı bu vahşi cinayete sarsılırken, Adana Hürriyet Mahallesinde 15 yaşında bir çocuğun sokağa saçılan parçalanmış beyniyle dehşete düştü.

Bir polis herkesin gözü önünde otosundan çıktı ve kaldırımda duran İbrahim'in beynine nişan aldı. Aynı anda İbrahim düştü. Ama artık kafatası yoktu. Duvarlar ve kaldırım et parçalarıyla doldu ve bir kan gölü oluştu. İbrahim, dizlerini göğsüne çekmiş çenesinden sonrası olmayan başıyla yatıyordu kaldırımda. Komşular böyle gördü İbrahim'i... Annesi böyle gördü evladını... Okul ve mahalle arkadaşları böyle gördü... Ekran başında olanlar da dahil dondu kaldı herkes...

Ama polis gelip İbrahim'in cesedini almaya kalkışınca, kaldırımda etten duvar örüldü; savcının gelip tutanak tutması istendi. Ve hemen BDP Adana İl Başkanı Uğur Bayrak ve İHD yöneticileri arandı. Polis uzun süre semte giremedi. Böylece alınan görüntüleri ve halkın tanıklığını tersine döndürmeleri önlenmiş oldu. BDP ve İHD yöneticileri, halkın gözetiminde İbrahim'i Adli Tıp Kurumu'na götürdüler.

BDP Adana İl Başkanı, Adli Tıp önünde yaptığı konuşmada, "bugün şehrimizde bir cinayet daha işlendi" diye sözlerine başladı. "Adana Emniyet Müdürlüğü'ne ait beyaz bir Akrep'in kapısını açıp, hedef gözeterek kafasından vurdular... Olay yerine geldiğimizde ortalık savaş alanı gibiydi, bizim üzerimize de gaz ve su sıkıldılar, üzerimize Akrep sürdüler" dedi. Görgü tanıklarının polisler çocuğun vurulduğunu söylediklerinde, polislerin "bir kuş vurduk" diyerek dalga geçtiğini belirten Uğur Bayrak, "ben insanım diyen biri bunu yapamaz" dedi.

İbrahim Aras ile ilgili hazırlanan olay yeri tespit ve ölü muayene tutanağında müdahil avukat olarak imzası bulunan avukat Vedat Özkan ise, ertesi gün Adli Tıp önünde yaptığı basın açıklamasında, ceset üzerinde bomba izine rastlanamadığına dikkat çekerek, şunları söyledi:

"Ön otopsi raporunda ölümün çok açık şekilde yakın mesafeden atılan sis bombası sonucu meydana geldiği yazılıyor. İddia edildiği gibi herhangi bir patlayıcı maddeye ilişkin hiçbir bulgu yok. Bu nedenle çıkan yanlış haberlerin düzelmesi gerekiyor. Otopside İbrahim'in ölümüne tüfekle atılan ses bombasının neden olduğu doktor mütalaasında açıkça ortaya konuluyor."

Aynı gece ve ertesi sabah Adli Tıp önünde toplanan halk, sloganlar eşliğinde ve sarı-kırmızı-yeşil renkli bayrağa sarılı olan İbrahim'in cenazesini Dağlıoğlu Mahallesi'ne götürdü. Mahalleye akan binlerce kişi, sendikalar, kitle örgütleri, devrimci kurum ve dergiler, partiler ve İHD'nin de katılımı ile uzun bir yürüyüşten sonra Küçükoba Mezarlığı'nda toprağa verildi. Cenaze sonrasında Dağlıoğlu ve çeşitli semtlerde polisle çatışmalar sürdü, gözaltılar oldu.

18 Haziran'da İbrahim için ailesi mevlut okuttu. Taziyeye gelen yüzlerce kişi yeniden şehitlerini andı. Babası Baki Aras, yaptığı konuşmada "başka analar-babalar ağlamasın, benim oğlum son olsun, yeter artık" dedi. Taziyeye gelen kitle saygı duruşunda bulundu. Arapça, Kürtçe ve Türkçe olmak üzere üç dilde yapılan konuşmalardan sonra yemek yenildi ve İbrahim Aras'ın anne-babasına başsağlığı dilendi.

Sivas'ta 2 Temmuz mitingi

Sivas Madımak Oteli'nde 2 Temmuz 1993'te 33 aydın ve sanatçının, devlet destekli dinci gerici tarafından yakılmasının 21. yılında mitingler ve yürüyüşler düzenlendi. Sivas, İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir, Mersin, Bursa, Adana, Antakya, Dersim'de yapılan yürüyüşlere binlerce kişi katıldı. İzmir'deki mitinge polis saldırırken 9 kişi gözaltına alındı.

Bu yıl Sivas'ta Alevi dernek ve kurumlarının örgütlediği miting sabah saatlerinden itibaren Alibaba Mahallesi'nde kitlenin kortejler oluşturmasıyla başladı. İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Adana, Antalya, Diyarbakır, Adıyaman, Erzincan, Malatya, Tokat gibi illerden gelen yaklaşık 5 bin kişi Sivas girişinde polis tarafından kontrolden geçirildikten sonra Sivas'a geldi.

Miting yürüyüşü saat 10'da başladı. En önde Sivas'ta katledilenlerin ailelerinin yanı sıra, Roboski ve Soma'da katledilenlerin aileleri yürüdü. Sivas'ta ölenlerin resimlerinin pankartlarda ve dövizlerde taşındığı yürüyüş boyunca, Sivas katliamının hesabının sorulması istendi; Madımak'ın utanç müzesi olması, din derslerinin kaldırılması talepleri dillendirildi.

Yürüyüşe aralarında Proleter Devrimci Duruş okurlarının da bulunduğu devrimci kurumlar da katıldı. Milletvekilleri, sanatçılar yürüyüş kolunda yer aldı. Kitle, özellikle miting alanına girdikten ve Madımak oteli önüne gelindikten sonra sloganları daha öfkeli attı.

Kitlenin miting alanına girmesinin ardından aileler, Madımak Oteli'nin önüne karanfil bırakmak istedi. Polis, ailelerin geçişine engel olmak isteyince, kısa süreli bir çatışma yaşandı. Ardından aileler otel önüne karafiller bıraktı.

Miting programı yapılan saygı duruşuyla başladı. PSKAD Genel Başkanı Müslüm Doğan, tertip komitesi, Alevi kurumları, parti başkanları, milletvekilleri, avukatlar ve aileler adına konuşmalar yapıldı. Konuşmalar uzun sürünce, kitlenin büyük çoğunluğu miting alanını boşalttı. Miting sırasında da konuşmalar sloganlarla kesildi.

2 Temmuz'da İstanbul'da Gazi Mahallesi, Kadıköy, Sarıgazi, Avcılar, Kartal, Gülsuyu'nda yürüyüşler yapıldı. Gazi Mahallesi'ndeki yürüyüşün ardından polisle çatışma yaşandı. Çatışmalar gece yarısına kadar sürdü.

Haziran şehitlerinin davaları sürüyor

Haziran isyanı sırasında katledilenlerin davaları Temmuz ayı içinde görülmeye devam etti. 3 Haziran 2013'te polislin attığı gaz fişegi sonucu katledilen Abdullah Cömert'in ilk duruşması 4 Temmuz'da Hatay'da yapıldı. Ethem Sarısülük davasının 6. duruşması 7 Temmuz'da Ankara'da görüldü; katil polis Ahmet Şahbaz tutuklandı.

Abdullah Cömert için ilk duruşma

Abdullah Cömert'in katledilmesinin üzerinden bir yıl geçti. Devlet ve Hatay Valiliği polisleri korumak için ilk başta "kurşunla öldürüldü" yalanına başvurdu. Ancak başsavcılık ve Adli Tıp raporlarına, kamera görüntülerine göre Abdullah Cömert'in akrepten atılan bir gaz fişeginin başına isabet etmesi sonucu öldüğü kesinleşti.

Ailesinin, devrimcilerin ve avukatların yoğun uğraşları, eylemleri sonucu devlet mahkemeyi açmak zorunda kalmıştı. Ancak diğer Haziran direnişi davalarında olduğu gibi, katil polisleri koruyacak adımlar atma çabasından vazgeçmiyorlar. Davanın başka bir yere taşınmasının tartışılması bu adımlardan biri. Keza katil polislin hala tutuklanmamış olması da oldukça önemli bir sorun.

Duruşma 4 Temmuz'da Hatay 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmeye başladı. İlk duruşmaya katil polis Ahmet Kuş rapor alarak katılmadı. Abdullah Cömert'in ailesi ve avukatları ise polislin mahkemeye getirilmemesine tepki gösterdiler. Avukatlar sadece katilin değil, emri veren yetkililerin de yargılanmasını istediler. Katil polislin avukatları ise "başka bir yere

nakil" talebini tekrar ettiler.

Duruşmaya katılan Zafer Cömert yaptığı konuşmada "Babam sizin adaletinize güvenmediği için mahkemeye gelmedi" dedi.

Heyet, adam öldürmekten 25 yıllı yargılanan katilin tutuklanması talebini reddetti ve mahkemeyi 15 Eylül 2014'e erteledi. Mahkemeye Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Berkin Elvan ve Mehmet Ayvalıtaş'ın aileleri de katıldılar. Adliye

dışında ise devrimci kurumlar, partiler destek oldular. Kitle dışarıda sloganlarla bekledi. Mahkemeye girmek isteyen kitleye polis izin vermeyince, polis bariyerleri yıkıldı.

Ethem'in katili Ahmet Şahbaz tutuklandı

Ethem Sarısülük'ün Ankara'da görülen mahkemesinin 7 Temmuz günü gerçekleşen 6. duruşmasında katil polis Ahmet Şahbaz'ın tutuklanmasına karar verildi. Mahkeme ilk açıldığı andan itibaren her duruş-

mada katilin tutuklanması talebini delillerle ortaya koyan avukatların ve dışarıda eylem yapan kitlelerin ısrarları sonucu tutuklanma kararı alınmış oldu.

İlk mahkemeye kılık değiştirerek gelen, raporlar alıp kaçan ve Urfa'da görevine devam eden Ahmet Şahbaz için savcılık "kasten adam öldürmekten 36 yıl"la yargılanmasını ve tutuklanmasını talep etti. Heyet bu talepleri kabul etti. Böylece Şahbaz'ın tutuklanması, bir yıllık ısrarlı bir direnişin sonucunda gerçekleşmiş oldu.

Kararın ardından Ahmet Şahbaz hakimlerin kullandığı kapıdan kaçırıldı, başka bir odaya alındı. Salonda buna tepki gösterenlere jandarma jopla saldırdı.

Ankara Adliyesi önünde ise Ankara Dayanışması ve Taksim Dayanışması, gün boyunca eylem yaptı. Saat 9.00'dan itibaren Adliye önünde toplanan ve aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da yer aldığı devrimciler ve partiler, sloganlarla katillerin hesap vermesini istediler. Adliye önünde polis yine yoğun bir abluka uyguladı. Bekleyiş boyunca mahkemede gelişmeler an an kitleye duyuruldu ve Ankara Dayanışması adına basın açıklaması yapıldı. Katil polislin tutuklanma talebinin kabul edildiği haberi kitleye ulaştığında büyük bir coşku yaşandı. Aylardır verilen mücadelenin sonucunun alınmış olması sloganlara da yansdı.

Duruşma salonundan çıkan ve jandarma saldırısına uğrayan avukatlar ve aileler kitlenin yanına gelerek basın açıklaması yaptılar. Açıklamada katil polis ceza alana, sorumlular yargılanana kadar mücadelenin devam edeceği vurgusu yapıldı.

Ali İsmail Korkmaz anıldı

Haziran Ayaklanması'da Eskişehir'de düzenlenen eylemlerde, polisler ve siviller tarafından dövüldükten sonra komada kalan ve 12 Haziran'da şehit düşen Ali İsmail Korkmaz, ölümünün birinci yılında Antakya, Eskişehir, İstanbul, Ankara ve İzmir'de yapılan eylemlerle anıldı. Eylemlere binlerce kişi katıldı.

Antakya'da ilk anma Ali İsmail Korkmaz'ın mezarı başında yapıldı. Saat 18.30'da başlayan anmada saygı duruşu yapıldı. Ali İsmail Korkmaz'ın ailesinin yanı sıra, Berkin Elvan'ın babası Sami Elvan, Mehmet Ayvalıtaş'ın babası Ali Ayvalıtaş, Ethem Sarısülük'ün annesi Sayfi Sarısülük, Ahmet Atakan'ın annesi Emsal Atakan, Abdullah Cömert'in annesi Hatice Cömert de katıldı.

Mezar anmasının bitmesiyle Ali İsmail Korkmaz Vakfı tarafından düzenlenen etkinliğe geçildi. Etkinlikte Ali İsmail'in abisi Gürkan Korkmaz ve şehitlerin aileleri konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda Haziran'da düşenlerin kavgasının devam ettiği ve gün geçtikçe çoğaldıkları söylendi. Etkinliğe sanatçılar da katıldı, müzik dinletisi yapıldı.

İstanbul'daki anma Kadıköy'de gerçekleşti. Kadıköy forumları ve Fenerbahçe taraftar grupla-

rının örgütlediği eylem Yoğutçu Parkı'nda başladı. Buradan sloganlarla Şükrü Saraçoğlu Stadyumu'na yüründü. Bahariye Caddesi üzerinden Boğa heykeline gelen kitle, ardından Ali İsmail Korkmaz Parkı'na yürüdü. Kitle ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla yürüdü. Yürüyüşe Berkin Elvan'ın annesi Gülsüm Elvan, Mehmet Ayvalıtaş'ın abisi Muharrem Ayvalıtaş ve Ali İsmail Korkmaz'ın kuzeni de katıldı. Parkta bir müddet daha sloganlarla beklendi. Havai fişeklerin patlatıldığı parktaki etkinlik, Ali İsmail belgeselinin izlenmesiyle bitirildi.

Ali İsmail'in katledildiği Eskişehir'deki eylem, Kanatlı AVM önünde başladı. Ali İsmail Heykeli'ne kadar yapılan yürüyüşte sloganlar atıldı. Heykelin önünde sonra saygı duruşu yapıldı. Basın açıklamasında katillerden hesap sorulacağı belirtildi. Karanfiller heykele bırakıldı ve türküler, marşlar söylendi.

Ankara'da Çayyolu Üç Fidan Forumu anma etkinliği yaptı. Arcadium AVM'nin karşısındaki alanda yapılan anmada sloganlar atıldı. Ardından Ali İsmail belgeseli izlendi.

İzmir'de Gündoğdu Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi sloganlarla Konak'taki Hükümet Konağı'na kadar yürüdü. Polislin yoğun ablukaya aldığı Hükümet Konağı

önünde açıklama yapan kitle, Saat Kulesi önünde anma forumu gerçekleştirdi.

Mehmet Ayvalıtaş'ın anıt mezarı yapıldı

Mehmet Ayvalıtaş'ın TMMOB tarafından yaptırılan anıt mezarı, 28 Haziran'da yapılan anma töreniyle mezara yerleştirildi. Devrimci kurumlar, partiler ve kitle örgütleri, Mehmet Ayvalıtaş'ın ailesi törene katılım gösterdi.

Anıt mezarın açılışını baba Ali Ayvalıtaş yaptı. Konuşmasında, "bu anıt mezar bu devlet için bir utançtır. Bu ülkeyi yönetenler sekiz gencin hesabını vermelidirler. Gelip bizden oy isteyecekler, hangi yüzle gelecekler. Oğlum ve hanımım bu memleket için gitti. Ben de seve seve giderim" dedi. Saygı duruşu yapıldıktan sonra sloganlar atıldı.

Ortadoğu ateş altında, Rojava'da IŞİD saldırıları giderek şiddetleniyor, Gazze İsrail uçakları tarafından bombalanıyor, Irak ve Suriye'de halklar birbirine kırdırılıyor. Emperyalistler kendi çıkarları doğrultusunda, halkların üzerine vahşet, açlık ve ölüm yağdırıyor.

Rojava direniyor

Rojava, Suriye'deki savaşın başından itibaren, öncelikli hedeflerden birisine dönmüştü. Suriye'deki cihatçı çeteler, Suriye'nin kuzeyinde (Batı Kürdistan) kendi bağımsız varlığını oluşturan Kürt bölgesine karşı, ilk günden itibaren saldırgan bir tutum içinde oldular.

Bunun birden fazla nedeni var. **En başta, Türkiye, kendi sınırlarında bir Kürdistan devletinin oluşmasını istemiyordu.** AKP hükümeti, Irak'taki Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile ilişki kurmuş, başta petrol olmak üzere ticaretini artırmıştı; ancak Suriye sınırlarında bir Kürt devletinin oluşmasını ve yaşamasını istemiyordu. **KDP, ABD işbirlikçiliğinde AKP hükümeti ile aynı noktada dururken, PYD, bağımsızlık mücadelesini, kendi savaş gücüyle kazanıyordu.** Suriye savaşında fiilen bir taraf olmasına rağmen, gerçekte savaşın taraflarından biri gibi davranmıyor, Esad'a da muhalefete de katılmıyor, kendi durumunu oturtmak, kendi konumunu korumakla ilgileniyordu. Açık ABD işbirlikçisi olmayan bu durum, hem Suriye'deki ABD destekli muhalefetin, hem de muhalefetin en büyük lojistiği olan Türkiye'nin tepkisini çekiyor.

Rojava'nın varlığı, Türkiye'nin cihatçı terör örgütlerine olan desteğini ve açık işbirliğini de sınırlandıran bir unsurdur.

Türkiye'nin Suriye ile olan 900 km'lik sınırının önemli bir bölümü artık Rojava'ya aittir. Oysa **Suriye'deki savaşın, ABD'nin çıkarları doğrultusunda sürdürülebilmesi için, cihatçıların geçiş ve lojistik güzergahlarının açık olması gerekmektedir.** Uzunca bir süre Antakya en önemli sınır kapısı olarak kullanılmıştı. Ancak bir taraftan Antakya halkından yükselen tepkiler, Antakya'da cihatçıların pervasızca davranmasını engelledi. Diğer taraftan, Esad yönetimi cihatçıların Akdeniz'e ulaşmasını, denize kapı açmasını engellemek için, Antakya'nın güneyindeki toprakları tüm gücüyle koruyorlar. Bu iki unsur, cihatçıların hareketini kısıtlıyor.

Bu koşullarda geriye Türkiye'nin Suriye'yle olan geniş sınırlarında kurulmuş Rojava topraklarına gedikler açmak kalıyor. **Rojava'nın, birbiri ile sınırı olmayan üç adacıktan, üç kantondan oluşması, cihatçıların işini kolaylaştırıyor. İki kantonun arasından Türkiye'ye uzanan bir koridoru ellerinde tutuyor ve bu koridoru mutlak biçimde koruyorlar.** En etkili koridor da, Cizire kantonuyla Kobane kantonu arasında bulunan ve Türkiye'nin Akçakale sınır kapısına uzanan güzergahta. Artık Akçakale kapısı cihatçı çetelerin sınırsızca kullandığı bir alan. Türkiye'ye giriş çıkışlar, silah ve teçhizat sevkiyatı, yaralıların hastaneye taşınması en yoğun biçimde bu kapıdan gerçekleştiriliyor.

Geçtiğimiz yıl Serekaniye'de El Nusra'nın, son günlerde Kobane'de IŞİD'in saldırılarının ilk hedefi, kendi geçiş noktalarını büyütmek, Türkiye ile aralarındaki önemli engeli kaldırmaktır. Daha genel hedefleri ise, Rojava'da oluşan demokratik yönetimi ortadan kaldırmaktır.

Cihatçı çetelerin, iki yıl önce savaşın başladığı günden farklı olarak Esad'ı devirmekten daha farklı hedefleri vardır artık. Zaten Esad'ı deviremeyeceklerini anlamış durumdalar. Bu koşullarda kendi iktidar alanlarını oluşturmayı ve genişletmeyi hedefliyorlar. IŞİD'in Irak'ta ilan ettiği İslam Devleti'ni büyütmek, hem Suriye'den hem de Irak'tan toprak çalarak, Ortadoğu'nun ortasında güçlü ve büyük bir Sünni devleti kurmaktır.

Ancak şurası kesindir. Bugün çatışma alanına çevrilen Kobane ve genel olarak Rojava, Ortadoğu'daki cihatçı-Sünni ilerleyişinin önünde duran bir settir. Gelip oraya çarpmaktadırlar. Bu yanılla Kobane direnişi, ABD'nin çıkarlarını ve planlarını engellemektedir. Bu "engel" kaldırıldığında, savaş Türkiye'den yönetmek, hatta doğrudan Türkiye'nin içine taşımak çok daha kolay olacaktır.

Gazze ateş altında

İsrail yine Gazze'ye bomba yağdırıyor. İsrailli üç gencin Filistinliler tarafından öldürülmesini

bahane ederek, Gazze'yi gündelir ateş altında tutuyor. II. Emperyalist Savaş bittiğinden bu yana Filistin toprağını işgal etmekte olan İsrail, küçücük bir alana sıkıştırdığı Filistinliler üzerindeki vahşetini her vesileyle tekrarlıyor.

IŞİD'in, Ortadoğu'nun çok geniş bir alanında sürdürdüğü savaş ve son bir aya damgasını vuran devlet ilanı, İsrail politikaları için oldukça elverişli bir alan yarattı. **IŞİD'in 10 Haziran'da başlayan saldırısının, ABD'nin yönlendirmesiyle, Türkiye ve İsrail'in bilgisi dahilinde, KDP ve Sünni örgütlerinin katılımıyla, 1 Haziran günü Amman'da yapılan bir toplantıda kararlaştırıldığı, basında yer almıştı. Bu da IŞİD'in saldırısının İsrail tarafından bilindiğini, İsrail'in buna göre kendi hazırlıklarını yaptığını gösteriyor.**

İsrail, Ortadoğu'da geri dönülmez biçimde ortaya çıkan ve belki de uzun yıllar sürecek olan bir savaşı tetikleyen IŞİD hareketini, kendi lehine kullanmayı hedefliyor. **Sünni ve Şii taraflar bugün birbirleriyle kıyasıya bir savaşa girişmişken, İsrail bu ortamdan faydalananıyor. Bugüne kadar İsrail saldırılarına karşı Filistin'e her aşamada destek vermiş olan Suriye, İran, Lübnan Hizbullah'ı, Irak Şiileri gibi güçler IŞİD'e karşı kıyasıya bir savaşa girişmişken, İsrail Filistin'i biraz daha ezmeye çalışıyor.**

IŞİD'in "topraklarını" genişletme çabası sürerken, İsrail de yeni yerleşimler açmaya, Filistin topraklarını daha fazla işgal etmeye çalışıyor. 1,7 milyon Filistinli'yi Gazze'nin içine sıkıştırmış, etrafını duvarlarla çevirerek girişine kontrol noktaları

kurmuş, Gazze'yi gettolaştırmış, oradaki en küçük bir direniş odağını bile yoketmeye girişmiş durumda.

Sözde Filistin'in dostu "Davos kahramanı" Erdoğan, geçtiğimiz aylarda Gazze'ye gideceğini duyurduğu halde gidemedi. ABD tarafından uyarıldı ve Gazze'ye gitmesi durduruldu. İsrail'in

Gazze'yi bombalamasına gösterilen tepki ise, Birleşmiş Milletler'i göre-

ve çağırarakla sınırlı kaldı. Zaten **AKP hükümeti, en keskin İsrail karşıtı görüldüğü dönemlerde bile, İsrail'le ticari ilişkilerini hiç kesmedi.** TBMM'de "İsrail'le Dostluk Komisyonu"na en fazla AKP'li milletvekillerinin rağbet ettiği biliniyor. Dolayısıyla Türkiye'nin İsrail karşıtlığı göstermeliktir. ABD'nin politikası dışında bir politik duruş göstermemişlerdir, gösteremezler.

IŞİD Ortadoğu halkları için bir tehdittir

Irak ve Suriye halkları, ABD'nin başlattığı savaş nedeniyle yıllardır tehdit altında yaşıyorlar. Irak'ta 2003 yılında ABD işgali başlamasından bu yana, Suriye'de ise 2011 yılında ABD işbirlikçisi bir muhalefetin örgütlenmesinden bu yana, savaş koşullarında yaşıyorlar. İki tarafta da radikal dinci örgütlenmeler, halkların üzerinde terör estiriyor.

Ortadoğu'daki çatışma Sünni-Şii çatışması gibi gösterilmeye çalışılsa da, gerçekte başta ABD olmak üzere emperyalistlerin paylaşım savaşı hüküm sürüyor. Savaşmalara bakıldığında, "Sünni-Şii" olarak isimlendirilen ülkelerin sürmekte olan paylaşım savaşının tarafları olduğu görülür. Bir tarafta Sünni ülkeler; Türkiye, Suudi Arabistan, Kuveyt, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri durmaktadır. Cephenin diğer tarafında ise, İran, Suriye, Lübnan Hizbullahı ve Irak Şiileri durmaktadır. Ancak **bu ülkeler gerçekte mezheplerine göre değil, ittifak halinde oldukları emperyalistlerin çıkarlarına göre saflaşmaktadır.**

İran ve müttefikleri Rusya ve Çin ile işbirliği kurarken, Sünni ülkeler açık ABD işbirlikçisidir. Bölünmenin mezhepsel olmadığı öylesine açıktır ki, İsrail de "Sünni eksen"nin

yani ABD işbirlikçisi grubun bir parçasıdır.

Dolayısıyla yaşanan savaşa "mezhepler savaşı" olarak bakılamaz. Bu sadece görüngüdür, kitleleri kandırmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır. Örneğin IŞİD, Sünni kesimin temsilcisi ve İslami değerlerin savunucusu olarak görülmektedir, ama yine Sünni ve dinci olan Hamas, gündelir İsrail tarafından bombalandığı halde, İsrail'e karşı en küçük bir eylemi sözkonusu değildir. Aksine bugünlerde, yine ağırlığı Sünni olan Kürtlere karşı çok büyük bir saldırı içindedir.

Yaşanan somut durum dahil, ulusal-mezhepsel her savaşın arkasında emperyalizm ve onun çıkarları vardır. Emperyalizmin "böl-parçala-yönet" taktiğinin bir sonucudur. Fakat bu durumu bilerek gözlerden saklamaya çalışırlar. Savaşa kitleleri dahil edebilmek için mezhepsel-ulusal ayrımları ortaya koyar ve bu yöndeki hassasiyetlere oynarlar.

IŞİD gibi bir terör örgütünün, bu kadar kısa sürede bir devlet kuracak kadar büyüebilmesinin arkasında ABD ve onun bölgedeki işbirlikçilerinin olduğu son derece açıktır. IŞİD lideri Bağdadi'nin Irak'ta ABD'nin gözetimindeki bir hapishaneden 2006 yılında serbest bırakıldığı ortaya çıkmıştır. ABD, daha önce başına milyon dolar ödül koyduğu Bağdadi'yi neden hapisten çıkardığı, ardından gelen Libya ve Suriye savaşlarında ortaya çıkmıştır. IŞİD, dünyanın dört bir yanından topladığı radikal İslamcı gençlerle ABD'nin bölgedeki "vurucu timi" gibi çalışmaktadır.

Yaşasın halkların kardeşliği

Rojava'da Kürt halkının, Gazze'de Filistinlilerin, Ortadoğu'da Sünni ya da Şiilerin üzerin-

de estirilen terör, emperyalist paylaşım savaşının ürünüdür. Dolayısıyla emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı savaşılmadan bu halkların çıkarları korunamaz. Bugün Rojava'da, Gazze'de, Suriye ve Irak'ta emperyalizme karşı direnen halkların yanında yer almalı, onların direnişine destek verilmelidir.

Ezilen halkların kurtuluşunun yolu, ulusal-mezhepsel ayrımları bir kenara iterek, ortak düşmana, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Çünkü gerçekte halklar kardeşdir. Bunun bilinciyle hareket etmelerini önlemek için, ulusal-mezhepsel ayrımlar bizzat sömürgeciler tarafından bulunup çıkarılmakta, özellikle kaşınmakta, birbirlerine düşman hale getirilmektedir. Sadece mezhepsel ayrımlarla da kalmayıp her mezhebi kendi içinde bölmekte, aşiretlere kadar işi uzatmaktadır.

Bölgede sürmekte olan ve ülkemizi de doğrudan etkileyen, hatta Antakya, Antep, Urfa gibi illeri sıcak savaşın içine çeken, Esenyurt'ta Caferilere ait bir caminin bombalanmasıyla İstanbul'a kadar taşınan koşullarda, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin karşısına "halkların kardeşliği" şiarıyla dikilmek, direnmek ve savaşmak yaşamsal önemdedir. Son gelişmeler bir kez daha göstermiştir ki, IŞİD gibi ortaçağ kalıntısı bir örgüt, bizzat emperyalistler tarafından beslenip büyütülmektedir. Lenin'in "emperyalizm siyasi gericiliktir" sözü, bir kez daha kanıtlanmış durumdadır. Emperyalizm girdiği her yerde en gerici sınıflara dayanır. Fakat tarihin tekerleği hep ileriye doğru gider. Bunlar, egemenlerin yapay ürünleridir ve insanlığın ileriye doğru gidişinde görülen geçici zikzaklardır. Dünya ölçeğinde genel olarak sosyalizmin prestijinin gerilemesinin sonuçlarıdır aynı zamanda. Sosyalizmin basıncıyla her tür dinci gericilik geriletilmişken, son 20-30 yılda özellikle palazlandırılmıştır. Bu durum bile, insanlığın kurtuluşunun sosyalizmde olduğunu göstermektedir.

Rosa Lüksenburg'un yüz yıl kadar önce söylediği gibi, emperyalist-kapitalist sistemde insanlığın önünde iki seçenek vardır:

"Ya barbarlık içinde yok oluş, ya sosyalizm!"

“Yeni HDP”

“Türkiye Partisi” hedefi

HDP, 22 Haziran'da olağanüstü bir kongre gerçekleştirdi. Bu kongre ile BDP, kendini feshederek HDP'ye katıldı. Daha önceden de BDP'li milletvekilleri partilerinden istifa ederek HDP'ye katılmışlardı. Ardından **BDP, gerçekleştirdiği bir kongre ile “Demokratik Bölgeler Partisi” (DBP) adını aldı. Bu partinin Kürdistan'la sınırlı ve “daha çok ideolojik bir araç” olacağı, “siyasal varlığını ise tamamen HDP'nin içerisinde” sürdüreceği ilan edildi.**

Böylece HDP, Kürt ulusal hareketinin, 7. yasal partisi olarak siyasi arenada yerini almış oldu.

Bunun daha öncekilerden farkı, Türkiye devrimci hareketinden bazı kurumları, birçok reformist parti ve kişileri içinde barındırmasıdır.

Her ne kadar “Türkiyelileşme” söylemi, önceki partilerde de dile gelmişse de, propagandif olmanın ötesine geçmemişti. Şimdi ise, geçtiğimiz yıllarda temelleri atılan HDK (Halkların Demokratik Kongresi) ile alınan bir yol vardı. Bu sayede “Türkiyelileşme” bir söylem olmaktan çıkacak ve ete-kemiğe bürünecekti!

“Yeni HDP”yi oluşturanların iddiası ve hedefi budur. Fakat bunun ne kadar gerçekleşeceği, şimdiden birçok soru işareti ile doludur. Çünkü daha kongre yapılmadan tartışmalar başlamıştır. **HDK-HDP bileşenleri içinde, Kürt ulusal hareketinin “dayatmacı”, “anti-demokratik” yaklaşımına ve “organik birliğe” geçişe itirazlar yükselmiştir.**

Keza Kürt ulusal hareketi içinde de HDP'nin sadece “sol, sosyalist güçlere” açılmasını eleştirenler, bunun “Kürt halkının muhafazakar yapısına uygun düşmediğini” söyleyenler vardır.

Kısacası her iki cepheden de -farklı saiklerle de olsa- karşı çıkanlar ve çekilenler olmuştur. Fakat buna rağmen, HDP'nin seçimlerde aldığı sonuçlar bile değerlendirilmeden “yeni HDP” kurulmuştur. Çünkü her zaman olduğu gibi **belirleyici olan Öcalan'dır ve Öcalan, Kürt hareketinin önüne HDP'yi “yeniden yapılandırılma” görevini, seçimlerden sonraki ilk görüşmede koymuştur.**

Esasında 2002 yılında atılan “Emek, Barış, Demokrasi Bloku”ndan, “Çatı Partisi” tartışmalarına kadar, bu süreç adım adım örüldü. 2011 yılında kurulan HDK ve onun “seçim partisi” HDP ile, “Çatı Partisi” sonuçlanmış, “birlik” projeleri en üst düzeye ulaşmıştı. “Yeni HDP” bu projenin son noktası ve doğal sonucuydu.

HDP'de başgösteren çatlaklar

Hal böyleyken, HDK-HDP bileşenleri arasında “yeni HDP”ye itirazlar, eleştiriler sürüyor. Dahası, çatlaklar, ayrılmalar başgösteriyor. Bunların içinde EMEP, HDP içinde yeralmayacağını duyuran ilk parti oldu.

EMEP yaptığı açıklamada; “HDP'nin belirli bir ideolojik yaklaşıma sahip bir kitle partisi olarak kendisini yeniden örgütlemesi”ne karşı olduklarını, bu konudaki itirazlarının karşılanmadığını bildirdi. Buna karşın, HDK içinde kalacaklarını, gerek milletvekili olarak, gerekse il ve ilçe yönetimlerinde HDP içindeki üyelerinin görevlerini sürdüreceğini belirttiler. Bu durum her ne kadar HDP'yi zor durumda bırakmamak şeklinde açıklansa da, gerçekte elde ettikleri koltuklardan kalkmakta ne kadar isteksiz olduklarını, politik değerlendirmeleri ile pratik tutumları arasındaki çelişkileri ortaya koyuyordu.

EMEP'in kendi iç tutarsızlığı bir yana, **“yeni HDP”ye dönük tartışmalar asıl olarak “cepheleşme”ten, “organik birlik”e geçişe, bunun dayatılmasına tepkide toplanıyor.**

HDK-HDP'nin her siyasal yapıyı, hatta tek tek kişileri bile farklılıklarıyla kucaklayan, her bileşenin kendi varlığını korumasını kabul eden bir “cephe” olarak kurulduğunu, “federal/konfederal” bir yapıya sahip olduğunu; fakat “yeniden yapılandırma” ile bu özelliklerin kaybolduğunu, “ideolojik birliği” şart koşan bir partiye dönüştüğünü söylüyorlar.

Esasında **Kürt siyasal hareketinin -öncesi bir yana- HDK kurulduktan sonra tüm bileşenleri üzerinde bir hegemonya kurduğu kimse için sır değil.** Bu bileşenlerin, ideolojik-siyasal olarak uzunca bir süredir Kürt hareketinin manyetik alanı içinde oldukları, onun politikalarına yedeklendikleri de ortada. Öyle ki, Kürt hareketinin en bariz yanlışlarını bile eleştiremez durumdalar. Örneğin Gezi direnişinde BDP'nin geri durmasına, onlardan özeleştirel açıklamalar gelene kadar, hiçbirinin sesi çıkmadı. AKP-Cemaat çatışmasında Kürt hareketinin AKP'den yana tavır almasına sessiz kaldılar, hatta hak verenler bile oldu. Zaten hepsi, HDK'nın gerek

Ne demiştik?

“Yeni HDP”nin kurulması ile HDK'nın ne olacağı tüm bileşenlerinin en büyük kaygısı. Üç yıl önce kurulduğunda methiyeler dizmekte birbiriyle yarışanlar, ona onlarca yıllık ömür biçenler, şimdi “nadasa bırakıldığını” ve “işlevsizleşeceğini” söylüyorlar.

Bazen arşivlere dönüp bakmak, bugünü anlamak ve herkesi yerli yerine oturtmakta büyük bir yarar sağlar. Çok değil üç yıl öncesi söylenenler ile bugün söylenenleri karşılaştırmak, HDK bileşenlerinin durumları hakkında bir fikir verecektir. Aynı zamanda geçen sürenin bizleri bir kez daha haklı çıkardığını gösterecektir. HDK kurulduğunda kaleme aldığımız “Kongre Hareketi ve Çatı Partisi” başlıklı yazıdan bazı bölümleri yayınlıyoruz.

HDK, Kürt ulusal hareketi ile Türkiye devrimci hareketinin birliği gibi sunulmakta, bir “millet” olarak gösterilmekte, yeniden birlik çağlıkları atılmaktadır... Oysa HDK, bu ülkede büyük iddialarla kurulan ilk “birlik” değildir. Özellikle 12 Eylül sonrası tasfiyeciler dalganın ardından bu tür “birlik” arayışları hep sürmüş, Kuruçeşme'den ÖDP'ye sonu hüsrana biten birçok deneme de yapılmıştır.

Bugün HDK'yi oluşturan kişi ve kurumların birçoğu, dünün Kuruçeşme ve

ÖDP'nin bileşenleri iken, bu başarısız deneyimler hakkında tek bir özeleştiri dahi vermeden, yeniden “birlikçi” kesilmekte, benzer abartılı beklentileri şimdi HDK için yapmaktadırlar...

Gelinen aşamada artık sosyalizmin adını da anmıyorlar. Kendilerini meclise taşıyan -ve taşıyacak olan- Kürt hareketini kutsuyor, onların öne çıkardığı “demokrasi, barış, özerklik” kavramlarını yineleyip duruyorlar. İçinde devrimin, sosyalizmin adının dahi geçmediği bu birliği, yine hiç sıklıkla “solun birliği” olarak sunuyor, tüm devrimcileri bu birliğe çağırıyorlar...

(...)

Uzun süredir Kürt ulusal hareketinin “seçim blokları”na girmeye çalışıp, milletvekili pazarlıklarında anlaşamayarak blok dışına düşen ESP, bu kez böyle bir birliğin içine girebilmenin mutluluğu ile başı dönmüş. 22 Ekim 2011 tarihli Atılım'ın “Toplumsal keşif kolu” başlıklı başyazısında şunları yazıyor: “Zamanın akışını bir an için on yıl, yirmi yıl ileriye sarıp sonra geriye dönsük, 2011 yılının tarihe bıraktığı en önemli armağanın Halkların Demokratik Kongresi'nin (HDK) kurulması olduğu görülecektir.”

HDK'nın bırakalım on-yirmi yıl yaşamasını, bir yıl sonrasında bile ne olacağı şüpheliyken, ona şimdiden on yıllar biçmek ve “2011 yılının tarihe bıraktığı en önemli armağanı” olarak kutsamak, hem tarihsel deneyimleri, hem de bugünün gerçeklerini tümünden unutmak veya bilerek çarpıtmaktır...

EMEP'in başkanı iken Kürt oylarıyla milletvekili seçilen Levent Tüzel, bir

fikirsel, gerekse tabansal olarak Kürt hareketine dayandığını kabul ediyorlar. Yani “eşitsiz” ve “aykırı” bir durum olduğunda hemfikirler.

Ayrıca bugüne kadar Kürt hareketinin ittifak politikasının sürekli kendine yedeklemek şeklinde geliştigi, bunu sağlayamadığı ya da ihtiyacının kalmadığı durumlarda, ittifakları dağıttığı biliniyor.

Dolayısıyla “yeni HDP” ile yaptıkları, kimse için şaşırtıcı olmamalı.

Ama başta EMEP olmak üzere, kimi HDK bileşenleri, bu durumu sanki hiç fark etmemiş, bu “son”u hiç beklemiyorlarmış gibi davranıyorlar. Bu yaklaşımlarıyla inandırıcılıklarını ve samimiyetlerini sorgulatıyorlar.

Görülen o ki, **bugüne dek milletvekilliği ya da çeşitli mevkiler uğruna Kürt hareketine yedeklenmekte bir beis görmeyenler, hatta her tür aşığılanmayı göze alanlar, iş örgütsel varlıklarını ortadan kaldırmaya varınca, orada durdular. Oysa uzun süredir “örgütsel varlıkları” zaten kaybolmaya yüz tutmuştu. Bir çoğu kendi içinde parçalanmaya uğramış, ya da büyük bir kan kaybı yaşamıştı. Ama daha önemlisi, Kürt ulusal hareketinin ideolojik-siyasal hegemonyası altında “örgütsel varlıkları”nı sürdürmelerinin ne kadar anlamlı olduğuydu.**

Bugüne dek Kürt hareketinin dayatmacı ve anti-demokratik yaklaşımlarını sineye çekenlerin, hatta bunu doğal karşılayanların, Kürt hareketine açıktan “bizi kullanın” diyenlerin, şimdi yakınmaya ne hakkı vardı? **Kürt hareketine bu kölece bağımlılığa karşı çıkan herkesi hemen “sosyal-şoven”likle etiketleyen, “kraldan çok kralcı” kesilerek komünist ve devrimcilere saldıran da yine bu reformist parti ve kişilerdi.**

Şimdi bunların yükselttikleri itirazlar, hezeyanlar, beyhudedir. HDP’den çekilip HDK içinde yeralmaları da ne bugüne dek yaptıklarını ortadan kaldırır, ne de bundan sonrası için Kürt hareketine bağımlılıktan kurtarır. Onlar, kendi bağımsız varlıklarını yitireli çok oldu. Sadece bugünlerini değil, geleceklerini de kaybettiler.

HDP’yle bütünleşenler

HDP’yi eleştirenler ve onunla aralarına mesafe koyanlar olduğu kadar, kaderlerini tümünden Kürt hareketine bağlayanlar, HDP ile bütünleşenler de var.

“Bütün renkler hızla kirleniyordu / birinciliği beyaza verdiler” diyor ya şair, en temiz görünenin en hızlı kirleneceğini çarpıcı şekilde imgeliyor. **HDK bileşenleri arasında da en devrimci görünen ESP, son yıllarda Kürt hareketine eklemlenmede öyle bir hız aldı ki, diğer tüm reformist partileri, liberal kişi ve kurumları geride bıraktı. Önce Öcalan’ın taktirine mazhar oldu, ardından HDP’nin eşbaşkanlığına getirilerek ödüllendirildi.** ESP Başkanı Figen Yüksekdağ’ın Selahattin Demirtaş’la birlikte HDP’nin eşbaşkanlığına getirilmesi, ESP’nin Kürt hareketine yedeklenmede aldığı mesafenin mükafatı olduğu kadar, aynı zamanda ondan uzak duranları, eleştirenleri susturma, hatta özendirme hamlesiydi.

Öcalan, HDP kongresine gönderdiği mesajda; yeni haliyle HDP için, *“bir yandan devrimci demokratik ve sosyalist hareketin üst düzeyde azami birlik ve bütünlüğüne yol açarken, diğer yandan her grup hareket ve partinin kendini netleştirmeye sağlam bir bileşen olmaya taşıyacaktır”* diyor ve **tüm bileşenlere yolu gösteriyor: “Netleşin! Sağlamlaşın! Azami birlik ve bütünlük içinde hareket edin!”** Daha açıkçası, **“hem bize yaslanıp, bizden beslenip, hem de eleştirmeye, ayrılmış gibi görünmeye kalkmayın! HDP içinde eriyin!”** Sadece Öcalan değil, Kandil’den seslenen diğer PKK yöneticileri de aynı şeyi söylüyorlar.

Bugün “Yeni HDP” ile bileşenler arasında başgösteren huzursuzluk ve dalgalanmayı önlemek için hala “örgütsel varlıkların korunacağı” söylene de, bu bir kabuk olmaktan ileri gitmeyecektir. Ve bir noktada o kabuk da kaldırılıp atılacaktır. Çünkü olağanüstü kongre ile HDP hem program hem de tüzüksel değişikliğe gitmiştir. Programına “demokratik cumhuriyet, demokratik ulus” gibi Öcalan’ın formülleri yerleştirilmiştir. Yani eskisinden çok daha net ve vurgulu biçimde Kürt ulusal hareketinin ideo-

lojik-siyasi görüşleri yedirilmiş, örgütsel olarak da buna uygun bir şekil verilmiştir. Kongrede asılan en büyük pankart ‘Demokratik Cumhuriyet. Ortak Vatan. Demokratik Ulus’dur, kongrenin ana mesajı da budur.

Bırakalım sosyalizmi, devrim iddiası taşıyan hiçbir siyasi yapının kendini bu çerçeveye ile sınırlaması düşünülemez. Bu talepler, düzen içinde gerçekleşmesi mümkün taleplerdir. Dahası, **Öcalan’ın ileri sürdüğü tezler, burjuva ideologların Marksist-Leninist ideolojiye karşı geliştirdikleri burjuva-liberal görüşlerden apartılmıştır. Hatta birebir aynısıdır. Bunları kabul etmek, ESP başta olmak üzere birçok bileşen açısından bugüne dek savunduklarını ve dolayısıyla kendi varlığını inkar anlamına gelmektedir.**

Öcalan’ın kongreye gönderdiği mesaj da aynı içeriktedir. *“Türkiye’de sosyalizme ve açık bir demokrasiye gideceksek, bu demokratik müzakere süreciyle olacaktır”* demektedir mesela. **Emperyalistler ve işbirlikçileriyle yürütülen “müzakere süreci” “açık demokrasi”nin, hatta “sosyalizmin yolu” olarak gösterilmekte ve kendine “sosyalist” diyen kurum ve kişiler, bu sözleri alkışlanmaktadır!**

HDP’de yeralmayıp HDK içinde kalmaya devam edenler açısından da durum çok farklı değildir. Çünkü Kürt hareketi, HDP’yi **“HDK’nın siyasi temsilcisi”** olarak tanımlamıştır. HDK’yu ise onun **“toplumsal zemini”, “tabanı”...** Yani HDK, HDP’nin bir alt organıdır ve HDP’nin politikasını izlemek zorundadır. Bu durum HDK içinde yer alan kimi bileşenler tarafından **“siyasi blokaj”** olarak nitelendirilmekte ve bunun **“HDK’yu nefessiz, havasız bırakacağı”** söylenmektedir. Sanki başta türüsü mümkünmüş gibi! Ayrıca yenisinden yapılandırılan HDP ile HDK’nın giderek işlevsizleşmesi kaçınılmaz. HDK, “yeni HDP”ye giden süreci hazırlayan bir oluşumdur, görevini tamamladı! Sönümlenmeye bırakılacak, sonra da sonlandırılacaktır.

Kısacası tüm eleştirilerine rağmen HDK’da kalmaya ısrar edenler, kendi açmazlarıyla karşı karşı-

şoru üzerine şunları söylüyor: “Oluşturmaya çalıştığımız hareketin içinde anti-emperyalizm ve antikapitalizm içsel bir olgu olarak zaten yer alıyor. Bunu yazıya çizeye dökelim tartışmasına gerek görmüyoruz... Programda sosyalizm vurgusu olmasa da aslında bütün olarak bakıldığında toplumcu bir anlayışı göreceksiniz.”

Anti-emperyalizm ve anti-kapitalizmin “yazıya-çizeye dökülmemiş” olması, sosyalizmin programda yer almaması, ne gam! Yeter ki, milletvekili koltuğuna otursunlar, burjuva-liberal kesimler tarafından kabul görsünler! Fakat kendi kitlesi dahil, devrimci-demokrat kesimlerin desteğini yitirmemek için de, Kongre’yi “toplumcu bir anlayışa sahip”, emperyalizme ve kapitalizme karşı duruşu “içsel bir olgu” göstererek allayıp-pullamaya, onu “Kürt hareketiyle, Türkiye devrimci hareketinin birliği” imiş gibi lanse etmeye devam etsinler! (...)

Kürt ulusal hareketi, Türkiye’deki muhalif kesimleri de eteklerinin altına toplayarak, düzen-içi iyileştirmeler mücadelesinde elini güçlendirmeye çalışıyor. Solukları tükenmiş, gelişme-büyüme umutlarını yitirmiş reformist ve liberal kesimler ise, Kürt hareketine sırtlarını dayayarak, onların “hayat öpücüğü” ile canlanmak istiyorlar. Bir yanıyla “alan razı-veren razı” bir durumla karşı karşıyayız. Böyle olunca, Kongre’ye Kürt ulusal hareketinin damgasını vurması, diğerlerinin buna fazla itiraz edemeden boyun eğmeleri anlaşılır bir durumdur. Her iki kesimin de ufku, düzen-içi iyileştirmeler ile sınırlı olunca, özsel olarak

buluşulmakta, farklılar, ayrıntılarda ve biçimde kalmaktadır...

Fakat dünyanın hiçbir ülkesinde ve hiçbir döneminde, devrimci bir birlik, tepede yapılan uzlaşmalarla, salon toplantılarıyla kurulmamıştır! İşçi-emekçi hareketinden, devrim ve sosyalizm hedefinden kopuk bir birlik, tek kelimeyle tasfiyeciliktir! Yıllar önce, Kuruçeşme toplantıları için söylediklerimiz, bugün Kongre Hareketi için de geçerlidir:

“Her renkten revizyonizmi birbirine yapıştırmanın imkansızlığı bir yana, bu gerçekleşse bile eski gruplara bir yenisi daha eklenmiş olur, o kadar. Aşure bir çorba ya da tatlı çeşidi olarak belki bazılarını ilginç gelebilir, ama siyasette aşurecilik, en bayağı eklektizm, ilkesizlik ve hizip diplomasisi ile bir ve aynı şeydir.” (Birlik Üzerine, sf: 82)

Lenin’in “büyük bir dava ve büyük bir sorun” dediği birliğe gereksinim duymak başkadır, bu gereksinimi yerine getirebilmek başka!.. ML yaklaşım, ne grupçu sekterliğe, ne de liberal sınırsızlığa düşmeden, doğru ideolojik, politik ve örgütsel platformlarda ısrarcı olmaktır. Eğer “birlik” işçi ve emekçilerin birliğine ve mücadelesine hizmet etmiyor, devrim ve sosyalizmi hedeflemiyorsa, onunla oynamak, hatta buna alet olmak bile, son derece zararlı ve tehlikelidir. En hafif deyimle zaman israfıdır, kitlelerin özlemlerini sömürmek, onları oyalamaktır.

(PDD Kasım 2011)

yadırlar. Ona biçtikleri bunca misyon, bir anda tuzla buz olmuştur. Kendilerini adeta boşlukta bulmuşlardır. Ama bu yüzden Kürt hareketini suçlamaya hiç hakları yoktur! Bunu anlamamış olmak, ya da anlamazdan gelmek, kendi sorunlarıdır. Ya ESP gibi tamamen HDP'ye bağlanacaklar; ya da HDK'dan da kopacaklar; orta yol kalmamıştır.

HDP ile ne amaçlanıyor?

Bugüne dek Türkiye devrimci hareketine “Türk solu” diyerek, her tür hakareti, aşağılamayı yapan Kürt ulusal hareketi, şimdi ne oldu da Türkiye devrimci hareketini kendi içine almaya çalışıyor? '71 devrimcilerine methiyeler diziyo, Mahirleri, Denizleri anmadan geçmiyor, onların devamcıları olduğunu söylüyor, vb...

Türkiye’de reformizme-parlamentarizme karşı devrimci bir kopuşu temsil eden ’71 devrimciliğini, yeniden reformist-parlamentarist rotaya sokma girişiştir bu. '71 devrimcilerini ve onun temsil ettiği herşeyi bağrına basarak boğma çabasıdır.

Zaten Öcalan da HDP'nin kuruluş toplantısına gönderdiği mesajında; *“71 devrimciliği devlete isyan devrimciliğiydi. 40 yıllık isyandan sonra devletle müzakere önemlidir”* demişti. “İsyan”dan “müzakere”ye çağrı yaparak, Türkiye devrimci hareketini “çözüm süreci”nin bir parçası ve destekçisi olmaya davet etmişti.

Bu çağrılar boşuna değildir!

Kürt ulusal hareketi, '90'lı yılların sonlarından itibaren önceki görüşlerini reddederek düzen-içi bir çizgiye evrildi. Şimdi **hedefi, düzenin “ana muhalefet” partisi olabilmektir.** Gezi direnişi ile ortaya çıkan toplumsal muhalefeti kendi potasında eritmek, direnişe katılan kesimleri kendi çatısı altında toplamaktır.

Uzun bir süredir egemen sınıflar “muhalefet boşluğu”ndan yakınıyorlar. Bu boşluğun Gezi’de ortaya çıktığı gibi toplumsal patlamalara yol açmasından korkuyorlar. CHP, bu boşluğu doldurabilmiş değildir. Özellikle Aleviler, AKP döneminde kendile-

rini daha güvensiz hissetmekte ve tepkileri büyümektedir. CHP'nin başına Alevi bir başkan getirildiği halde, Kılıçdaroğlu dönemindeki CHP'den hoşnutsuzdurlar. CHP son yerel seçimlerde olduğu gibi, Cumhurbaşkanlığı seçiminde de ABD'nin belirlediği bir çizgide yürümekte, Gülen Cemaatiyle birlikte hareket etmektedir. Bu durum “laik-ulusalci” kesimlerden Alevilere kadar geniş bir toplumsal tabakayı rahatsız etmekte, CHP'den uzaklaştırmaktadır.

İşte HDP, CHP'den uzaklaşan kesimleri, özellikle de Alevileri içine alarak, düzenin muhalefet boşluğunu doldurmaya adaydır. Bunun için elbette “Kürt Partisi” kimliğinden sıyrılması, tüm ulusal toplulukları, mezhepleri ve ezilen kesimleri kucaklayan “Türkiye Partisi” görünümüne kavuşması gerekmektedir. Bu noktada Türkiye devrimci hareketi bulunmaz kaftandır. Özellikle Alevileri kazanması bakımından olmazsa olmazdır.

HDP ile hem Türkiye devrimci hareketi düzeni içine çekilecek; hem de onun etkilediği başta Aleviler olmak üzere işçi ve emekçiler Kürt hareketi ile yakınlaşacaktır. **Her ne kadar Türkiye devrimci hareketinin nicel gücü sınırlıysa da, son dönemin yaygın deyiimiyle “özgöl ağırlıkları” fazladır.** Yarattıkları gelenekleri ve sürdürdükleri mücadeleleri ile saygınlık kazanmışlardır. Kürt ulusal hareketi, kendini Türkiye'ye açmak için bunlardan yararlanmak istemektedir.

2002'den bu yana her seçim döneminde kurulan “blok”larla, gösterilen adaylarla, milletvekili koltuklarıyla Türkiye devrimci hareketi adım adım parlamentarizme çekildi. HDP'nin son kongresinde Öcalan mesajında bir kez daha parlamentoya vurgu yaptı ve HDP'yi “1965'teki TİP hamlesinden sonraki en büyük politik çıkış” olarak gösterdi.

Kuşkusuz bu tür vaatler, kimi hareketleri cezbediyor. Buna karşın Kürt hareketinin dayatmacı tarzına tepkiler de artıyor. Hatta ESP ve Ertuğrul Kürkçü'nün başını çektiği “Sosyalist Gelecek” dışında kalan “sol, sosyalist” bileşenlerin büyük çoğunluğu yaşanan oldu bittiye karşı çıkıyor. HDP'nin daha yapılamamışken, “yeniden yapılandırma” ile karşı

karşıya kaldığını, her şeyin kendi dışlarında belirlendiğini söyleyenler çoğalıyor.

Daha da önemlisi, **HDK-HDP girişimine başından itibaren uzak duran, Kürt ulusal hareketinin teslimiyetçi politikalarını eleştiren, Kürt halkının mücadele dinamiğine güvenen komünist ve devrimci örgütler de bulunuyor. Ve bunlar, başından beri tutarlı bir çizgi izlediklerinden, kitler nezdinde de daha inandırıcı oluyorlar.**

Sonuç yerine

Bütün bunlar gözönüne alındığında, Kürt hareketinin HDP ile “Türkiye Partisi”ne kolay ulaşamayacağı görülmektedir. Bugüne dek Kürt ulusal hareketini destekleyenler bile, “yeni HDP”yi “Yurtsever hareket ve destekçileri” olarak tanımlamaktadır.

Hatta Kürt hareketi “Midyat’a pirince giderken, evdeki bulgurdan olma” tehlikesi ile de karşı karşıyadır. Çünkü HDP projesine, Kürt hareketi içinde de muhalefet edenler vardır. Selahattin Demirtaş'ın bile HDP eşbaşkanlığına zorla ikna edildiği söylenmektedir.

HDP kongresinin BDP ve öncellerinin kongrelerinden farklı olarak oldukça sönük geçmesi, bunun bir başka göstergesidir. **Bütün gözlemcilerin ortak izlenimi, kongrenin “coşkusuz” geçtiği şeklidir. Kadın ve gençlerin katılımı düşük, slogan ve zılgıtlar zayıf, pankartlar sınırlıdır. Yani BDP'nin HDP'ye katılımı Kürt halkında da bir heyecan ve coşku yaratmamıştır. Aksine bir soğukluk ve tedirginlik vardır.**

Bir kez daha görülmüştür ki, masa başında yapılan plan ve projelerin yaşama geçmesi sanıldığı kadar kolay olmaz. Kürt hareketinin “Türkiye Partisi” hamlesi de, bugünden tutmayacağı anlaşılan bir projedir. **Kürt hareketi, Türkiye devrimci hareketinden bazı partileri kendi içinde eritebilir, tasfiye sürecini tamamlayabilir, fakat bir bütün olarak bu hareketi teslim alamaz ve kendine yedekleyemez. HDK-HDP projesi ile bu gerçek bir kez daha su yüzüne çıkmıştır.**

Hasta tutsaklar serbest bırakılsın

Hapishanelerde tutsaklar üzerindeki baskılar devam ediyor. Tutsaklar uzun tutukluluk sürelerinin yanı sıra, hastalıklarla da boğuşmak zorunda kalıyor. Tutsakların hastalıkları tedavi edilmediği gibi, ölüm sınırındaki hastalar da serbest bırakılmıyor. AKP hükümeti döneminde hastalıktan ölen tutsak sayısı binlerle ifade ediliyor.

İHD, TİHV ve TAYAD'ın raporlarında hasta tutsaklar üzerindeki baskılara dikkat çekiliyor. Adalatet Bakanlığı başta olmak üzere devlet kurumları ise tutsakları tedavi etmek bir yana yok saymaya, içeride ölüm sınırında hasta tutsak olmadığına inandırmaya çalışıyor. Devlet kurumlarından “cezaevinde kalamaz” raporu verilen hasta tutsaklar dahi serbest bırakılmıyor. Ya da ölüm sınırını aştıktan sonra, kamuoyu baskısıyla, “vedalaşma hakkı” için bırakılıyor.

Ciğerinin yarısı alınan hasta tutsak Abdullah Kalay için ikinci rapor verilmiş olmasına rağmen, hala serbet bırakılmıyor. Yaşar İnce de bu hasta tutsaklardan biri. Ölüm sınırındaki hastaların birçoğu 70 yaşının üzerinde. Hapishanelerde sağlıklı koşullarda tedavi olmaya çalışılan hastaların ilaçları da adeta bir işkence aracına dönüştürülüyor ve verilmiyor.

Hapishanelerde bir ölüm de 21 Mayıs'ta Adana C Tipi Hapishanesi'nde gerçekleşti. Doktorların, akciğer kanseri olduğu için 10 ay ömür biçtiği Mehmet Beşir Alto, tedavi gördüğü Adana Yeni Numune Hastanesi'nde öldü.

Alto'nun ölümünün ardından, İHD İstanbul Şubesi Cezaevleri Komisyonu 23-28 Haziran tarihleri arasında İstanbul'dan Ankara'ya yürüyerek Adalet Bakanlığı'na hasta tutsaklarla ilgili raporları ve talepleri ilettiler. Bakırköy Hapishanesi önünden başlayan yürüyüş, Metris, Gebze, Kandıra F Tipi, Bolu F Tipi, Sincan F Tipi Hapishaneleri önünde yapılan açıklamaları da kapsadı. Adalet Bakanlığı'na verilen raporda; 2013 yılında 14 tutsağın tedavi olmak için beklerken öldüğü belirtildi, hala 232'si ağır olmak üzere 631 hasta tutsağın varolduğuna değinildi. Rapor için 460 başvuru olduğu ve bunların 417'sinin Adalet Bakanlığı tarafından reddedildiği yazılı olan rapora göre 2010 yılında 252, 2011 yılında 268, 2012 yılında 260 tutsak yaşamını yitirdi. F Tipleri açıldığından beri, 2461 tutsak katledildi.

Yapılan eylemlerde, hasta tutsakların derhal serbest bırakılması, İHD, TTB ve TİHV'den oluşturulacak bir heyetin hapishaneleri denetlemesi istendi.

Bugüne kadar, Güler Zere başta olmak üzere birçok hasta tutsak, yapılan eylemler sonucunda bırakılmak zorunda kalındı. Tedavileri engellenerek öldürülen tutsaklara yenileri eklenmesin diye, hapishaneler mücadelesini yükseltmek gerekmektedir.

Son günlerde üstüste uyuşturucu-
dan ölüm haberleri duyuyoruz. Bir ayda
300 kişinin öldüğü tespit edilmiş.
Üstelik bu rakam, kayıtlara geçenler.
Gencecik insanlar, uyuşturucu nedeni-
le yaşamını kaybediyor. Ve bu ölümler,
artık kitlelerin büyük tepkisiyle karşı-
laşıyor. Ölen gençlerin mahallesinde,
halk sokaklara çıkıyor, yürüyüşler
yapıyor, uyuşturucuyla mücadele
edilmesini istiyor.

Öylesine büyük bir tepki ortaya
çıkmış durumda ki, en beklenmedik
noktalarda, uyuşturucu ile mücade-
le içerikli, imzasız ya da mahalle
imzalı duvar yazılamalarıyla karşılaşı-
yoruz artık. Bugüne kadar asıl olarak
kimi devrimci yapıların işi olarak
görülen uyuşturucuya karşı mücade-
le, kendi içlerinden birini kaybeden
mahallenin mücadelesine dönüşmüş
durumda. Ve bu durum, gün geçtikçe
artıyor, yaygınlaşıyor. Çünkü ölümler
yaygınlaşıyor.

Sokaklara dökülen halk, devletin birşeyler yap-
masını, bir çözüm bulmasını, uyuşturucu ile
mücadele etmesini istiyor. Erdoğan hemen bu
durumu kendi seçim propagandasının bir unsuru
haline getirdi bile. “Uyuşturucu ile mücadele”
adına, ihbarcılığı yaygınlaştırma yönünde adımlar
atacaklarını açıkladı. Oysa uyuşturucu kullanımı,
“kullanıcı”dan değil, “satıcı”dan çözülebilecek
bir sorundur. Uyuşturucu tekelleri yokedildiği
zaman, üretimi de, satışı da, kullanımı da orta-
dan kalkacaktır zaten. Bu gerçeği bir kenara
bırakarak, “kullanıcı”nın ihbar edilmesinin
“çözüm” olarak gösterilmeye çalışılması, devletin
bu konuda hiçbir adım atmayacağını ifadesidir.

Zaten sorun da burada çıkıyor. Uyuşturucu
ticareti, doğrudan devletin denetiminde yürütülen
bir faaliyet oysa...

**Devlet uyuşturucu ticaretinden, iki yönlü
fayda elde ediyor.**

**Birincisi ve asıl önemlisi; uyuşturucuyu dev-
rimci faaliyetin “panzehiri” olarak görüyor ve
teşvik ediyor.** Devrimci etkiye en açık semtler,
devletin uyuşturucu bombardımanına tutuluyor.
1995 yılındaki Gazi direnişinin arkasından Gazi
mahallesine bir yıl boyunca bedava uyuşturucu
dağıtılması, alışkanlık yaygınlaştıktan sonra da
ticaretinin başlaması oldukça çarpıcı bir örnektir.
Haziran direnişinin ilk günlerinde, Gezi Parkı’na
yerleşen genç kitleye, bedava içki ve uyuşturucu
dağıtılması da bu örnekler arasındadır.

Çünkü uyuşturucu kullanan insan, devlet
için tehdit olamaz. Adı üstünde, “uyuşmuş” bir
halde, yaşama dair bütün sorunlardan, bütün
düşüncelerden, aynı zamanda bütün gerçek
umut ve sevinçlerden uzak bir halde, kendi
hayal dünyasında yaşar. Ne devletin saldırıları,
ne ekonomik sıkıntılar, ne Soma katliamı, ne kitle
direnişleri, ne işçi eylemleri... Hiçbiri ulaşamaz
onun kendine kurduğu hayal dünyasına. Bu
nedenle, devletin hiçbir saldırısına karşı direne-

Uyuşturucu öldürür

mez, karşı koyamaz, hatta saldırı-
nın ne anlama geldiğini bile farkedemez.

**İkinci faydası ise; uyuşturucu ticaretinden
devlet de payını almaktadır. Uyuşturucu ticare-
ti, kar oranı en yüksek ticarettir, bu nedenle
mafyanın temel uğraşları arasındadır. Bu tica-
ret, devletin bilgisinin dışında gerçekleştirile-
mez.** Sınırdan girmesinden okul önlerindeki satışı-
na kadar, her aşaması devletin bilgisi ve kolaylaştı-
rıcı hamleleri ile gerçekleşmektedir. Geçen yıl
İstanbul-Gülsuyu’nda Hasan Ferit Gedik adlı dev-
rimcinin şehit düşmesi, 10’dan fazla devrimcinin
yaralanması ile sonuçlanan saldırılarda, uyuşturu-
cu çetesinin arkasında devletin olduğu bariz
biçimde gözler önüne serilmişti.

**Devlet elbette zaman zaman uyuşturucu
operasyonları gerçekleştirir. Ancak bunlar ya
yükselen kitle tepkisini bastırmak ve “uyuştu-
rucuya karşı da mücadele ediyoruz” görüntü-
sünü yaratmak içindir; ya da çıkar çatışmasının
yaşandığı noktada, tarafların bir kısmını ekarte
etme çabasının ürünüdür.** Zaten, operasyonlar
yapılır, uyuşturucu paketleri yakalanır, ancak okul
önlerinde, gecekondu semtlerinin kenarlarında,
metruk evlerde gencecik insanların uyuşturucu ile
zehirlenmeleri sürer.

Tek mücadele yöntemi devrimciliktir

Uyuşturucu her geçen gün çok daha geniş
kesimleri etkisi altına almaktadır. Özellikle gençler,
çok büyük bir hızla uyuşturucunun pençesine düş-
mektedir. Hazırlanan raporlara göre, başlama yaşı
13’e kadar düşmüş durumdadır.

Uyuşturucu, pekçok farklı kesimin ortak nokta-
sıdır. Semtin lümpen işsiz gençlerinden entelektü-
el öğrencilere, aydın-sanatçılardan zengin züppe
çocuklarına kadar, uyuşturucuya bulaşmamış
kesim yok gibidir. Kullandıkları unsurun fiyatı
değişmektedir, ama hepsinin uyuşturucu olduğu
gerçeği değişmemektedir.

Uyuşturucuya bulaşmayan tek kesim ise, dev-
rimciler, devrimcilerin etkisi altındaki kitleler ve

“emekçi” kimliğinin bilincinde
olan tek tek insanlardır. Ancak
devrimcilere yaklaşmak, dev-
rimcileşmek isteyen gençler
arasında bile uyuşturucu kul-
lananların sayısı azımsanma-
yacak düzeydedir.

İnsana en büyük değer
verildiği geleceğin dünyasını,
sosyalizmi kurmak üzere yola
çıkanların, insan olduğunu unutturan, aklını ve
bedenini işe yaramaz boş bir çuvala çeviren uyuş-
turucuyu kullanması, kabul edilemez bir durum-
dur. **En önemli meziyeti “düşünme ve irade-
siyle karar verme” olan insanın; iradesini
yokeden, aklını çöpleştiren uyuşturucu karşı-
sında takınabileceği tek tutum, ona karşı
mücadele etmektir.** Hem de “insanlaşma”
sürecinin somut ifadesi olan sosyalizmin bilin-
ciyle, devrimin ateşiyle, ML’nin yönlendiriciliği-
le...

**Uyuşturucu, yaşamda hedefi, geleceğe iliş-
kin beklentisi, kendisine güveni olmayan aciz
insanlara bir sığınma kapısı ve yaşamındaki
tek tatmin unsuru olarak sunulmaktadır.**
Gerçekte ise, en güçlü tatmin, en görkemli
mutluluk, en derin düşünsel zenginlik devrim
ve sosyalizm mücadelesinin içinde yaşam
bulur.

İnsani değerlere en büyük saldırı olan uyuştu-
rucuya karşı mücadele de, ancak devrim ve sos-
yalizm mücadelesinin bir parçası olarak yürütüle-
bilir.

Uyuşturucuya karşı olduğunu iddia eden her
kesimin, ona karşı mücadelesi de kendi bulundu-
ğu konum ve sahip olduğu olanaklar üzerinden
yürütülmelidir. Uyuşturucuya karşı olan bir devlet,
uyuşturucu tekellerine darbe vurmalıdır; devrimci-
ler, devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeli-
dir; tek tek kişiler ise, insanı insanlıktan çıkaran bu
zehiri kullanmamalı, kullanıyorsa derhal bırakmalı,
kullanan tanıdıklarını bıraktırmak için uğraşmalıdır.

**Yaygın yapılan bir yanlış, devrimcilerin uyuş-
turucuya karşı mücadeleyi, mafyayla karşılıklı
çatışmaya girerek vermeye çalışmasıdır.** Devrim
kitlelerin eseridir. Ve mücadelenin her aşamasında
olduğu gibi, kitleler adına, ama kitleden kopuk bir
mücadelenin başarıya ulaşma şansı yoktur.

**Bugün farklılaşan unsur, kitlelerin uyuşturu-
cuya karşı mücadele için harekete geçmiş
olmasıdır.** Uyuşturucu, giderek daha “erişilebilir”
ve böylece daha ölümcül bir hal almış, bunun
sonucunda sıkça ölümler gündeme gelmeye baş-
lamıştır. Buna karşılık, kitleler sokaklara dökül-
mekte, sorunun çözümü için harekete geçmekte-
dir.

Bunda, geçtiğimiz yıl yaşanan Haziran
Direnişi’nin büyük bir payı vardır. Kitleler
Haziran’dan bu yana, saldırılara karşı kendi yaşam
hakkını korumak için çok daha güçlü ve etkin
biçimde sokaklara dökülmektedir.

Bu hareketi örgütlü bir biçime ve sisteme karşı
bir içeriğe kavuşturduğumuzda, sonuç alıcı adımlar
atmak zor olmayacaktır.

Dünya kupası eylemlerle sona erdi

Brezilya'da düzenlenen Dünya Kupası sona erdi. Kupadan geriye, Brezilya'nın Almanya karşısında hezimet ve Almanya'nın 4. kez kupayı evine götürmesi kaldı. Ama futboldan daha çok, eylemleriyle öne çıktı Brezilya. Hem de her zaman gördüğümüz futbol fanatiklerinin birbirlerine girdiği hiç bir taşkınlık görülmezken... Hatta her ülkeden taraftarın birlikte maç seyrettikleri, birbirlerine son derece dostça yaklaştıkları bir ortamda...

Esasında bu, Brezilya'daki eylemlerin niteliği hakkında da fikir veriyor. Onların mücadelesi, sınıfsal bir mücadeleydi. Sınıf mücadelesinin baskın olduğu yerde, ne futbol ne de başka yapay ayrımlar yüzünden sorunlar yaşanmaz, hepsi geride kalır. Brezilya halkının futbola, futbolcularla, futbol izlemeye gelen diğer halklarla sorunu yoktu. Onların sorunu, futbolu bir endüstri haline getiren tekeller ve tekellere hizmet eden devletlerleydi. Onca yoksulluk varken, futbol için harcanan devasa paralarlaydı. Brezilya gibi futbola düşkün bir halkın kendi evinde dünya kupasının düzenlenmesine bu kadar karşı çıkması, hem yaşanan yoksulluğun, hem de harcanan paraların ne kadar büyük olduğunu anlamaya yeter.

Dünya kupası öncesi başlayan grevler ve direnişler, kupa süresince devam etti. Eylemlerin başını sendikaların yanı sıra, Evsizler Hareketi de çekti. Metro çalışanları 5 Haziran'da greve çıktılar. 12 Haziran'da ise Rio'da üç havaalanında çalışanlar 24 saatlik grev yaptı. Metro grevinde kilometrelerce kuyruk oluştu. Havaalanı grevi de kupanın açılış gününe denk geldiği için, hayatı felç etti. İşçiler ücret taleplerinin karşılanmasını istediler.

Brezilya'nın teneke evleri favelalarda yaşayanlar da eylemlere yoğun olarak katıldılar. Protestolara özel timler, gerçek mermilerle müdahale ediyordu. 17 Haziran'daki eylemlerde 12 yaşındaki bir çocuk polisin açtığı ateş sonucu yaşamını yitirdi. Brezilya takımının maçları öncesi kitlesel protesto gösterileri daha da arttı.

Dünya Kupası ve 2016'da düzenlenecek olan olimpiyatlar için 11 milyar dolar harcanması ve bu uğurda yüzbinlerce insanın evsiz kalması ile protestolar şiddetlendi. Özellikle stadyumlara, dünya kupası simgelerine yönelik eylemler dikkat çekti. Şatafatın altında gözlerden saklanmaya çalışan favelalarda çok kötü koşullarda bir yaşam mevcut. Devasa gökdelenlerin, stadyumların arasındaki bu mahallelerin birçoğunda çeteler hüküm sürüyor. İnsanlar açlıktan ölmek için fuhuş, uyuşturucu

gibi yollara başvuruyorlar. Çeteler, bu mahallelerde yaşayanlardan haraç alıyorlar. Vermeyenler ise cinayetlere kurban gidiyor. Brezilya, cinayet işleme oranı bakımından 2010 yılında Hindistan'dan sonra ikinci sırada yer alıyor ve cinayetlerin çözülme oranı oldukça düşük. İş bulma umuduyla buraya gelenler, fakirliğin en dip noktasıyla boğuşmak zorunda kalıyorlar.

Brezilya, 200 milyona yaklaşan nüfusu ve 2.3 trilyona yakın milli geliriyle Latin Amerika'nın en büyük ülkesi. Ekonomik büyüklük bakımından da dünyanın 7. ülkesi. Bu ekonomik gelirin bir avuç burjuvaziye harcandığı ortada. Brezilya hükümeti her tarafta olduğu gibi burjuvazinin krizini halkın üzerine yıkmak istiyor. Halkın yüzde 21'i fakirlik sınırının altında yaşayan ülkede, zenginlerin karları büyümeye devam ediyor. Resmi rakamlara göre işsizlik yüzde 6'ları geçmiş durumda ve cari açık 82 milyar dolar civarında. Hükümet işçileri, emekçileri kemer sıkamaya zorlamasına rağmen, büyük spor organizasyonlarına 20 milyar dolarlık bütçe ayırdı.

İşte bu durum karşısında protestoların büyümesi kaçınılmaz oldu. Futbol uğruna hayatın durduğu bir ülke olması bile, protestoları engelleyemedi. Eylemlere katılan yüzbinler, futbola, olimpiyatlara ayrılan bütçenin konut yapımına, sağlığa ve eğitime ayrılması talep ediyorlar.

Futbolun sadece futbol olmadığı ve artık dünyanın en büyük sektörlerinden birini oluşturduğu bu ortamda, kitlelerin topun ardından sürüklenmesi de mümkün olmuyor. Yoksulluk arttıkça, gelirlerin bir avuç burjuvazinin cebine gittiği görüldükçe, tepkiler çığ gibi büyüyor. Sürekli kadın bedeni üzerinde yürütülen karnavallarıyla, futbol şovlarıyla gündeme gelen bir ülkede fakirlik arttıkça tepkiler de

artıyor. Bir futbolcuya verilen milyon dolarlar, stadyumlara harcanan paralar dudak uçuklatacak cinsten olunca, uyuşukluğun atılması da zor olmuyor.

Türkiye'deki stadyumlardan da hatırlanacaktır, özellikle Haziran isyanı sırasında hükümete ve devlete yönelik protestolar yükseldikçe "sporla

siyasetin karıştırılmaması" gerektiğini vaaz edenler, futbol topunun ve "milli duygular"ın arkasına gizlenerek sömürmeye, yeni ekonomik paketler hazırlamaya devam ediyorlar.

Almanya Başbakanı Merkel, Almanya'nın her maçını büyük bir şevkle izlediğini söylüyor. Futbolcularla pozlar veriyor. Almanya-Arjantin final maçını da bizzat Brezilya'ya gelerek izledi. Almanya Meclis'i saldırı paketlerini maçların oynandığı günlerde geçirdi. Hatta maçların oynandığı günlerde görüşmeleri hızla bitirmek için itiraz konuşmalarını dahi yapmadılar.

Tribünleri dolduran işçi ve emekçilere, asgari ücretlerini fedakarca harcamalarını söylüyorlar. Ama bu arada Suarez Barcelona'ya 78 milyon Euro'ya, Gareth Bale' 100 milyon dolara Real Madrid'e transfer ediliyor. Harcanan paralarla kaç tane evin yapılabileceği, kaç insanın karnını doyuracağı hesabını yapmak işlerine gelmiyor.

Brezilya halkının yaptığı işte bu duruma isyandır. Onun için haykırıyorlardı. "FIFA Go Home!" diye.

14 Ağustos 1956-Bertolt Brecht Öldü

Yazdığı şiirler ve oyunlar, bugün bile dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından, devrimciler tarafından bilinen Brecht... Alman faşizmine karşı mücadele içinde yer alan, sanatla devrim, sanatçıyla parti arasındaki ilişkiyi güçlü bir biçimde tanımlayan bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadele içinde yoğurarak, gittikçe olgunlaştı ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aşıladı işçilere ve emekçilere. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden kaybetmemiştir.

Yüreğini ve hayatını getirmiyorsan beraberinde

Hiç zahmet etme, aramıza katılmak için

Katılmanla ayrılmak bir olur

Rahat bir yer arıyorsan,

Sıcak sudan soğuk suya girmeyecekse elin

Hiç zahmet etme,

yanarın en güzel çiçek olduğu

Bu meydana gelmeye

Bu yol ancak baş koyanlar içindir

Burada sen yemekte en sonuncu

Edinmede en sonuncu

Uykuda en sonuncu

Ama ölmeye birinci olmalısın.

24 Temmuz 2002- Adnan Yücel öldü

*Alnınızda dalgalanan bayraklar adına
bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına
durmak yok bu koşuda, teslim olmak yok
ağıt yok dilimizde dizlerde, titreme yok
kaç güneş sönerse sönsün içimizde
hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
ya şafak sökerken
ya güneş yükselirken
sizin sesiniz olup sizi haykıracağız
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!*

Kavganın şairi Adnan Yücel, 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında, umudunu kaybetmeyenlerdendi. Bu umut ve arayış, onu ihtilalci komünistlerle buluşturdu. En güzel ürünlerini o yıllarda verdi. En güzel şiirlerini, 12 Eylül karanlığına karşı verilen görkemli direnişten ilham alarak yazdı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiir kitabı, onun sanatının doruğudur. Bu kitap için övgülerde bulunanlara, "yazana değil, yazdırana bakmak lazım" diyerek, sanatın dayanması gereken doğru rotayı gösteriyordu. Sonrasında Kürt halkının direnişini "Ateşin ve güneşin çocukları" adlı şiir kitabında ölümsüzleştirdi. "Çukurova Çeşitlemesi", "Gelenek Tohumu" gibi eserleri, şehitlerimizin görkemli yaşamlarını ve direnişlerini anlatır.

☆ 2 Temmuz 1993- Sivas katliamı

Pir Sultan Abdal Şenliği etkinlikleri için Sivas'ta bulunan aydınlara, devlet destekli gericiiler tarafından planlı bir saldırı düzenlendi. 33 aydın, Madımak Otel'i'nde yakılarak katledildi.

☆ 7 Temmuz 1993- Şair-yazar Rıfat Ilgaz öldü

"Kırılacak dal değiliz karayellerde / Savrulacak yaprak değil / Köküz, gövdeyiz ölümsüz / İlimizden gelenlerle" demiştir bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşamıştır.

☆ 8 Temmuz 1960- Kongo'da ayaklanma

Belçika sömürgecilerine karşı başlayan ve Kongo halkının büyük katılımıyla desteklediği ayaklanma, kısa sürede başarıya ulaştı. Fakat sonra binlerce Belçika askerinin işgaliyle kanla bastırıldı. Devlet Başkanı Lumumba katledildi.

☆ 10 Temmuz 1991- HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın, kontrgerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

☆ 12 Temmuz 1992- Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, Hasan Eliuygun'un da aralarında olduğu 12 DS militanları katledildi

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır cezaevindeki ölüm orucunda Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düştü.

☆ 14 Temmuz 1889- III. Enternasyonal kuruldu.

☆ 17 Temmuz 1986- Tutsak yakınlarının ve aydınlara önderliğinde İnsan Hakları Derneği İHD kuruldu

☆ 24 Temmuz 1968- Öğrenci hareketinin önderlerinde Vedat Demircioğlu 6. Filo eylemlerinden sonra katledildi

☆ 25 Temmuz 1991- İstanbul Paşabahçe Fabrikasında 640 işçinin işten atılmasına karşı fabrika işgal edildi.

☆ 26 Temmuz 1953- Küba devriminin belirleyici kesitlerinden biri olan Fidel Castro'nun yönettiği Moncada Kışlası baskını yapıldı.

☆ 27 Temmuz 1996- ÖO direnişi sonuçlandı.

Eylemde Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler..

☆ 1 Ağustos 1969- Demirdöküm Fabrikası'nda işgal İstanbul Silahtar'da Demirdöküm fabrikasında çalışan yaklaşık 2500 işçi üyesi oldukları Türkiye Maden-İş'in işveren tarafından tanınmaması üzerine fabrikayı işgal ettiler. Günlerce süren direniş sonucu sendikalarını kabul ettirmeyi başardılar.

☆ 2 Ağustos 1989- Eskişehir sürgünü "1 Ağustos genelgesi" olarak bilinen uygulamalara karşı başlatılan açlık grevlerinin 35. gününde işkenceli bir sevkle Aydın'a götürülen tutsaklardan Hüseyin Eroğlu ve Mehmet Yalçinkaya katledildi.

☆ 3 Ağustos 1997- UPS(United Parcel Service) grevi Dünyanın en büyük kargo tekeli olan ABD merkezli UPS'de çalışan 183 bin işçi greve çıktı.

☆ 4 Ağustos 1914- I. Emperyalist paylaşım savaşı başladı.

☆ 6 Ağustos 1945- Hiroşima'ya atom bombası II. Emperyalist paylaşım savaşında ABD emperyalizmi, Japonya'nın kentleri Hiroşima'ya üç gün sonra Nagazaki'ye atom bombası attı. Bombanın etkileri yıllarca sürdü.

☆ 9 Ağustos 1901- Amerika'nın yerlileri olan Kızılderililerin elindeki son topraklara da el kondu.

☆ 9 Ağustos 2009- Filistinli şair Mahmud Derviş 67 yaşında hayata gözlerini yumdu.

☆ 10 Ağustos 1942- Köy Enstitüleri kuruldu.

☆ 12 Ağustos 1999- Can Yücel öldü

☆ 11 Ağustos 2008- DHKP-C'nin kurucusu ve önderi Dursun Karataş şehit düştü.

☆ 13 Ağustos 1913- August Bebel öldü
Almanya Komünist Partisi'nin işçi kökenli lideridir. "Kadın ve Sosyalizm" eseri ML'ye katkı niteliğindedir.

☆ 15 Ağustos 1975- Gençlik hareketinin önderlerinden Harun Karadeniz öldü.

☆ 15 Ağustos 1984- Şemdinli ve Eruh baskınları PKK'nin gerilla savaşını başlattığı eylemlerdir.

☆ 16 Ağustos 1945- Vietnam halkı, Fransız işgaline karşı mücadele başlattı.

☆ 19 Ağustos 1936- F. Garcia Lorca kurşuna dizildi
Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşlamaya çalışan Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ 21 Ağustos 1944- Varşova'da Nazi işgaline karşı ayaklanma başladı

☆ 23 Ağustos 1927- ABD'de işçi önderleri Sacco ile Vanzetti idam edildi.

☆ 25 Ağustos 1944- Paris, Nazi işgalinden kurtuldu.
Fransız Komünist Partisi tarafından başlatılan direniş, Sovyetler Birliği'nin Nazi ordusunu püskürtmesi üzerine, anti-faşist birliklerle büyük bir ayaklanmaya dönüştü ve işgal altındaki Paris kurtuldu.

☆ 25 Ağustos 1948- Demokratik Kore Cumhuriyeti ilan edildi
1919'da Japonya işgaline karşı bğımsızlık savaşı veren Kore'de 1930'lardan sonra Komünist Parti'nin önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesi başladı. ABD Kore'nin güneyini işgal edince, referandumla Kuzey'de 1948'de Cumhuriyet ilan edildi.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

1980 Temmuz- Kenan Özbilek: Sivil faşistlerle girdiği bir çatışmada, ağır yaralı olarak yakalandı, katledildi.

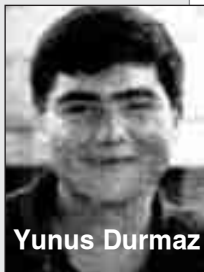
29 Temmuz 1991- Yunus Durmaz: Düşmanla girdiği bir çatışma sonrası, uzaklaşırken, elinden düşen bombanın yakında oynayan çocuklara zarar vermesi için üstüne kapandı, yaşamını kaybetti.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün

'96 Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleştiler

☆ 5 Ağustos 1895- Engels öldü

Marks'la beraber, bilimsel sosyalizmin kurucusu olan Engels, ML'nin bir bilim olarak ortaya çıkması ve yayılmasında büyük katkıları olmuş bir ustadır. Marksizme büyük katkılarına rağmen kendisini "ikinci keman" kabul eder. Askeri konulardaki ilgisi ve yeteneğinden dolayı "General Engels" ismini de taşımaktadır.

☆ 18 Ağustos 1944- Ernst Thaelman katledildi

Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden Thaelman, Almanya'da gerek faşizme, gerekse sosyal demokratlara karşı verdiği mücadeleyle işçilerin ve emekçilerin kalbinde yer etmiştir. Mücadelenin her alanında komünist kişiliğini yansıtan Thaelman, nazi

kamplarında direnişi örgütleyen, içinde yer alan biriydi. Kendisinin serbest kalması için Almanya'da ve dünyada kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Alman Nazizmi yenilgisinin kesinleşmesiyle, arkasında ne var ne yoksa yok etmeye girişti. Thaelman da 18 Ağustos 1944'de idam edildi.

12 Temmuz 1949- Dimitrov öldü

27 Şubat 1933'te Naziler Alman parlamento binası Reichstag'ı ateşe verdiklerinde, amaçları komünistleri hedef alacak bir provokasyonu başlatmaktı. O günlerde, III. Enternasyonal Yürütme Komitesi üyesi olarak Almanya'da bulunan Georgi Dimitrov, bu provakasyonun baş hedefleri arasındaydı.

Parlamentoyu Bolşeviklerin yak- tığını iddia eden Naziler, Dimitrov'u, iki Bulgar komünistini ve bir Alman komünist milletvekilini tutuklayarak yargılamaya başladılar. Fakat Dimitrov, mahkemeyi bir

kürsü haline getirdi ve yargılayan bir savunma gerçekleştirdi. "Ben proletaryanın öncüsüyüm.

Sosyalizm uğruna mücadele hayatımın özüdür" sözleriyle bitirdiği savunması, Alman mahkemesinin iddialarını yerle bir etmekle kalmamış, büyük bir politik darbe de indirmişti. Ve dava süreci, tüm dünyada dayanışma kampanyalarının gerçekleştirildiği bir kitle hareketine dönüştü.

1900'lerin başlarında, bir işçi olarak mücadeleye başlamıştı Dimitrov; sonrasında Bulgar işçi sınıfının önderi haline gelmekle kalmadı, faşizme karşı mücadele konusunda yaptığı açılımlarla dünya proletaryasının önderi oldu. Komünist enternasyonalin yöneticiliğini, sendikal çalışma uzmanlığını yaptı.

Fatih'ten Osman'a uzanan gelenek "Ölebiliriz ama BİZ KAZANACAĞIZ!"

1965 yılında Rize'nin Kalkandere ilçesinin Fındıklı köyünde hayata gözlerini açtı. İlk ve ortaokulu Şirinevler'de, liseyi ise Kocasinan'da tamamladı. '80 öncesi yıllarda lisede mücadeleyle tanıştı.

Kocasinan Lisesi'nde okurken mücadeleye atılmıştı Osman. Henüz genç bir antifaşist militan iken, 12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte, tasfiyeciliğin batağına saplanan insanları mücadele etmeleri için zorladı. İhtilalci komünistlerle tanışana kadar kendini ve yakın çevresinin devrimci yapısını korumayı başardı. Derneklerde tiyatro ve halk oyunları öğretmenliği yaptı.

Osman, bunları salt sanatsal faaliyet için yapmıyordu. Faşist cunta yıllarında, tasfiyeciliğin kol gezdiği bir dönemde devrimci bir çevre yaratmak ve geliştirmek istiyordu. Sosyal ilişkilerinin zenginliği, sıcak sevecen yapısı, hesapsız ilişkileri, fedakar kişiliğiyle, bulunduğu her alanda öne çıkar, kendini sevdiren ve kabul ettirirdi. O günlerden başlayan, temiz, hesapsız ve sınırsız bir "Osman dostları" çevresi vardı etrafında.

1990 Temmuzunda Osman ihtilalci komünistlerle tanıştı, görüşlerini benimsedi ve kavgada yerini aldı. Geçmişin birikim ve deneyimlerini de mücadeleye sunmaya, dolu dolu yaşamaya hazır gelmişti. Ve hızla pratiğin içine daldı. Bir yandan kendi geçimini sağlamak için çalışırken, bir yandan da örgütsel faaliyetlerini aksatmadan sürdürüyordu. Kısa sürede ön saflarında yer almaya başladı. Askeri yönleriyle de dikkat çekiyor ve bu faaliyetlerin bir parçası oluyordu.

Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi'nin ilk üyelerinden oldu Osman. Hainlerin, muhbirlerin cezalandırılmasından, kamulaştırma eylemlerine, araba kaldırmaktan, malzemelerin teminine kadar, en büyüğünden en küçüğüne kadar aldığı tüm görevleri titizlikle getirdi. Pratik zekasıyla her sorunu halletmeye çalıştı.

Yoldaşlarını koruma duygusu ve refleksi çok güçlüydü.

Osman'ın dışarıdaki mücadelesi kısa sürdü. Fakat bu kısa süreye çok şey sığdırmıştı.

Kuruluş yıldönümünde yapılan bir eylemin hazırlığı sırasında taksi şoförünün ihbarı üzerine yoldaşlarıyla beraber polisle çatışmaya girer ve ağır yaralı olarak yakalanır. Ancak başı dik çıkar yaralı olarak girdiği Gayrettepe işkencehanelerinden. Hapishanelerde de hep özgürlük tutkusuyla yaşar. '95 yılında yarım kalan özgürlük eyleminin mimarlarından.

Fedakarlığı, örgüte ve yoldaşlarına bağlılığı o kadar güçlüydü ki, iğne ile kuyu kazarcasına baştan itibaren emek verdiği tünelin çalışmasının aksamaması için, Sağmalcılar'dan Ümraniye'ye sevkler gündeme geldiğinde, sorun çıkmaması için gönüllü olur. Osman o sırada hüküm yemiştir ve idare hükümlülerin sevkini dayatmaktadır. Yoldaşlarının onu sevke göndememe çabalarına "ben gönüllü olarak sevke gitmek istiyorum" der. "Böylece bize yönelik dikkatleri dağıtırız; siz de eyleme daha rahat devam edersiniz" Ve Ümraniye Cezaevi'ne sevke giderken şunları söyler:

"Yeni açılan bir cezaevine gidiyoruz. Her şeye sıfırdan başlayacağız. Oradaki mücadele daha zor ve çetin olacak, bunun bilincindeyim. Ümraniye Cezaevi'ni özgürleştirmek, bizim görevimiz. Bunun sorumluluğu hep üzerimde olacak. Orada örgütümüzün bayrağını şerefle taşıyacağız."

13 Aralık Ümraniye direnişinde barikatların önündedir Osman. 4 Ocak'taki Ümraniye katliamında da üç gün boyunca barikatların başındadır.

1998'de tüm hapishanelerde genel direniş başladı. O zaman ise, kendinin ölüm orucuna gönüllü olduğunu bildirir yoldaşlarına. Ve açlık grevinin 47. gününde şöyle yazacaktır mektubunda:

"Yoldaşlar bedenim kötüyüm ama kafa ve yürek

olarak dimdik AYAKTAYIM. Her şeye ama her şeye hazırım"

Osman, her gün adım adım erirken, kendisi için

kaygılanan yoldaşlarına da şöyle seslenmektedir:

"Ben ölümle ilk kez burada karşılaşmıyorum... Ölümle yüzyüze kaldığım her tarihte ölümün üzerine giderek ölümü yendim. Öyle olunca ölüm daha da küçülür... Ölebiliriz... Ölüm ne ki, önemli olan yüzümüzün düşmana dönük, başımızın dik olmasıdır."

Bu sözlerinden kısa bir süre sonra bilincini yitirmeye başlar. Beş gün bilincini yitirmiş olarak ölümle savaşıyor. Sayıklamalarında bile düşmanla savaşıyor, tıpkı kendisine hep örnek aldığı Fatih yoldaşı gibi... Ve 69. gün ölümü yener...

Son sözlerini baştan söylemiştir Osman Akgün:

"Yoldaşlar, direnişle ilgili uzun söze gerek yok. Yaşam kendini konuşturuyor. Bu direnişte Fatih'in BİZ KAZANACAĞIZ'ı nasıl yaygınlaştı değil mi? Bu müthiş gurur veriyor.

Evet, bedenim ölebiliriz ama kazanan biz olacağız! BİZ KAZANACAĞIZ!"

Ortadoğu'da yeni denklem İŞİD ve Irak'ta parçalanma

Ortadoğu'daki savaş, Haziran ayında İŞİD'in (Irak-Şam İslam Devleti) Bağdat'a doğru ilerlemeye başlamasıyla yeni bir evreye girdi. İŞİD, 10 Haziran'da Musul'u, 11 Haziran'da Tikrit'i, 15 Haziran'da Telafer'i ele geçirdi. Musul'u işgal ederken, Türkiye'nin Musul Başkonsolosluğu'nu bastı ve konsolosluktaki 49 kişiyi rehin aldı. Ardından Bağdat'a doğru yürüyüşünü sürdürdü ve Bağdat kapılarında dövüşmeye başladı.

Bu ilerleyiş sırasında, Irak'ın en büyük petrol rafinerisini, Musul'daki Merkez Bankası'nı, yolu üzerindeki önemli su kaynaklarını ele geçirdi. Keza, bozulan Irak ordusunun cephanelikleri de bu terör örgütünün eline geçti. Böylece, "din" kisvesi altında gerçekleştirdiği katliamlarla nam salan İŞİD, 2 milyar dolar servete ve Suriye'den Irak'a uzanan geniş bir toprak parçasının hakimiyetine sahip olan dev bir terör hareketine dönüştü.

İŞİD'in bu ilerleyişi, Irak savaşının başından beri Ortadoğu'da istediği dengeyi oluşturamayan, tam hakimiyetini kuramayan ABD açısından, yeni bir hamle anlamına geliyor. Ortadoğu halkları bir kere daha bütün şiddetiyle savaşın dehşeti içinde yuvarlanırken, ABD bu tabloda, taşların yerinden oynadığını ve kendi hegemonyasını gerçekleştirmek için yeni olanaklar oluştuğunu görüyor.

İŞİD nereden çıktı

Suriye ve Irak'taki savaş boyunca zaman zaman adını duyduğumuz, ancak çok da fazla etkili olmayan **bu örgütü, asıl olarak Ocak 2014'te Felluce ve Ramadi'yi işgal ettiği sırada tanımış olduk.** Irak'ın Suriye'ye sınır olan Anbar eyaletine bağlı bu iki önemli kentinde, Sünni halkın Maliki hükümetine karşı tepkileriyle başlattığı protesto eylemlerinden yararlanan İŞİD, kentlerin "bağımsızlığını" ilan etmiş, Irak ordusuyla savaşmıştı. Onun ne kadar büyük ve güçlü bir tehdit olduğu da, bu süreçte kendini çarpıcı biçimde göstermişti.

Irak ordusuyla girdiği savaşta geri çekilen İŞİD, zayıflamak bir yana daha da güçlendi ve arkasından Haziran saldırısını başlattı.

Adı yeni duyulmuş olsa da, İŞİD, ABD'nin Irak'ı işgal ettiği 2003 yılında kurulmuş bir örgüt. Afganistan'daki Sovyet-Afgan savaşı sırasında yetiştirilmiş bir El Kaideci olan, Ürdünlü

Zerkavi tarafından, Irak'taki işgale karşı kurulan direniş örgütlerinden biriydi. 2004 yılında Irak El Kaidesi olarak biliniyor; bir kısmı Baas kadrolarından, çoğu başka ülkelerden gelen cihadçılardan oluşan 1000 kadar savaşçısıyla intihar eylemleri gerçekleştiriyordu.

Mücadele hattını üç temel unsurla özetlemek mümkün: İşgal altındaki ülkelerde genel olarak varolan "gerilla savaşı" yerine, intihar bombacılarıyla sonuç almayı hedefliyor; sivil ölümlerini önemsemiyor; kendi Selefi-cihatçı hattını benimseyen tüm kesimleri "kafir" ilan ederek öldürmeyi meşru görüyor. Hatta 2005 yılında Zerkavi doğrudan Şii'lere karşı savaş ilan etti ve bu tarihten sonra Şii bölgelerde gerçekleştirdikleri intihar saldırılarında artış oldu.

2006 yılında, Zerkavi Irak'taki Sünni direniş örgütlerini bir çatı altında toplamak ve direniş merkezileştirmek için Mücahitler Şurası Konseyi'ni kurdu. Gerek sivil katliamlarını meşru kılması, gerekse radikal islamcı hattı, Irak'taki, Sünni olmakla birlikte milliyetçi veya laik direniş örgütlerinin bu Konsey'e katılmasını engelledi. Diğer taraftan, birçok Sünni aşiret, Konsey'e katıldı ya da desteğini sundu. Aynı yıl Zerkavi'nin ABD tarafından öldürülmesinin ardından, Konsey adını İslam Devleti olarak değiştirdi.

2005 yılından itibaren Zerkavi, hedeflerini, ABD'nin Irak'tan çıkarılması, Şii nüfusun ezilip askeri gücünün kırılması, tamamen şariat kanunlarıyla yönetilen bir İslam devleti kurulması, hilafetin ilanı, Irak'ın laik bölgelerinin de hegemonya altına alınması, İsrail'e karşı savaş yürütülmesi olarak tanımlamıştı. Bu planı El Kaide'nin liderlerinden Eymen el Zevahiri'ye de anlatmış, ancak tam destek alamamıştı.

Zerkavi'nin öldürülmesinin ardından kurulan İslam Devleti, artık hedefini Ninova, Diyala, Selahaddin ve Anbar vilayetlerinden oluşan Sünni üçgeninde şeriat devleti kurmak olarak daha somut biçimde tanımladı. Hatta durumu tartışılabilir olan Kerkük'ü de bu devletin sınırları içine aldı.

2012 yılına kadar, Irak'ın çeşitli bölgelerinde intihar saldırıları düzenleyen, özellikle Şii'lere dönük sivil katliamlarıyla gündeme gelen, binlerce sivilin öldürülmesinden sorumlu olan, ancak yine de fazla öne çıkmayan bir örgüttü. ABD'nin 2007 sonrasında genel olarak Sünni direnişini kontrol altına alma, özel olarak da El Kaide'yi geriletme konusunda yürüttüğü savaşlar sonucunda bu örgüt de belli bir güç kaybına uğradı. Ancak iki önemli unsur örgütün yeniden güçlenmesini sağladı: Suriye'de savaşın başlatılması ve ABD'nin 2011 sonunda Irak'tan çekilmesi.

Suriye savaşı başladığında, örgütün lideri Ebu Bekir Bağdadi, Suriye cephesini örgütlemek amacıyla yardımcısı Colani'yi Suriye'ye gönderdi. Suriye savaşının başından itibaren adını sıkça duyduğumuz, savaşçıların Türkiye'yi lojistik üs olarak kullandığını bildiğimiz, özellikle Rojava'ya dönük saldırılarıyla öne çıkan El Nusra adlı radikal dinci çete, Colani tarafından, Bağdadi'nin yönettiği İslam Devleti adlı terör örgütünün bir kolu olarak kuruldu. Bu süreçte Bağdadi ise, Irak'ta Maliki hükümetine karşı giderek artan Sünni hoşnutsuzluktan faydalanarak hızla güçlerini büyüttü.

İŞİD'in bu ilerleyişi, Irak savaşının başından beri Ortadoğu'da istediği dengeyi oluşturamayan, tam hakimiyetini kuramayan ABD açısından, yeni bir hamle anlamına geliyor. Ortadoğu halkları bir kere daha bütün şiddetiyle savaşın dehşeti içinde yuvarlanırken, ABD bu tabloda, taşların yerinden oynadığını ve kendi hegemonyasını gerçekleştirmek için yeni olanaklar oluştuğunu görüyor.

2013 yılına gelindiğinde, Bağdadi artık bütün bölgeye hükmetme amacıyla Nusra'yı feshettiğini, örgütün adını Irak-Şam İslam Devleti olarak değiştirdiğini, yeni hedefinin Irak, Suriye, Lübnan, Ürdün ve Filistin'de kurulacak bir şeriat devleti olduğunu açıkladı. Onun bu açıklaması hem Nusra'nın hem de El Kaide'nin tepkisini çekti. El Nusra kararı tanımadığını açıkladı; El Kaide ise, IŞİD ile bağlarını kopardığını, Suriye'deki Kaide temsilcisinin artık El Nusra olduğunu duyurdu.

IŞİD, genel olarak El Kaide eksenli bir örgüt olmasına rağmen, başından itibaren belli ayrışmalar yaşadı. Bunun en başta gelen unsuru, El Kaide'nin genel olarak bulunduğu ülkede işgale ve rejimi devirmeye dönük bir mücadele yürütmesine karşılık, IŞİD'in daha kurulduğu ilk günden itibaren, ele geçirdiği "kurtarılmış" bölgelerde şeriat devleti kurmaya çalışmasıydı. Bunun ilk denemelerini 2007 yılında Bakuba'da gerçekleştirdi. 2013'te Suriye'de Esad'a karşı savaşağına Rakka'da, Deyr el Zor, İdlib ve Halep kırsalında kendi "emirliği"ni inşa etti.

IŞİD'in ayrı baş çeken tutumundan dolayı, zaman zaman El Kaide'yle ya da ÖSO ile çatışmaya girdiği de oldu. Ancak El Kaide tarafından dışlandığı 2013 yılı, aynı zamanda IŞİD'in artık Suriye'nin kuzeyinde en güçlü silahlı grup haline geldiği dönemdi.

Ortadoğu'daki savaşın yarattığı ortamda her geçen gün biraz daha güçlenmekte olan IŞİD, bulunduğu her alanda estirdiği terör ile hegemonyasını güçlendirmeye çalışıyor. En başta, açık isimleri yerine, başharflerinin kısaltması (yani IŞİD) olarak söyleyenlere kırbaç cezası veriyor. Şii halka dönük kafa keserek top oynama, ciğer sökerek yeme, canlı iken organlarını koparma vb en vahşi işkenceleri yaparken videoya kaydediyor, internetten seyrettiriyor. Bomba yüklü araçlarla merkezi yerlerde ve Şiilerin ibadet noktalarında gerçekleştirdiği intihar eylemleriyle binlerce kişinin ölümüne neden oluyor. Sadece 2013'te IŞİD'in Irak'ta 7 bin kişinin ölümünden sorumlu olduğu kesinleşmiş durumda. Kuzey Suriye'de gizli işkence merkezlerinde, esirlerine işkence yapıyor. Yüzlerce kişinin de fidye için kaçırıldığı, yine gizli üslerde tutulduğu biliniyor. Güçlü olduğu bölgelerde şeriat kanunlarına karşı gelenleri hapsediyor, işkence yapıyor ve öldürüyor.

IŞİD'e AKP'nin desteği

IŞİD, Suriye ve Irak'ta bir devlet kurmayı hedeflese de, kendisi bu ülkelerin

Suriye'deki muhalefetin tümü dışarıdan yardım alıyordu.

ABD ve İngiltere başta olmak üzere emperyalist ülkelerle Ortadoğu'nun Sünni islamcı ülkeleri, Suriye'deki muhalefet için oldukça geniş olanaklar açmışlardı.

Ancak ÖSO gibi asıl büyümesi istenen güçler kendisinden bekleneni gerçekleştiriyor, savaşma gücünü artıramıyor, Suriye yönetimine ciddi darbeler indiremiyor. Bu koşullarda emperyalistlerin ve Sünni islamcı ülkelerin desteğinden en büyük pay, IŞİD gibi radikal islamcı çetelere akmaya başladı.

içinden doğan, "yerli" bir örgüt değil. En başta savaşçıların büyük çoğunluğu başka ülkelere gelen bir cihat örgütü. Dünyanın pek çok bölgesinde Afganistan'da, Çeçenistan'da, Libya'da ve ABD'nin radikal dinciliği büyütüp beslediği pek çok alanda savaşan cihatçılar, bugün Suriye ve Irak'ta kolaylıkla kendilerine yaşam alanı yaratabiliyorlar. IŞİD de, bunların en fazla barındırıldığı örgüt.

Sadece savaşçıları değil, olanakları da asıl olarak Suriye ve Irak sınırlarının dışından elde ediyor. En büyük destekçileri Türkiye, Suudi Arabistan, Katar ve Kuveyt. Ve elbette onların arkasındaki güç olan ABD.

En önemli destek Türkiye'den geliyor. Suriye'de daha savaş başlamadan önce, bir muhalefetin örgütlenmesi, ÖSO'nun (Özgür Suriye Ordusu adlı Amerikan işbirlikçisi grup) ete kemiğe bürünmesi, Türkiye'nin çabalarıyla, Türkiye'de düzenlenen toplantılarla vb gerçekleştirildi.

Savaş başladığı andan itibaren de, Türkiye her açıdan savaşın lojistik üssü oldu. Dünyanın dört bir yanından gelen cihatçılar, önce Hatay, sonrasında giderek genişleyen biçimde Antep, Kilis ve Urfa'da konuşıldılar; Türkiye sınır kapılarını kullanarak Suriye'ye giriş çıkış yaptılar. ÖSO'nun internet sitesindeki adresi Hatay'da bir yerd, ÖSO komutanları Antalya'da lüks otelleri karargaha çevirecek toplantılar gerçekleştirdiler. Hatay, Antep, Kilis ve Urfa'da kurulan kamplarda cihatçı çetelerin askeri eğitimleri yapıldı. Sınır kapılarından ambulanslarla Suriye'deki kamplara silah taşındı, savaşta yaralanan çeteciler Türkiye'deki hastanelerde tedavi edildiler. Suriye'de öldürülen bazı cihatçıların üzerlerindeki pasaportlarda, Türkiye'ye giriş damgası yer alırken, çıkış damgasının olmadığı görüldü. Diyanetin misafirhaneleri, yurtları, cihatçıların temel barınakları haline getirildi. Başta İHH olmak üzere AKP'nin "insani yardım" örgütleri, 2 bin tır dolusu

silah ve teçhizat taşıdı cihatçılara. Hükümetin örtülü ödeneklerinden örtüsüz kaynaklarına kadar sınırsız destek açıldı cihatçı çetelere.

Birçok uluslararası kurum, Türkiye'nin Suriye'deki cihatçılara verdiği desteği, raporlarında ayrıntılı olarak anlattı. İngiliz ve ABD'li insan hakları örgütleri, Suriye'deki savaşın uzamasının ve şiddetinin artmasının sorumluları arasında Türkiye'yi ön sıralara koydu.

Türkiye bu yardımı elbette sadece kendi olanaklarıyla gerçekleştirmedi. Suudi Arabistan, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri ve Kuveyt'ten gelen yardımlar da, Türkiye üzerinden ulaştırıldı. Özellikle Kuveyt, adı fazla geçmemesine rağmen, en büyük parasal desteği sunan devlet oldu.

Türkiye sadece dışarıdan destek olmakla kalmadı. Gerçekte, savaş Türkiye'nin içine taşıdı. İstanbul'da IŞİD mühürlü tişörtler satan bir giyim mağazası açıldı. İstanbul, Batman, Konya başta olmak üzere, IŞİD'in "asker alma büroları" kuruldu; burada ikna edilen gençler Suriye'ye savaşa götürüldü. Bugün Suriye'de 800 kadar Türkiyeli savaşçının bulunduğu tahmin ediliyor. Sadece savaşçı değil, subaylar da gidiyor IŞİD ile birlikte savaşa. Irak ordusu Türk subaylarının Irak içinde IŞİD'e eğitim verdiğini tespit etti, hatta 4 Türkiyeli subayın Felluce'de (IŞİD'in Ocak ayında bağımsızlık ilan ettiği kent) yakalandığını duyurdu.

Türkiye'de tesadüfen asayiş tarafından yakalanan, kimyasal silah taşıyan IŞİD'liler tutuklanmadı, Niğde'de polis çatışmaya giren ve polis öldüren IŞİD'liler korundu.

Suriye'deki muhalefetin tümü dışarıdan yardım alıyordu. ABD ve İngiltere başta olmak üzere emperyalist ülkelerle Ortadoğu'nun Sünni islamcı ülkeleri, Suriye'deki muhalefet için oldukça geniş olanaklar açmışlardı. Ancak ÖSO gibi asıl büyümesi istenen güçler kendisinden bekleneni gerçekleştiriyor, savaşma gücünü artıramıyor, Suriye yönetimine ciddi darbeler indiremiyor. Bu koşullarda emperyalistlerin ve Sünni islamcı ülkelerin desteğinden en büyük pay, IŞİD gibi radikal islamcı çetelere akmaya başladı.

IŞİD saldırısı Ürdün'de planlandı

Basında çıkan haberlere göre, 10 Haziran günü Türkiye'nin Musul Konsolosluğu, Musul'u ele geçirmekte olan IŞİD tarafından kuşatıldığında, Erdoğan'a haber vermişler ve "ne yapalım" diye sormuşlar. Erdoğan ise, "onlar-

dan bize zarar gelmez” demiş ve birşey yapmama talimatı vermiş. Bu talimat üzerine “Türkiye toprağı” sayılan konsolosluğa IŞİD cihatçıları girdiğinde, askerinden özel timine, konsolosundan güvenlik görevlisine kadar hiç kimse direniş göstermemiş, tek kurşun atılmamış, “teslim alınan” 49 konsolosluk çalışanı (bu arada konsolosluk içinde, kayıtdışı çalışan bir garson olduğu da sonradan farkedildi) IŞİD tarafından “bilinmeyen bir yere” götürülmüş.

Erdoğan’ın talimatıyla hükümet, IŞİD tehdidi karşısında iki nedenle tavırsız kalmıştı: Birincisi, zaten IŞİD kendilerinin besleyip büyüttüğü, barındırdığı bir gücü bu nedenle “zarar vermesi” beklenmiyordu; ikincisi, IŞİD’in Musul’dan başlayıp Bağdat kapılarına dayanan bu hareketi, Türkiye’nin de içinde yer aldığı bir toplantıda, önceden planlanmıştı.

Özgür Gündem gazetesinin duyurduğu habere göre, 1 Haziran günü, yani IŞİD’in Irak’ı ele geçirme saldırısının başladığı 10 Haziran tarihinden sadece 9 gün önce, Amman’da yapılan gizli bir toplantıda, hareket planı çizilmişti.

Habere göre, Ürdün’ün başkenti Amman’da, ABD, İsrail, Suudi Arabistan, Ürdün ve Türkiye’nin bilgisi dahilinde KDP, Baas partisinin birçok seksiyon örgütleri, Nakşibendi hareketi adına Saddam’ın ikinci adamı olan İzzettin el Duri, Ensar el İslam örgütü ve Ortadoğu’da etkili çeşitli islamcı örgüt temsilcilerinin katıldığı bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantıdan 4 gün önce Mesud Barzani Amman’a gitti ve toplantının hazırlıklarını gerçekleştirdi.

Özgür Gündem gazetesi, toplantıya katılanlardan birinin toplantı belgelerini 4 milyon dolar karşılığında sattığını da söylüyor. Öylesine “gizli” bir toplantı ki, katılanlardan biri para karşılığında bu kadar önemli bir toplantıyı deşifre edebiliyor.

Sivillere dönük terör eylemleriyle tanınan IŞİD’in, Musul’un işgaliyle başlayan saldırısının doğrudan ABD’nin talimatıyla, Türkiye ve İsrail’in desteğiyle gerçekleştiğini gösteren önemli bir bilgidir bu.

Bizim cevaplamamız gereken ise, neden bugün böyle bir hamlenin gerçekleştiğidir. Bunu bir taraftan Irak’ın kendi içinde yaşanan gelişmelere, diğer taraftan dünya konjonktüründeki değişimlere bakarak cevaplamak gerekiyor.

“Sünni devrimi” diye alkışlayanlar

IŞİD saldırısı başladığında en çok tartışılan konu, Irak ordusunda kayda değer bir direniş olmadan, IŞİD’in Musul’u kolayca ele geçirip Bağdat’a kadar dayanması oldu. Hatta Musul’da halkın IŞİD’i

ABD Irak’ı işgal ettiğinden bu yana önemli bir açmaz yaşıyor. Bir taraftan Irak’ta mezhep çelişkilerini körükleyerek “böl-parçala-yönet” taktiği izliyor, bir taraftan da Irak’ın coğrafi bölünmesini engellemeye çalışıyor. Ancak işler ABD’nin kontrolünde yürümüyor. ABD’nin ayırttığı her bir parça, kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için uğraşıyor. Bu da çıkarların çatışmasını getiriyor.

alkışla karşıladığı yolundaki haberler iyice kafa karıştırıyordu. Ancak sonradan ortaya çıktı ki, saldırı ABD tarafından planlanmıştı.

ABD Irak’ı işgal ettiğinden bu yana önemli bir açmaz yaşıyor. Bir taraftan Irak’ta mezhep çelişkilerini körükleyerek “böl-parçala-yönet” taktiği izliyor, bir taraftan da Irak’ın coğrafi bölünmesini engellemeye çalışıyor.

Ancak işler ABD’nin kontrolünde yürümüyor. ABD’nin ayırttığı her bir parça, kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için uğraşıyor. Bu da çıkarların çatışmasını getiriyor.

En başta Kürdistan bölgesi, petrole tek başına hakimi olmak ve petrolü kendi kontrolünde pazara sürmek için harekete geçmiş durumda. Kürt petrolü taşıyan gemiler uluslararası sular da izini kaybettirmeye ve bir limana yanaşmaya çalışıyor. Bu durum, petrolü tek başına Kürdistan’a bırakmak istemeyen merkezi hükümetin büyük tepkisini çekiyor. Üstelik Kürt siyasetçilerin tek girişimi petrol konusunda da değil; onyıllardır bekledikleri bağımsızlık ilanı için uygun koşulların oluştuğunu düşünüyorlar. ABD’ye bu kadar uşaklık etmenin karşılığında, artık ABD’nin bağımsızlığa onay vermesini zorluyorlar.

Diğer taraftan merkezi hükümetteki Şii ağırlığı, Irak’ın dengesini İran’a doğru eğmeye devam ediyor. Irak üzerindeki İran etkisi gün geçtikçe büyüyor; bununla birlikte Ortadoğu genelindeki İran etkisi güçleniyor. Bu durum, sadece ABD’yi değil, Ortadoğu’nun ve petrol dünyasının en önemli unsuru olan Suudi Arabistan’ı fazlasıyla rahatsız ediyor. Suriye savaşında radikal islamcı çetelere her türlü desteği sunarak Suriye hükümetini düşürmeye çalışan Suudi Arabistan, sınır komşusu olan Irak’ta Şii gücün ve İran’ın bu kadar etkili hale gelmesini istemiyor. Bu konuda, Ortadoğu’nun ABD işbirlikçisi ve Sünni ülkeleri Katar, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri, Ürdün ve Arap dünyasının “düşmanı” İsrail’i de yanına alabili-

yor. İran’ın desteği Suriye’de Esad yönetiminin, Irak’ta Şii yönetiminin güçlenmesini sağlıyor; onların güçlenmesi İran’ın bölgedeki ağırlığını artırıyor. İki taraf karşılıklı olarak birbirine güç kazandırırken, hem ABD hem de Ortadoğu’nun Sünni ülkeleri, artık bölgedeki Şii ağırlığına bir son vermek, buna da Irak’tan başlamak istiyorlar.

Irak’taki Sünnilerin durumu ise, 2003 yılındaki ABD işgalinden bu yana oldukça sancılı ilerliyor. İşgal başladığında Sünni yönetim, bütün güç ve iktidarını kaybetmişti. Baas’ın yönetici kadroları görevden alınmış, önemli bir kısmı hapse atılmış, bazıları idam edilmişti. Baas ve Sünni aşiretler, ABD işgaline karşı uzunca bir süre direndiler, ancak direnişin parçalı yapısı bir sonuç almalarını engelledi.

Buna bir de, Irak merkezi yönetimindeki konumlarının, Şii hakimiyetine sürekli çarpıyor oluşu eklendi. Irak eski Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tarık Haşimi hakkında 2013 yılında tutuklama kararı çıkarılması, Haşimi’nin aşireti üzerinde terör estirilmesi ve Haşimi’nin ülkeyi terk ederek Türkiye’ye sığınmak zorunda kalması, Sünni aşiretler açısından bardağı taşıran damlalar arasındaydı.

Üstelik, Sünni bölgelerde halkın yaşam koşulları da oldukça sancılı bir tablo oluşturuyor. Bir taraftan sürekli intihar eylemleri ve canlı bombalarla savaş hali sürüyor, diğer taraftan, günlük yaşamın sürdürülmesine dönük, elektrik-su, gıda vb konularda sıkıntıların, Saddam döneminde hiç olmadığı kadar büyümesi yaşamı çekilmez kılıyor. Bu koşullarda, Sünni aşiretler Irak’taki dengelerin kendi lehlerine değişmesini istiyorlar.

IŞİD’in 10 Haziran’da başlattığı saldırısının, engelle karşılaşmadan Musul’dan başkente kadar uzanmasının sırrı, Irak’ın içten parçalanmış bu tablosunda yatıyor. Çünkü bu IŞİD’in ilerleyişi değil, 1 Haziran’daki Amman toplantısında alınan karar doğrultusunda, Sünni hattının ilerleyişidir. Bu nedenle Irak ordusu direniş göstermeden çekildi; Musul halkı sevinç gösterileriyle karşıladı; Haşimi “bu bir Sünni devrimidir” diye bir açıklama yaptı; Saddam’ın kızı babasının sağ kolu Nakşibendi İzzettin el Duri’nin de savaşın içinde olduğunu söyledi; başkente ilerleyen 2-3 bin kişilik IŞİD birliklerinin sayısı, Sünni aşiretlerin ve Irak ordusundaki Sünni askerlerin katılımıyla hızla onbinlere ulaştı.

Yaşanan elbette ki bir “Sünni devrimi” değildi; ancak üçe parçalanmış Irak’ta, Sünni güçlerin kendi varlıklarıyla

rını gösterme ve iktidar mücadelesinde kendi yerlerini bulma hamlesiydi. Ancak Irak halkının talihsizliği odur ki, dinci gerici baskı bütün koyuluğu ile onların üzerine çökmektedir. Sünni aşiretler, bugün IŞİD'in şeriat devleti uygulamalarını ikinci planda görmekte, önceliği Irak'taki iktidar mücadelesini başarıya ulaştırmaya, eski konumlarına yeniden kavuşmaya vermektedirler.

ABD kartları yeniden kariyor

Yaşanan birçok gelişme, ABD'nin Ortadoğu'ya ilişkin planlarının boşa düşmesine neden oldu.

Birincisi, ABD emperyalizmi 2001'de gerçekleşen 11 Eylül saldırılarından bugüne, tüm dünyayı Ortadoğu'da bir savaşa ikna etmeye çalışıyor; ancak bu savaşla ilgili attığı her bir adım önemli başarısızlıklarla karşılaşılıyor. Üstüne bir de ABD politikaları, dünya kamuoyunda teşhir olmaya devam ediyor, ABD'nin güç ve prestiji azalıyor.

ABD, Afganistan'ı, Libya'yı, Irak'ı, Suriye'yi (hatta buna bir de Ukrayna'yı eklemek gerekiyor) yangın yerine çevirdi, onlar üzerinde hegemonya kurabilmek için büyük savaşlar başlattı; ancak başarıya ulaşamadı. Bu ülkelerin herbiri fiili olarak parçalandı, merkezi hükümet yok oldu, halklar vahşi bir savaşın pençesinde yaşam mücadelesi verir hale geldiler. ABD saldırıları bu ülkelere "demokrasi" değil, savaş, yoksullaşma, vahşet ve geleceksizlik getirdi.

İkincisi, Ortadoğu'da İran-Rusya-Çin etkisini kırmak ve kendi hegemonyasını kurmak için attığı her adım tersine döndü; kendi hegemonyası zayıflarken İran-Rusya-Çin ittifakının gücü arttı. Bunun somut görüntüsü de, bölgede İran tarafından desteklenen Şii ülke ve grupların güçlenmesi oldu.

Mesela Suriye'de ABD destekli "muhalefet", Esad'ın mutlak biçimde devrilmesi için yola çıkmıştı; bugün artık "Esad'lı çözüm" konusunda kimsenin bir itirazı kalmadı. Bölgedeki dengeleri korumanın tek yolu, Esad'ın varlığını ve Suriye'yi yönetmesini kabullenmek olarak şekillendi.

Diğer taraftan Irak'taki savaş başladığında ABD'nin Baasçı-Sünni kesimleri iktidardan uzaklaştırmak ve baskı altında tutma politikaları, Şiilerin güçlenmesine, İran-Irak ilişkilerinin büyümesine yol açtı. Saddam döneminde Irak, İran için bir duvar ve dengeleyici unsur görevini üstlenirken Irak'ın parçalanması İran'ı bölgede tartışmasız biçimde güçlendirdi. Sünni, Şii ve Kürt kesimlerden oluşturulan merkezi Irak hükümeti, ABD politikalarından

ABD emperyalizmi gerçekte radikal islamcı çetelerin bu kadar güçlenmesini ve etkili hale gelmesini istemiyor. Çünkü radikal islamcı terör örgütleri, yaptıkları vahşet ve hedefledikleri şeriat sistemiyle, dünya halklarının büyük tepkisini, nefretini topluyor.

ABD'nin bunları büyüttüğü, desteklediği bilindiği için, dünya halklarının nefreti, aynı zamanda ABD'ye de yöneliyor. Diğer taraftan, dünyanın en önemli petrol ve doğalgaz yataklarının bulunduğu, emperyalist hesapların odağındaki bir bölgede, bu kadar gerici, bu kadar tarihin çöplüğünde kalmış olan ideoloji ve yaşam biçiminin ortaya çıkması ve giderek büyümesi, dünyanın genel dengesini de bozuyor. Müslüman ve Hristiyan dünyasının arasındaki açığı büyüyor.

Birbirine bu kadar yabancılaşan ve düşmanlaşan iki topluluğun varlığı, emperyalist kültür ve ekonomisini de tehdit ediyor.

giderek uzaklaştı ve İran'a yakınlaştı.

Üçüncüsü, ABD müslüman Asya, Ortadoğu ve Afrika ülkelerini "ılımlı islam" kavramıyla şekillendirdiği bir projeye yönetmeyi hedefliyordu. Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) olarak dünya halkları tarafından lanetlenen bu projeye, ABD emperyalizmi, müslüman ülkeleri bir taraftan gericiğin pençesinde soluk alamayan, başkaldıramayan, insanca yaşam koşullarına sahip olmayan, diğer taraftan ise "modern batılı" dünyadan fazla da kopmayan uydular haline getirmeyi hedeflemişti.

Ancak başlattığı savaş, onun koyduğu sınırları aştı, kuralları değiştirdi. Savaş koşulları hiçbir "ılımlı"lığı tanımadığı için, "ılımlı islam" da yaşam bulamadı; tersine, tam da savaşın şiddetine, kural tanımazlığına ve vahşiliğine uygun biçimde, radikal islam yükseldi.

ABD'nin radikal islamcı çetelerle kurduğu ilişki de, kendi açmazlarını yansıtacak düzeyde çelişkili ve dengesizdi. Afganistan'da Taliban hareketi, Sovyet işgaline karşı ABD desteğiyle 1980'li yıllarda ortaya çıkmış. 2001'de Afganistan işgali başladığında, Taliban ve El Kaide artık ABD'ye karşı savaşmaya başladı. Irak işgalinde yine El Kaide ve radikal islamcı çeteler en büyük direniş hareketlerini oluşturdu. Libya'ya sıra geldiğinde, ABD Kaddafi'yi tek başına deviremeyeceğini anladığında, bu defa radikal islamcı terör örgütlerinin örtük desteğiyle hareket etti. Suriye'de muhalefete biçmeye çalıştığı "ılımlı islam" örtüsü de yine tutma, ÖSO etkin bir savaş gücüne ulaşamadı. Burada Esad'a karşı ABD yeniden radikal islamcılarının savaş gücüne ihtiyaç duydu. Irak'ta güçlenen Şii etkisine karşı da, yine radikal islamcı çeteler tek panzehir olarak sahneye çıktı.

ABD emperyalizmi gerçekte radikal islamcı çetelerin bu kadar güçlenmesini ve etkili hale gelmesini istemiyor. Çünkü radikal islamcı terör örgütleri, yaptıkları vahşet ve hedefledikleri şeriat sistemiyle, dünya halklarının büyük tepkisini, nefretini topluyor. ABD'nin bunları büyüttüğü, açıktan olmasa bile işbirlikçileri aracılığıyla desteklediği bilindiği için, dünya halklarının nefreti, aynı zamanda ABD'ye de yöneliyor. Ve ABD emperyalizmi, bu durumun, kendi dünya hegemonyası için de bir tehdit olduğunu biliyor.

Diğer taraftan, dünyanın en önemli petrol ve doğalgaz yataklarının bulunduğu, emperyalist hesapların odağındaki bir bölgede, bu kadar gerici, bu kadar tarihin çöplüğünde

kalmış olan ideoloji ve yaşam biçiminin ortaya çıkması ve giderek büyümesi, dünyanın genel dengesini de bozuyor. Müslüman ve Hristiyan dünyasının arasındaki açığı büyüyor. Birbirine bu kadar yabancılaşan ve düşmanlaşan iki topluluğun varlığı, emperyalist kültür ve ekonomisini de tehdit ediyor. Radikal islamcı çetelerin, kendinden olmayan herkese düşman ideolojisi, Hristiyan dünya için büyük bir tehdide dönüşüyor. Emperyalist ülkelerin herbirinden yüzlerce gencin, cihatçı olmak ve savaşa katılmak üzere Suriye ve Irak'a geldiği gerçeği, emperyalist ülkelerin herbirinin kendi içinde büyük mayın alanlarının oluştuğunu gösteriyor. Kontrol altına alınamayan radikal islamcılık, sadece Müslüman ülkeleri değil, "batılı" emperyalist ülkeleri de tehdit ediyor.

Dördüncüsü, 2009'dan bugüne dünyayı etkisi altına almış olan ekonomik kriz, egemen sınıfların ürettikleri geçici-palyatif yöntemlerle çözülmüş gibi görünse de sadece geriletilmiş durumda. Ve bir taraftan etkilerini hissettirmeye devam ederken, diğer taraftan çok daha şiddetli patlama dinamiklerini biriktirerek pusuda bekliyor.

Ekonomik kriz, kitlelerin arayışlarını güçlendiriyor. 2011 sonunda Tunus'ta patladığında "Arap baharı" adı verilen ve sonrasında tüm dünyayı etkisi altına alan ayaklanmalar ve kitle hareketleri, egemen sınıfların önündeki en büyük tehdit olarak duruyor. Ülkemizde 2013'te patlayan Haziran Direnişi, bu dalganın bizim ülkemize yansımaysıydı. Bu direniş, kitlelerde "kazanma", "hakkını arama" bilincini geliştirdi. Egemenlerin demagogileri, artık kitleleri o kadar kolay etkileyemiyor, kandramıyor, eskisi kadar kolay biçimde yedekleyemiyorlar. Somut olarak yaşadığımız gibi, çok küçük görünen sorunlarda bile, kitlelerin sokaklara döküldüğüne, direndiğine, yaşam koşullarını değiştirmeye çalıştığına tanık oluyoruz.

Kitlelerde direnme bilinci, özellikle de emperyalist politikalara karşı tepki geliyor; ancak bu bilinç, devrimci önderlikle doldurulamadığı için, farklı kanallara akıyor. Avrupa'da milliyetçilik, Ortadoğu'da mezhepçilik büyüyor. Egemen sınıflar, kitlelerde engelleyemedikleri, büyümesini önleyemedikleri sınıfsal tepkileri, ulusal, mezhepsel, dinsel kanallara akıtarak deforme ediyorlar. Böylece kendileri için doğrudan tehdit olmaktan uzaklaştırıp, içlerinde çatışmalara sevk ediyorlar.

Müslüman dünyasındaki radikal islamcı terör, bu zemin üzerinden yükseliyor. Yoksul, mutsuz, gelecek beklen-

tisi olmayan genç kuşak, islamcı çetelerin gözü dönmüş kadro kaynağına dönüşüyor. Bu uygun zemin, Sünni-Şii çatışması gibi bir “hedef”e de ulaşınca, bitmek bilmez bir savaşı sürekli besliyor.

Ortadoğu nereye?

Bugüne kadar ABD’nin gerçekleştirdiği bütün planların, dönüp kendisini vuran, hegemonyasını azaltan, dünya genelindeki güç ve prestijini zayıflatan sonuçlar yarattığını söylemiştik. Bugün Irak ve Suriye’de de benzer bir tablo ortaya çıkmış durumda.

Bu koşullarda ABD’nin planlarını değiştirmesi, yeni durumu dikkate alarak, kendisinin güçlenmesini sağlayacak yeni adımlar atması kaçınılmaz hale geldi.

Amman toplantısının ardından IŞİD’in harekete geçmesi bu adımların bir parçası. ABD, bugüne kadar parçalanmaması için uğraştığı Irak’ın artık parçalanmasında bir sakınca görmüyor. Çünkü Irak’ı bir bütün olarak, bütün petrol bölgeleri ve pazar alanları ile birlikte kendisine bağlamasının artık mümkün olmadığı kesinleşmiş durumda. Birarada tutmak için uğraştığı Irak, adım adım İran’ın hegemonyasına giriyor; üstelik bu arada Kürdistan’ın bağımsızlık isteğini geri çevirdiği için Kürdistan’la mesafesi açılıyor. **Bugünkü tablo, ABD’nin çıkarlarına öylesine uzak bir tablo ki, böyle sürmesindenense, ortalığın karışmasını tercih ediyor. Savaş ve kargaşanın yeniden yükselmesinin, kendi hegemonyası için yeni fırsatlar yaratabileceğini umuyor.**

Ancak yaşam onun planlarını yenisinden boşa çıkartabilir. Çünkü ortaya çıkan savaş ve kargaşa ortamında, diğer emperyalistler de, Irak’ın bugüne kadar birarada duran bileşenleri de, kendi çıkarlarını gerçekleştirmek için öne atılacaklardır.

Aslında ilk hamle Kürdistan’dan geldi bile. KDP, kendi alanında silahlı savunmasını hemen harekete geçirdi, IŞİD’e toprak vermeyeceğini ilan etti. Bununla da yetinmedi, statüsü tartışmalı olan Kerkük’ü kendi sınırları içine katıverdi. Bugün Barzani, “ABD izin vermese de bağımsızlığımızı ilan edeceğiz” diyerek, durumu kendi lehine çeviriyor. Dahası, bugüne kadar KDP ile sorun yaşayan Rojava bölgesinde yönetimi elinde bulunduran PYD de IŞİD’e karşı KDP’yle birlikte savaşacaklarını ifade etti. “Suriye diye bir devletin varlığından artık söz edilemez” diyerek, ortaya çıkan tablodan kendi adına yararlanmaya girişti.

Telafer’in durumu, Irak’ın hangi koşullarda olduğunu göstermek açısından carpıcıdır. IŞİD ilerlemeye başladığında,

Ekonomik kriz, kitlelerin arayışlarını güçlendiriyor. 2011 yılından bu yana yaşanan kitle hareketleri ve ayaklanmalar, kitlelerde “kazanma”, “hakkını arama” bilincini geliştirdi. Somut olarak yaşadığımız gibi, çok küçük görünen sorunlarda bile, kitlelerin sokaklara döküldüğüne, direndiğine, yaşam koşullarını değiştirmeye çalıştığına tanık oluyoruz.

Kitlelerde direnme bilinci, özellikle de emperyalist politikalara karşı tepki gelişiyor; ancak bu bilinç, devrimci önderlikle doldurulamadığı için, farklı kanallara akıyor. Avrupa’da milliyetçilik, Ortadoğu’da mezhepçilik büyüyor. Egemen sınıflar, kitlelerde engelleyemedikleri, büyümesini önleyemedikleri sınıfsal tepkileri, ulusal, mezhepsel, dinsel kanallara akıtarak deforme ediyorlar. Müslüman dünyasındaki radikal islamcı terör, bu zemin üzerinden yükseliyor.

nüfusunun tümü Türkmen olan, bu yanıla Kürdistan bölgesi ile hiçbir alakası olmayan Telafer, Türkiye’den yardım istedi, ancak istediği yardımı alamadı. Arkasından Kürdistan’dan silahlı yardım istedi. KDP, Türkmenlerin silahlarını teslim etmesi karşılığında, Telafer’i IŞİD saldırısından koruyacağını söyledi. Bu koruma, sonrasında Telafer’in Kürdistan toprağı olması anlamına geliyordu aslında. Telafer, bunu reddetti, IŞİD tarafından işgal edildi. Şimdi Telafer, IŞİD’in ilan ettiği İslam Devleti’nin sınırları içinde bulunuyor.

Şiiler ise, ilk birkaç günlük bekleyişin ardından harekete geçtiler. Mukteda es Sadr gibi, geçmişte Şii başbakan Maliki’ye karşı savaşmış olan bir Şii lider bile, IŞİD saldırısı karşısında yeniden sahneye çıktı. Sadr, Ayetullah Ali Sistani gibi Iraklı dini liderler, Sünnilere karşı cihat çağrısı yaptılar. İran’da yaşamasına rağmen genel olarak Şiilerin dini otorite olarak kabul ettiği Ayetullah Mekarim Şirazi de, IŞİD’e karşı cihat ilan etti. **Şii liderlerin tümü, Şiilerin kutsal mekanlarını korumak ve Irak’ın toprak bütünlüğünü sağlamak için IŞİD’e karşı cihat fetvası verdiler.** Halkın gönüllü ordusuna katılmasını, silahlanmasını ve savaşmasını istediler. Hatta Şirazi çağrısında, başka ülkelerden Şiilerin de Irak’a gelerek savaşa katılmasını istedi.

Bu çağrılar hemen yankısını buldu. Sadr’ın 60 bin kişilik, gelişmiş ve ağır silahlara sahip Mehdi Ordusu, Bağdat ve Basra’da silahlı ve maskeli olarak resmi geçit töreni düzenledi. Ayrıca, Sadr’ın çağrısıyla Barış Tugayları kuruldu. Irak devlet televizyonu, gönüllü ordusunun 3 milyon kişiye ulaştığını duyurdu.

İran ise, Irak Şiilerine olan desteğini hemen somut olarak da ortaya koydu. Öncelikle Maliki’ye, bu savaş için ABD’den hiçbir yardım almamasını, her türlü silah ve yardımı kendisinin yapacağını söyledi. **İran, bu savaşın yalnızca IŞİD’le Şiiler arasında olmadığını, ABD’nin asıl hedefinin kendisi olduğunu bilmenin etkisiyle, sınırları net bir biçimde çizmiş oldu.** Sadece silah da değil, Devrim Muhafızları’nın 500 askerinin Irak’a savaşmaya gittiği ortaya çıktı. Keza Devrim Muhafızlarının elindeki tüm su-25 savaş uçakları, IŞİD’le mücadelede kullanılmak üzere Irak’a verildi.

Rusya ve Çin de devreye girdiler. Rusya Irak’a su-25 savaş uçaklarıyla birlikte, eğitim için pilotlarını gönderdi. Çin ise, Irak hükümetine her tür yardıma hazır olduklarını açıkladı. Hükümete yapılan yardımın, Şiilere yapılmış olduğu

zaten ortada.

Suriye de bu denklemdeki yerini gösterdi; Suriye savaş uçakları, Rusya ve İran’dan gelen savaş uçaklarıyla birlikte IŞİD’in hakim olduğu yerleri bombalamaya başladı.

Şimdi IŞİD, Irak sınırındaki Kobani’ye saldırıya geçmiş durumda. Rojava’nın kantonlarından biri olan Kobani, IŞİD’e karşı direniyor. Kürt ulusal hareketi, Rojava’ya destek için tüm güçlerini seferber etmiş durumda. Türkiye-Suriye sınırında kitlesel eylemler yapıyor, yardım gönderiyor. Türkiye’nin IŞİD’e destek vermemesi yönünde uyarıları da artıyor. Aksi halde IŞİD’in Türkiye için de tehlikeli olacağı hatırlatılıyor.

Türkiye IŞİD eliyle Rojava’da oluşan Kürt iktidarını gelişmeden boğmak istiyor. Hatta bu konuda Barzani ile birlikte hareket ediyorlar. Fakat son gelişmeler IŞİD’i besleyip büyütenler açısından da tehlike arz ediyor. IŞİD’in başlangıçtaki isminin “Irak-Şam-İstanbul İslam Devleti” olduğu ve İstanbul’u da içine alan haritalar yaptıkları düşünülürse, bu tehlikeyi yabana atmak gerekiyor. Her ne kadar IŞİD hedefi Irak ve Şam ile küçülmüşse de, değişen dengeler üzerinden nelerle karşılaşılacağını kestirmek kolay görünmüyor.

* * *

Ekonomik krizden çıkmak için daha fazla pazar alanına, daha fazla sömürü bölgesine ve daha fazla petrol kaynağına ihtiyaç duyan ABD, büyük oranda yitirdiği Ortadoğu hegemonyasını yeniden kurmak için bu defa IŞİD’i kullanıyor. Ancak başlayan bu savaşın ne tür sonuçları olacağını ABD bile kestiremiyor.

Kürdistan bu defa bağımsızlık için çok daha kararlı görünüyor. IŞİD’in ilan ettiği Sünni devletin kalıp kalamayacağı henüz belli değil. Bölgedeki güçler ve onların arkasındaki emperyalistler bütün güçleriyle harekete geçmiş durumda. Halklar ise her koşulda savaşın vahşetini yaşamakla karşı karşıya.

Diğer taraftan, Türkiye’nin savaşa bu kadar dahil olması, ülkemizdeki işçi ve emekçiler için de büyük bir tehdit anlamına geliyor.

Bugün Esenyurt’ta Caferi Camii’ne yapılan saldırının IŞİD tarafından gerçekleştirildiği açıktır. Uzun zamandır IŞİD’in İstanbul başta olmak üzere Türkiye’nin birçok ilinde konumlandığı, örgütlendiği de bilinmektedir. Irak’taki savaşı başarıya ulaştırdığında, ya da tersten ulaştıramadığında, sıra Türkiye’ye de gelecektir. IŞİD, sadece Ortadoğu halkları için değil, Türkiye işçi ve emekçileri için de tartışmasız bir tehlikedir.

